

အချစ်နဲ့ဝမ်းသာလုံးချင်းဝတ္ထုသန့်သန့်

ရွှေဘဝင်

ပဲကိုင်ရှင်

BURMESE
CLASSIC
COM

www.burmeseclassic.com

L နှစ်

သတ္တမ္မန်တပေတိုက်

၁၇

စင်တင်ကလောင်ရှင်များ

ပျင်

အောင်

အိပ္ပသက်ပိုင်

ရွှေဘဝင်

ပွဲကိုိုင်ရှင်

(အချစ်နဲ့စွန့်စားခန်းလုံးချင်းဝတ္ထုသန့်သန့်)

“ဟာ... မြေရိုင်း၊ မြေ... မြေ”

“သွားပြီ”

“အား”

အညှိရောင်လက်နေသောမြေတစ်ကောင် ကောင်မလေး တစ်ယောက်ဆီသို့ အပြေးကလေး သွားနေလေသည်။

ကောင်မလေးမှာ မြေကိုကြည့်ပြီး သတိလစ်မတတ် ကြောက်လန့်၍ ကျောက်ရုပ်ပမာ ရပ်၍ကြောင်နေတော့သည်။

ဘေးမှလူများက အော်ကြ ဟစ်ကြနှင့် အသံတွေက ဆူညံပွက်လောရိုက်နေချိန်တွင် မြေရိုင်း ကောင်မလေးကို ဆွဲဖက် ပြီး ဘေးသို့ဆွဲချလိုက်စဉ် ခြေထောက်မှာ ဟန်ချက်ပျက်ပြီး ကန်ပေါင်အောက်သို့ လုံးထွေးကျသွားလေသည်။

ကောင်မလေးဆီသို့ ဦးတည်ခဲ့သောမြေက အငြိုးမပြေ သော ပုံစံဖြင့် မြေရိုင်းတို့ဆီသို့ ပါးပြင်းထောင်ကာ တိုက်ခိုက် ရန် ပြင်နေလေတော့သည်။

သစ္စာပွန်စာပေ

၂

ရွှေဘဝ

“ခွီ”

ဒီအတွက် မြေရိုင်းမနေသာတော့။ ဘေးတွင် မြွေကို တိုက်ခိုက်နိုင်သော လက်နက်ကို ဂျာဖွေလေသည်။

မြေရိုင်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တစ်တောင်လောက်ရှိသော တုတ်တိုတစ်ချောင်းကို အဆင်သင့် တွေ့လိုက်ရတာကြောင့်

“ကဲကွာ”

မြွေကလည်း ခေသူမဟုတ်။

မြေရိုင်း ပြေးရိုက်သော ရိုက်ချက်ကို အသာတိမ်းရှောင်ပြီး ရန်ပြုရန် အခြေအနေရှိသောကြောင့် နောက်နှစ်ချက်လောက် ဆက်ပြီး ရိုက်လိုက်မှ မြွေ ငြိမ်သွားလေတော့သည်။

မြေရိုင်း၏ တုတ်ရိုက်ချက်ကြောင့် မြွေမှာ မြက်ခင်းပေါ်တွင် ဇီဝိန်ချုပ်ငြိမ်းသွားပေမယ့် ကောင်မလေးကတော့ သတိလစ်လို့ ကောင်းနေဆဲ။

“ဒါ မြွေဆိုးကွ”

“ဟုတ်ပါ၊ လူကိုပေါက်မိလို့ကတော့ ဆေးမိမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဘေးမှ ရောက်လာသူများရဲ့စကားကို မြေရိုင်းက ဂရုမပြုနိုင်ဘဲ ကောင်မလေးနားကို ပြန်လာပြီး မေးလေးကိုတိုင်ကာ လှုပ်နေရ၏။

သစ္စာမွန်စာပေ

မိုးကုန်း

၃

“လွမ်းလွမ်း... လွမ်းလွမ်း”

ကောင်မလေးသူငယ်ချင်းဖြစ်ဟန်တူသော ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ကောင်မလေးကို ခေါ်နေသဖြင့် မြေရိုင်း အနားမှခွာပေးလိုက်သည်။

“မြွေ... မြွေ”

ကောင်မလေးမှာ မျက်လုံးဖွင့်သည်နှင့် ကယောင်ကတန်း မြွေကို အရင်ဆုံး မေးလေသည်။

“လွမ်းလွမ်း... မြွေမရှိတော့ဘူး၊ သေသွားပြီ”

“ဟင်... မြွေ သေသွားပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကအစ်ကိုကြီး ရိုက်ပြီးသတ်လိုက်တာ”

မြေရိုင်း ကောင်မလေးမျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အန္တရာယ်စက်ကွင်းမှ လွတ်မြောက်သွားပြီဖြစ်တာကြောင့် နှုတ်ခမ်းလေးတစ်ချက်မဲ့ပြီး ကျောခိုင်း၍ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

မြေရိုင်းအတွက် စိတ်ဖြေရာဖြေကြောင်းဖြစ်စေဖို့ အင်းယားကန်ပေါင်ပေါ်သို့ လာပြီးထိုင်ကာမှ ပြဿနာနဲ့ ထပ်ပြီးတိုးရလေသည်။

“ဒီ... ဒီမှာ အစ်ကိုကြီး”

ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စောစောက မြွေနဲ့ မဟာမိတ်ဆွေတော်

သစ္စာမွန်စာပေ

၄

ရွှေဘဝင်

ကောင်မလေးဖြစ်နေတာကြောင့် ရပ်ပြီးကြည့်နေလိုက်သည်။

“ကိုကြီး... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မင်းပြောချင်တာ ဒါလား”

“အင်း”

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုတော့ပါဘူး”

“ရှင်”

သူ့စကားကြောင့် ကောင်မလေး နားမလည်သလို ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လူလူချင်း ကူညီရိုင်းပင်းကြတာပဲ။ သိပ်ပြီးထူးခြားစေတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့နေရာမှာ တခြားတစ်ယောက်ဆိုရင်လည်း မင်းကို ကူညီမှာပဲလေ”

“ဒါပေမယ့်”

“ရပါတယ်၊ ငါ လူတွေအိက ကျေးဇူးဆိုတာကို မလိုချင်ဘူး”

“အဲ”

မြေရိုင်း စကားကို ယတိပြတ်ပြောပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

ကောင်မလေး မြေရိုင်းကို နားမလည်နိုင်သော မျက်လုံးစုံဖြင့် ကြည့်ပြီးကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

“လွမ်းလွမ်း”

သစ္စာမွန်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၅

“ဘာလဲ နော်နော်”

“ဟိုလူကြီး ဘာပြောသွားတာလဲ”

“မသိဘူး”

“ဟယ်တော်... နင့်ကို သူ ပြောသွားတာလေ”

“အေးလေ... ငါမှ မသိတာ”

“ဘုရားရေ... သူက အင်္ဂလိပ်လို တရုတ်လို ကိုရီးယားလို ပြောသွားလို့လား”

“ဟင့်အင်း... မြန်မာလိုပြောသွားတာ”

“မြန်မာလိုပြောသွားတာကို နင် နားမလည်ဘူး၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို”

“လွမ်းလွမ်း... ငါတို့ကို နောက်နေတာလား”

“ငါက ဘာလို့နောက်ရမှာလဲ၊ အတည်ပြောတာ”

“နင့်အတည်ကြီးကလည်း ခံစားလို့မရလိုက်တာဟယ်”

“ငါကတော့ ခံစားမိတယ်”

“နင်က ဘာကိုခံစားရပြန်ပြီလဲ”

“ဒီလူကြီးဒီရိုင်းကို ပြောတာ”

“လွမ်းလွမ်း... နင် ဘာတွေ ဇာတ်လမ်းထွင်ပြန်ပြီလဲ”

သစ္စာမွန်စာပေ

၆

ရွှေဘဝ

“ဇာတ်လမ်းထွင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ပဲ (တတ်) ကို ထိတာ”

“ကောင်မနော်”

“သူ့ပုံစံက လူတွေနဲ့ သိပ်ပြီး ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် နေချင်ပုံ မရဘူး”

“လူတွေနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်မနေချင်ရင် စစ်ကိုင်း တောင်သွားပြီး ဘုန်းကြီးဝတ်ပေါ့ဟ”

“ရှုပ်ရည်က ခန့်ညားတယ်နော်”

“ငါ မသိဘူး”

“နင်ကလည်း သိလိုက်ပါဟယ်”

“မသိနိုင်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ကိစ္စမှမဟုတ်တာ”

“လုပ်စမ်းပါဟယ်”

“ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ခန့်ချောကြီးလို့ ပြောပေး”

“မပြောနိုင်ပေါင်”

“နင်စားချင်တာ ကြွေးမယ်”

“တကယ်ပြောတာနော်”

“တကယ်”

“ဒါဆိုပြောမယ်၊ တကယ့်ခန့်ခန့်ချောချောကြီး”

“ဝွတ်... သွားမယ်”

သစ္စာမွန်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

?

“ဘယ်လဲ လွမ်းလွမ်း”

“အကြော်ဆိုင်”

“အဝစားမှာနော်”

“စားပိုးနှင့်အောင်စား၊ ဒီနေ့ ငါ့အတွက် ကံကောင်းခြင်း နေ့တစ်ရပ်ပဲ၊ နှလုံးသားနတ်မင်းကြီးက မင်းသားလေးတစ်ပါးကို မွေးဖွားပေးလိုက်တာလေ”

“မိန်းမနောက်ပိုး”

“ငါ သူနဲ့ ဆုံချင်သေးတယ်ဟာ”
 “လွမ်းလွမ်း... နင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ”
 “ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေလေ”
 “နင့်ခံစားချက်က ဘာလဲဟ”
 “ဟိုခန့်ချောကြီး ခံစားချက်လေ”
 “ဇာတ်လမ်းက ပြီးသွားပြီလေ”
 “ထပ်... ဘယ်ကလာ ပြီးရမှာလဲ၊ ခုမှ ဇာတ်လမ်းက
 စမယ်ကြသေးတာ”
 “သူ့ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာကို နင်က သိလို့လား”
 “ဟင့်အင်း”
 “သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာရော သိလို့လား”
 “ဟင့်အင်း”
 “နင့်ဟာက အသားလွတ်ကြီး ခံစားနေတာပဲ”

သစ္စာမွန်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၉

“အသားလွတ်ကြီး မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ဒီလူကြီးနဲ့
 ဆုံကိုဆုံရမယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါ့နှလုံးသားက ဆွဲငင်
 အားတွေက အားကောင်းနေလို့”

“သိပ်ပြီးသည်းမနေနဲ့၊ ကိုယ်က မိန်းကလေးဆိုတာ
 စဉ်းစားဦး”

“နော်နော်... နင်တော့ သီပေါမင်း ကလေးဘဝက
 ခေတ်ကို ပြန်ရောက်နေပြီ၊ ဒီလောက်တိုးတက်နေတဲ့ခေတ်ကြီး
 မှာ ယောက်ျား၊ မိန်းမဆိုတာ ခွဲခြားပြီးနေလို့မရတော့ဘူး”

“နေလို့မရတော့တော့၊ ရတာတွေ ငါမသိဘူး၊ ငါသိတာ
 တို့က မြန်မာမိန်းကလေးဆိုတာတော့ သိထားသင့်တယ်”

“နင့်ဒဿနက ဘာလဲ”

“ငါဒဿနမဟုတ်ဘူး၊ ခေတ်အဆက်ဆက် ကျင့်သုံးခဲ့
 တဲ့ တို့မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုပဲလေ”

“ဒါတွေကို လွမ်းလွမ်း မသိဘူး၊ အိပ်ပျော်နေပြီ”

“နင်ကတော့ ခက်နေပြီ”

“ဘာများခက်နေလို့လဲ”

“နင့်ဖေဖေနဲ့မေမေက တကယ့်ကို မြန်မာ့ဓလေ့ကို
 ယုံကြည်ကိုးစားသလောက် နင်ကတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ”

“နော်နော်... နင် အမြင်မှားနေပြီ၊ ငါက ဖေဖေနဲ့
 မေမေကို ဆန့်ကျင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ခေတ်တစ်ခေတ်ရဲ့ အရောင်လို့

သစ္စာမွန်စာပေ

အသွေးကို မေမေတို့ ဖေဖေတို့သိအောင် ဖော်ပြနေတာပါ”

“ထားလိုက်ပါတော့ဟယ်၊ ဒါနဲ့ နင့်ဖေဖေနဲ့ မေမေ မတွေ့ပါလား”

“ဘယ်တွေ့မလဲ၊ အမျိုးသားဇာတ်ရုံမှာ ရာမဇာတ် တော်ကြီး သွားကြည့်ကြတယ်လေ”

“နင့်ကို မခေါ်သွားဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာလို့လဲ”

“ငါက ရာမဇာတ်တော်ကြီးကို သွားကြည့်တိုင်း အိပ် ပျော်နေလို့၊ ဒါကို ဖေဖေက သူတို့ရိုးရာဇာတ်တော်ကို မထိမ့်မြင် ပြုတယ်ဆိုပြီး မခေါ်တော့ဘူး”

“နင်ကလည်း ဘာလို့အိပ်နေရတာလဲ”

“အိပ်ချင်လို့၊ ဒါတွေထားစမ်းပါ၊ ငါ့ကို ကူညီစမ်းပါ”

“ဘာကူညီရမှာလဲ”

“ကိုခန့်ချောကြီးနဲ့ဆုံဖို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ဒါများ လွယ်လွယ်ကလေး”

“ဘာလွယ်လွယ်လေးလဲဟ”

“သတင်းစာထဲ ကြော်ငြာထည့်လိုက်ပေါ့”

“ကောင်မစုတ်”

“နင် ဘာလို့ ဒီလောက်ထိ သည်းသည်းလှုပ်နေရတာ

လဲ လွမ်းလွမ်း”

“နင်မေးတဲ့အဖြေကို ပါးစပ်ကဖြေလို့မရဘူး၊ ငါ့နှလုံး သားက ဖြေလိမ့်မယ်၊ ငါ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ မသိပါဘူး ဟယ်၊ ဒီလူကြီးကို တကယ်စွဲလမ်းသွားတာ၊ အတိတ်ကံကများ ပါလာသလား မသိပါဘူး”

“လွမ်းလွမ်း”

“ဘာလဲ”

“နင့်မှာက ရည်းစားတွေအများကြီးနော်”

“နင် စကားပြောတာ ကြည့်ပြော၊ ငါ့မှာ ရည်းစား တစ်ယောက်မှမရှိဘူး”

“ဒါဖြင့် နင်တွဲနေတာတွေက”

“ဖက်ရှင်စုံတွဲတွေလေ”

“ပေါက်ကရ”

“အဲဒါကြောင့် နင်ခက်နေတာ နော်နော်၊ ယောက်ျား လေးတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တွဲတိုင်း ချစ်သူ တွေလို့ သတ်မှတ်လို့မရဘူးဟ၊ ခုခေတ်ကြီးမှာက ဒီလိုပဲ တွဲနေ ကြတာ၊ အရေးကြီးတာက တစ်ယောက်ပေါ်မှာတစ်ယောက် လူမှုစည်းကမ်းရှိဖို့ပဲ လိုတယ်”

“လူမှုစည်းကမ်းဆိုတာ”

“ကိုယ်ကျင့်တရားတွေကို စောင့်ထိန်းတာလေ”

“လွမ်းလွမ်း... နင်ပြောသလို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ထိန်းသိမ်းဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူးထင်တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အားလုံးဟာ အသွေးအသားတွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားကြတာလေ”

“နော်နော်... နင်ဟာ ပုံစံခွက်ထဲက စာခြောက်ရုပ်ကြီးပဲ”

“နင်ပြောရင်လည်း ခံရမှာပဲ လွမ်းလွမ်း၊ ငါကတော့ ကိုယ့်ချစ်သူမဟုတ်ဘဲနဲ့တော့ ရုပ်ရှင်ကြည့်တာမျိုး၊ အတူလျှောက်လည်တာမျိုး မလုပ်ရဲပေါင်”

“အဲဒါ နင့်မှာ ကိုယ်ခံအားနည်းတဲ့ရောဂါရှိလို့ပဲ၊ မှတ်ထား နော်နော်၊ ငါက စည်းကမ်းမရှိတဲ့ကောင်ဆိုရင် တွဲမလားဟဲ့၊ ထိလို့ရမယ်ထင်ပြီး စမ်းသပ်ရင်တော့ အနည်းဆုံး ပါးတစ်ဖက်ကတော့ ကြပ်ပူတိုက်သွားရမယ် မှတ်”

“နင့်သတ္တိကိုတော့ ယုံပါတယ်”

နော်နော် လွမ်းလွမ်းသတ္တိကို အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝတည်းက သိပြီးသား။

လွမ်းလွမ်းက မဟုတ်မခံ ဇာတ်ဇာတ်ကြုံ၊ အထက်တန်းကျောင်းတုန်းက လွမ်းလွမ်းကို ကျောင်းသားတစ်ယောက်ရည်းစားစကား လိုက်ပြောလို့ လက်ထဲကထိန်းနဲ့ ရိုက်ပစ်လိုက်လို့ ငနဲ ဆေးခန်းမှာ ခေါင်းပတ်တီးစည်းရတဲ့ အခြေအနေကို

သစ္စာမွန်စာပေ

ရောက်ခဲ့ရလေသည်။

လွမ်းလွမ်းအကြောင်းကိုပြောလျှင် လွမ်းလွမ်းမိသားစုတို့ အကြောင်းကိုပါ ပြောရမလိမ့် ဖြစ်သည်။

လွမ်းလွမ်းဖခင်ကြီးက အကောက်ခွန်က အရာရှိတစ်ယောက်၊ ဦးထွန်းမော်ဖြစ်ပြီး လွမ်းလွမ်းမေမေက အလယ်တန်းကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်လှိုင်တင်။

လွမ်းလွမ်း ကံကောင်းတာက လွမ်းလွမ်းတွင် မွေးချင်းမရှိဘဲ ပြိုင်ဘက်ကင်း တစ်ဦးတည်းသောသမီး ဖြစ်တာကြောင့် ဆိုးချင်တိုင်း ဆိုးနေခြင်းဖြစ်သည်။

လွမ်းလွမ်းကို မိဘနှစ်ပါးက စည်းကမ်းကြပ်မတ်သလို လွမ်းလွမ်းအဖေ၏အစ်မဖြစ်သူ အန်တီမိုးကလည်း လွမ်းလွမ်းကို စည်းကမ်းဘောင်ထဲသို့ရောက်အောင် ပို့ပေးနေသူဖြစ်သည်။

လွမ်းလွမ်း အန်တီမိုးက လွမ်းလွမ်းအဖေနှင့် အမေလိုမဟုတ်။ ခေတ်မီအောင်နေတတ်သူဖြစ်ပြီး သူ့တူမကိုလည်း သူ့လိုပင် ခေတ်မီအောင် နေထိုင်စေခဲ့သည်။

ဒါကြောင့်လည်း လွမ်းလွမ်း ခေတ်လွန်နေသည်။

“နော်နော်”

“ဘာလဲဟ၊ အနီးမှာထိုင်နေတာ ဘာလို့ အသံပြုကြီးနဲ့ အော်နေတာလဲ”

“ငါ့ရင်ထဲမှာ မကောင်းဘူး”

သစ္စာမွန်စာပေ

၁၄

ဧည့်အသံ

“ငါ့မှာ လျက်ဆားပါတယ်၊ လျက်လိုက်... ရင်ထဲရှင်း
သွားမယ်”

“နော်နော်... ငါ အတည်ပြောနေတာ”

“ငါကလည်း အတည်ပြောတာပဲ”

“တော်ပြီဟာ”

“ငါ စတာပါဟာ၊ နှင့်ကိုခန့်ချောကြီးအတွက် ငါ ကူညီ
ပေးနိုင်တာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“ဘာလဲဟ

“ငါ ဆုတောင်းပေးနေမှာလေ”

“သေနာမ”

“လွမ်း... ထမင်းစားမယ်လေ သမီး”

“မစားချင်ဘူး တီတီကလည်း”

“လွမ်း... ထမင်းစားချိန်မှာ စားရမယ်၊ ဘာတွေ
အပြင်မှာလျှောက်ပြီးစားထားလဲ ပြောစမ်း”

“ဘာမှမစားပါဘူး”

အန်တီမိုးက အပြင်မှာ တခြားသောက်စွဲတွေကိုသာ
အလိုလိုက်ပေးမယ့် အစားအသောက်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး လုံးလုံး
အလိုမလိုက်။

“စားချင်စိတ်မရှိလည်း စားရမယ်၊ ကဲ... ထ၊ ဒီနေ့
သမီးလေးကြိုက်တဲ့ ကြက်ခြေထောက်၊ ကြက်ခေါင်းနဲ့ ကြာဇံ
ချက် ချက်ထားတယ်၊ ပြီးတော့ ရှောက်သီးသုပ်ထားတယ်”

“ရှောက်သီးသုပ်က ဘယ်သူသုပ်တာလဲ”

“ဘယ်သူရှိရမလဲ၊ ညည်းလေးရဲ့မယ်တော်ကြီး သုပ်
သွားတာ”

သစ္စာဗွန်စာပေ

“ဒါဆိုရင် စားမယ်”

မေမေဟာ ရှောက်သီးသုပ်တဲ့နေရာမှာတော့ ပြိုင်ဘက် ကင်းအောင် လက်ရာမြောက်သော မေမေပင်ဖြစ်သည်။

ဖေဖေ မေမေကိုချစ်တဲ့ထဲမှာ ရှောက်သီးသုပ်ကောင်းခြင်း တစ်ခုလည်း ပါမည် ဖြစ်မည်။

“သမီးလွမ်း”

“ရှင် အန်တီမိုး”

“ခုတလော သမီးကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးဖြစ်နေသလို

ပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီမိုး”

“အန်တီသမီးလေး တစ်ခုခုကို တွေ့ဝေနေသလိုပဲ”

“အဲ”

လွမ်း ကိုခန့်ချောကြီးအကြောင်းကို စဉ်းစားနေတာကို အန်တီမိုး ရိပ်မိသလားတော့ မသိပေ။

“ဘာမှမစဉ်းစားပါဘူး အန်တီမိုး”

“မနေက ဂျင်မီစောနဲ့တောင် တွေ့ခဲ့သေးတယ်”

“ဟင်”

ဂျင်မီစောဆိုတာ လွမ်းနှင့်အတွဲဆုံး လူတစ်ယောက်။

“လွမ်းတစ်ယောက် သူ့ဆီကိုမလာတာ ကြာပြီတဲ့၊ ဖုန်းဆက်ပြီးခေါ်တော့လည်း ငြင်းနေတယ်တဲ့၊ သူ့ကို စိတ်

သစ္စာမရှိစာပေ

ကောက်နေလားတဲ့”

“ဘာလို့ သမီးက စိတ်ကောက်ရမှာလဲ၊ စိတ်ကောက် ရအောင် သမီးက သူ့ချစ်သူမှမဟုတ်တာ”

“ဒါနဲ့ ဂျင်မီစောက သမီးကို ချစ်ရေးဆိုတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“သမီးက မစဉ်းစားဘူးလား”

“ဘာကိုစဉ်းစားရမှာလဲ၊ လိုမှမလိုတာ”

“သမီးဆိုလို့တာက”

“သမီးက သူ့ကို ချစ်မှမချစ်တာပဲ”

“ဂျင်မီစော မိဘတွေက ချမ်းသာတယ်နော်”

“သူတို့ချမ်းသာတာလောက်ကတော့ ဟောဒီက အန်တီကြီး ချမ်းသာတာ တစ်ဝက်လောက်တောင် မရှိဘူး၊ ဘာများမက်မောစရာရှိလို့လဲ”

“ဒါဆို အပျိုကြီးလုပ်မယ်ပေါ့”

“ဒီလိုကြီးတော့ မဆုံးဖြတ်ရဲပေါင်”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ထားလဲ၊ ပြောစမ်း”

“အန်တီမိုး... ဟီး... ဟီး”

အန်တီမိုးကို သူ ရယ်ဖြဲဖြဲလုပ်ပြတာကြောင့်

“ကောင်မလေး၊ ဘာလဲ ပြော”

“ပြောရမှာ ရှက်နေလို့”

သစ္စာမရှိစာပေ

၁၈

ရွှေဘဝင်

“ဘာလဲ... ညည်းမှာ ရည်းစားရှိနေပြီလား”

“အင်း”

“အမလေး... ငါ့ကို ဘာမှအကြောင်းမကြား၊ သံကြိုး မရှိက်ပါလား”

လွမ်း ငယ်ငယ်လေးတည်းက ဘာပဲလုပ်လုပ် အန်တီမိုး ကို အကြောင်းကြားပြီးမှ လုပ်တတ်တာကြောင့် အန်တီမိုး အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

“ပြောစမ်း... ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ ဘာလုပ်ကိုင် လဲ၊ မိဘမျိုးရိုးကောင်းရဲ့လား၊ နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

အန်တီမိုးအမေးတွေက သိပ်ပြီးများနေတာကြောင့် လွမ်း ဘယ်လိုဖြေရမယ်ဆိုတာ မသိတော့ပေ။

“ကောင်မလေး ဖြေစမ်း”

“ဟဲ ဟဲ”

“မျက်နှာပြောင်စပ်စပ်လုပ်မနေနဲ့၊ ဒါ ကစားစရာ မဟုတ်ဘူး”

“အန်တီမိုး”

“ဘာလဲ”

အန်တီမိုးအသံက ခပ်မာမာ...

“အန်တီမိုးမေးတာတွေ သမီး ဘာတစ်ခုမှမသိဘူး”

“ဟေ”

သစ္စာပူဇော်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၁၉

လွမ်းစကားကို အန်တီမိုး မျက်လုံးကြီးပြီးပြီး ကြည့် နေလေသည်။

“နင်ရူးနေလား လွမ်း”

“မရူးပါဘူး”

“ကိုယ့်ရည်းစားရဲ့နာမည်လေးတောင် နင်က မသိ ဘူးဆိုတော့ နင်ရူးနေတာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

“တကယ်မသိတာပါ”

“မိလွမ်း... နင် ငါ့ကိုနောက်နေတာလား”

“မနောက်ပါဘူး၊ ဒီလို အန်တီမိုးရဲ့ ×× ××× ×× ×××× ××× ××××× ××× ×××× ××”

လွမ်း ကိုခန့်ချောကြီးနဲ့ဆုံစည်းခဲ့ပုံကို ပြောပြလိုက်လေ တော့သည်။

“ရူးပါအေ လွမ်းရယ်”

“လွမ်း ဘာလုပ်ရမလဲ အန်တီမိုး”

“အေး... နင်လုပ်စရာ တစ်ခုပဲရှိတယ်”

“ဘာလဲဟင်”

“ဖာလူဒါနဲ့ မုန့်ဟင်းခါးစားပြီး သံပုရာရည်သောက်ပြီး သေလိုက်”

“အန်တီမိုးကလည်း”

“ဘယ်နှယ့်တော်... တစ်ခါတည်းတွေ့ဖူးရုံနဲ့ စွဲလမ်း”

သစ္စာပူဇော်စာပေ

၂၀

ဗျာဓိ

ရတယ်လို့ ကြားဖူးပေါင်”

“ကတော့ အန်တီမိုးရယ်၊ အချစ်ရဲ့မွေးဖွားခြင်း
လေ”

“တော်တော်”

“အန်တီမိုးက ဘယ်ခဏားရမလဲ၊ အပျိုကြီးကို”

“ဒီဈေးထက် ပိုပြီးမလျော့နိုင်ဘူး၊ ပစ္စည်းအမှန်ဗျ”

မြေရိုင်း ဦးထုပ်ကလေးကို အရမ်းသဘောကျနေပေ
မယ့် ပါလာတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့က လုံးဝကံ ညီပူပရှိ ဖြစ်နေတာကြောင့်
လက်လျှော့ပြီး ပြန်ရုပ်ရှိသည်။

“လို့ချင်ရင် ယူလိုက်လေ”

“ဟင်”

မြေရိုင်းနောက်ကွယ်မှထွက်လာသော အသံကြောင့်
လှည့်ကြည့်ပေမယ့် အသံရှင်ကောင်မလေးကို တွေ့ဖူးသလိုလို
ပင် ရှိသည်။ သိကျွမ်းတဲ့အထဲကတော့ မဖြစ်နိုင်။

“ကိုကြီးက လွမ်းကို မမှတ်မိဘူးလား”

“စိတ်တော့မရှိနဲ့၊ ကျုပ် တကယ်မမှတ်မိတာပါ”

“ဟို... အင်းယားကန်ပေါင်ပေါ်မှာ လွမ်းကို ကယ်
ခဲ့တာလေ”

သစ္စာမှန်စာပေ

“ဪ... မင်းကို”

“ဒီလောက်ဆိုရင် မှတ်မိလောက်ပြီ ထင်ပါတယ်”

“အင်း... မှတ်မိပြီ”

“ဒီဦးထုပ်ကလေး ကြိုက်ရင်ယူလိုက်ပါလား”

“မယူတော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပိုက်ဆံက မမှီလို့”

“လိုတာ လွမ်းစိုက်ပေးမယ်လေ”

“နေပါစေ၊ ကျုပ် သူများစိုက်ပေးတာ မယူတတ်ဘူး”

“မာနကလည်း ကြီးလိုက်တာ”

“မာနကြီးတာ မဟုတ်ဘူး၊ အချောင်မလိုချင်တာ”

“လွမ်းက ကူညီတာလေး ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်”

“ဘာလုပ်ရမလဲ”

“လွမ်းဆီက ခဏချေး၊ ပြီးတော့ ပြန်ဆပ်”

“ကျုပ် အကြွေးမယူတတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းဆီက ချေးမယ်ဆိုရင်တော့ ယူမယ်”

“တကယ်”

“အင်း”

လွမ်းဆိုတဲ့ကောင်မလေး သူ့စကားကြောင့် ပျော်သွား

ပုံ ရသည်။

မြေရိုင်းလည်း ဦးထုပ်လေးကို သိပ်ပြီးလိုချင်လို့သာ မာနကို ခဏအပေါင်ခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးထုပ်ဖိုးရှင်းပြီး ထွက်လာတော့

“ကိုကြီးအမည်က...”

“မြေရိုင်း၊ မှတ်ပုံတင်အမှတ် -၊ နေရပ်လိပ်စာ
..... ကဲ... ပြည့်စုံပြီလား”

“ရပြီ”

“စိတ်ချ၊ မင်းဆီက ပိုက်ဆံအကြွေးကို ကျုပ် ပြန်ဆပ်
မှာပါ”

“ပြန်ဆပ်ရင် တရားရုံးက တောင်းမှာပေါ့”

“ခင်ဗျားလေးက လူကို အထင်သေးတာလား”

“မဟုတ်ရပါဘူး၊ ခင်လို့စတာပါ”

“ခင်လို့”

“အင်းလေ... ခင်လို့စတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းက ကျုပ်ကိုခင်တယ်၊ ဘယ်တုန်းက သိကျွမ်းလို့
ခင်ရတာလဲ”

“ခင်မင်တာပဲ အတိတ်တွေ၊ အနာဂတ်တွေနဲ့ တိုင်း
ထွာနေရမှာလား၊ ခုတွေ့ပြီး ခုခင်လိုက်ရတာပဲ”

“မင်း ဘာမှမသိတဲ့ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ကို
ခင်ရတာ မင်းအန္တရာယ်ကို မစိုးရိပ်ဘူးလား”

“မစိုးရိမ်ပေါင်”

“ဘာလို့”

“ဥပဒေမဲ့တဲ့တိုင်းပြည်မှာ နေတာမှမဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ ဘုရားပေးထားတဲ့ ပါးစပ်၊ လက်၊ ခြေထောက်တွေက ကိုယ့်အန္တရာယ်တော့ ကာကွယ်နိုင်ပါတယ်”

“မင်း သတ္တိမဆိုးဘူး”

“ကိုကြီးလောက် သတ္တိမကောင်းဘူး”

“ကျုပ်သတ္တိက ဘာကောင်းလို့လဲ”

“မြွေဆိုးကြီးကို တုတ်နဲ့ရိုက်သတ်လိုက်တာလေ”

“ဘာလက်နက်မှမရှိတဲ့ သတ္တဝါကို တုတ်နဲ့ရိုက်တာ သတ္တိရှိတယ်လို့ သတ်မှတ်လို့မရဘူးလေ၊ ကျားနဲ့ ကျုပ် နပန်း သတ်တော့မှ သတ္တိရှိတယ်လို့ ပြော”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လွမ်းကတော့ သတ္တိရှိတယ်လို့ပဲ ပြောမှာပဲ”

“အတင်းပါပဲလား”

“ဒါထက် အတင်းကျချင်တာ ရှိသေးတယ်”

“ဘာများလဲ”

“ကိုကြီးကို တစ်ခုခု ထပ်ပြီးကျွေးချင်လို့”

“မင်း ဒီနေ့ယတြာချေနေတာလား”

“ဘာလို့လဲ ကိုကြီး”

သန္တာမုန့်စာပေ

“အတင်းကြီးကို စေတနာကောင်းနေလို့”

“ကိုကြီးပေါ်မှာ စေတနာရှိလို့ပါ”

“အံ့ဖွယ်ပဲကွာ”

“ဘာအံ့ဖွယ်လဲ”

“ကျုပ်ဘဝမှာ ကျုပ်ကို စေတနာထားတဲ့လူဆိုတာ ရှိနေပြီဆိုတာကို သိလိုက်ရလို့”

“ကိုကြီးကို ဘယ်သူမှ စေတနာမရှိကြဘူးလား၊ မိဘတွေရော”

“ကဲ... အမိ၊ မင်းကျွေးချင်တာကို လိုက်ပြီးကျွေးရင် ကျွေး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်သမိုင်းကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး မလေ့လာနဲ့ နော်၊ ဒါဆိုရင်တော့ ဒီနေရာမှာပဲ လမ်းခွဲရအောင်”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

မြေရိုင်း သူ့ဘဝ၊ သူ့မိသားစုနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြချင်သလို ဘယ်သူမှ အသိလည်းမခံချင်ပေ။

သူ့မိသားစုအကြောင်းကို တွေးမိရင် မြေရိုင်းရင်ထဲမှာ ခံပြင်းသလို၊ နာကျင်သလို ခံစားမိလေသည်။

“ကိုကြီး ဘာစားချင်လဲ”

“မင်းက ကျွေးမယ့်သူဆိုတော့ မင်းသဘောပဲ”

“ကိုကြီး ဝက်သားစားလား”

“ကုလားပုံပေါက်နေလို့လား”

သန္တာမုန့်စာပေ

၂၆

အညောင်

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မေးကြည့်တာ”

“စားတယ်”

“ဒါဆို ကြေးအိုး သွားပြီးသောက်မယ်”

ကြေးအိုးဆိုင်ကိုသွားမည့် ကောင်မလေးလက်ကို
ကြည့်လိုက်တော့ ကားသေ့ကိုင်ထားတာကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။

“မင်း ကားပါလာလား”

“အင်း... ဟိုနားမှာ ရပ်ထားတယ်၊ ကိုကြီးကိုတွေ့
လိုက်လို့ တမင်ဆင်းလာတာ”

“ဟင်”

ဒီကောင်မလေး သူ့ကို ဂရုတစိုက်ရှိနေတာကို မြေရိုင်း
အံ့အားသင့်သလိုတော့ ဖြစ်ပီသည်။

ကောင်မလေးပုံစံကြည့်ရတာ ချမ်းသာသော အသိုင်း
အဝိုင်းထဲမှ ဖြစ်ပုံရသည်။

သူ့ကို ဘာကြောင့် ခုလိုခင်မင်နေသလဲဆိုတာ
အကြောင်းတစ်ခုပဲရှိမည်။ ကောင်မလေးကို မြွေဆိုးအန္တရာယ်
က ကယ်ခဲ့ခြင်းပေါ် တုံ့ပြန်နေခြင်းပင် ဖြစ်မည်။

“ကိုကြီး ကားမောင်းတတ်လား”

“မောင်းတတ်တယ်၊ လိုင်စင်တော့မရှိဘူး”

“ဒါဖြင့် မောင်းလေ”

သုန္ဒရီစာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၂၇

“မမောင်းချင်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ကားမှမဟုတ်တာ”

“ကိုယ်ပိုင်ကားမှမောင်းမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားလို့
လား”

“ဟုတ်တယ်”

ကောင်မလေး ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ပြုံးစရာနှင့် ကား
ပေါ်တက်ကာ ကားမောင်းထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

မြေရိုင်းအတွက် တစ်နေ့တာကောင်းစားမှုတစ်ခုလို့ပင်
ထင်မှတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

“ဘာ... နင်နဲ့ ဟိုကိုခန့်ချောကြီးနဲ့ ဆုံခဲ့တယ်၊ ဟုတ်လား”

“ကိုခန့်ချောကြီး မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကိုမြေရိုင်း”

“နာမည်ကြီးကလည်း၊ ခေါ်လို့မကောင်းလိုက်တာ”

“ခေါ်လို့မကောင်းရင် မခေါ်နဲ့ပေါ့၊ ဘယ်သူက တုတ်နဲ့ရိုက်ပြီး အတင်းခေါ်ခိုင်းလို့လဲ”

နော်နော်ကို နှုတ်ခမ်းခပ်စုစုဖြင့် ပြောလိုက်တော့၏။

“အနေအထားက ဘယ်လိုရှိလဲ လွမ်း”

“ဘာအနေအထားလဲ၊ နင့်စကားက”

“နင့်ကိုမြေရိုင်းကြီးက နင့်ကို အေးအေးဆေးဆေးခေါ်ပြောရဲ့လား”

“ပထမ ဂျစ်ဆွဲနေသေးတယ်၊ နောက်တော့ ပျော့သွားတာပေါ့”

သဏ္ဌာမ္မန်စာပေ

ပုံကိုင်ရှင်

၂၉

“နင့်မာယာကို မိသွားတာပေါ့”

“ဟုတ်ဘူး”

“အဲ”

“ငါက သူ့မာယာကို မိသွားတာ၊ သူ့ကြည့်ရတာ ခပ်နွမ်းနွမ်းထဲကလို့ ထင်တယ်”

“နင်က ဘာကိုကြည့်ပြီးပြောတာလဲ”

“သုံးထောင်လောက်တန်တဲ့ ဦးထုပ်ကို မဝယ်နိုင်တာလေ”

“လွမ်း”

“ဘာလဲ”

“နင် ကြည့်လုပ်ဦးနော်၊ တော်ကြာ ယောက်ျားပိုင်လုံးတွေ ဖြစ်နေမယ်”

“နော်နော်... နင် ငါ့ကိုကြီးကို မစော်ကားနဲ့၊ သူ့မှာရိုးသားတဲ့မာနရှိတယ်”

“နင်က ဘာကိုကြည့်ပြီးပြောတာလဲ”

“သူ့မျက်လုံးအိမ်ကိုကြည့်ပြီး ပြောတာ”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ အကျင့်စရိုက်ကို မျက်လုံးကနေ

ကြည့်ပြီး ပိုင်းခြားလို့ရနိုင်လို့လား လွမ်း”

“တခြားလူတွေရဲ့ မျက်လုံးပိုင်းတွေကိုတော့ ငါမသိဘူး၊ ကိုကြီးမျက်လုံးပိုင်းကိုတော့ ငါ ပိုင်းခြားနိုင်တယ်”

သဏ္ဌာမ္မန်စာပေ

၃၀

ရွှေအောင်

“လွမ်း... နင် ယုံကြည်မှုကြောင့် မျက်လုံးကန်းတဲ့သူ ဖြစ်မယ်နော်”

“နော်နော်... နင်က ငါ့ကို အချစ်ကြောင့် ဖွန်ထူနေတဲ့ လူလို့ ထင်လို့လား”

“အချစ်ကြောင့် မိုက်မဲမှုတွေအကြောင်းကိုတော့ ငါ ကြားဖူးတယ်”

“နော်နော်... ကိုမြေရိုင်းဆိုတဲ့လူဟာ ဘယ်လိုလူလဲ၊ လွမ်းလွမ်းဆိုတဲ့ငါက ဘယ်လိုလူလဲဆိုတာ နင်တွေ့လာရမှာပါ”

“ငါပြောတာ နင့်ကိုစိုးရိမ်လို့ပါ”

“ငါ သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ငါ ကိုမြေရိုင်းနဲ့ပတ်သက် ပြီး စုံစမ်းခိုင်းထားပါတယ်ဟ”

“ဘာ... နင်က ဘယ်သူ့ကို စုံစမ်းခိုင်းထားတာလဲ”

“ဘယ်သူရှိရမလဲ၊ ဟိုအရှည်ကြီးလေ”

“ကိုထူးအောင်ကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ သူက ကိုကြီးတို့နေတဲ့ ရပ်ကွက်မှာ နေတာလေ၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို အလွတ်ကြေးပေးပြီး စုံစမ်းခိုင်း ထားတာ”

“အလွတ်ကြေးဆိုတာ”

“သူကြိုက်တဲ့ ထမင်းဆိုင်မှာ ထမင်းအဝကျွေးရ မယ်”

သစ္စာမွန်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၃၁

“ဪ... ဒါနဲ့လွမ်း”

“ဘာလဲ”

“နင့်အန်တီမိုးပြောနေတာကို ငါကြားတယ်”

“နင်က ဘာကြားတာလဲ”

“နင့်ကို ယောက်ျားပေးစားမလို့ဆို”

“ငါ ဘာမှမသိရပါလား၊ နင်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိရ တာလဲ”

“ငါက အန်တီမိုး ဟိုတစ်နေ့က ငါ့အမေဆီမှာ ကျောက်လာပြီးကြည့်ရင်း သူတို့ချင်းပြောနေတာကို ငါက ကြား ရတာ”

“သေချာရဲ့လား”

“သိပ်သေချာတယ်၊ ဟော... ဟိုမှာ အန်တီမိုး လာ နေပြီ၊ ငါလစ်မယ်”

“အေး အေး”

နော်နော်ထွက်ပြီးနောက် လွမ်း မျက်နှာကို ခပ်တင်း တင်း လုပ်ကာ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး အန်တီမိုးကို ခိုက်ကြည့်နေ သည်။

“ကောင်မလေး၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘီလူးစီးနေတာ”

“ဟေ... သမီးရယ်၊ ဘီလူးတော့ သွားပြီးမစီးပါနဲ့”

သစ္စာမွန်စာပေ

၃၂

ရွှေဘဝ

စီးချင်ရင် ကားစီးပါ။ တော်ကြာ ဘီလူးက စိတ်ဆိုးမှဖြင့်”

“အန်တီမိုး”

လွမ်း သူ့အသံကို ခပ်ကျယ်ကျယ်လေးမြှင့်ပြီး အော်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးရှင်ရယ်၊ ကျုပ် နားမလေးပါဘူး။ ပြေးပြေးအော်ပါ။ ကဲ... ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုတာ မိန့်တော်မူစမ်းပါဦး”

“သမီးကို ယောက်ျားပေးစားဖို့ စီစဉ်နေကြတယ်ဆို၊ ဟုတ်လား”

“ဟေ... ညည်းကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါပြောတယ်ဆိုတာကို မေးမနေနဲ့၊ ဟုတ် မဟုတ်ဘဲ သိချင်တယ် အန်တီမိုး”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်၊ အပြည့်အဝတော့ မဟုတ်ဘူး”

“အန်တီမိုးစကားက ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“ဟုတ်တယ်ဆိုတာ နင့်အဖေမိတ်ဆွေတစ်ဦးရဲ့သားတစ်ယောက်နဲ့ သမီးကိုပေးစားဖို့၊ ခုမှ စဉ်းစားနေတုန်းလေ၊ အန်တီမိုး သဘောထားကိုတော့ တရားဝင်တိတိလင်းလင်းတော့ မမေးသေးဘူး၊ ကောင်းမလားဆိုတာပဲ ပြောကြသေးတာ”

သစ္စာမုန့်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၃၃

“အန်တီမိုးကိုမေးရင် ဘယ်လိုဖြေမလဲ”

“ဖြေရမှာပေါ့၊ သိပ်ကောင်းတဲ့အစီအစဉ်လို့၊ ဒါမှ ကျုပ်တာဝန်ပေါ်သွားပြီး နားပူသက်သာမှာလေ”

“အန်တီမိုးကို မခေါ်တော့ဘူး၊ ဒီအိမ်မှာလည်း မနေဘူး”

လွမ်း စိတ်ကောက်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို စုပစ်လိုက်ကာ မျက်နှာကို လွှဲလိုက်တော့သည်။

“အလကားစတာပါ၊ ကိုယ့်သမီးလေးက ခုမှ ကလေးပဲ ရှိသေးတာ၊ အန်တီမိုးဖြင့် ချစ်လို့တောင်မဝသေးဘူး၊ သူတို့စီစဉ်တာကို လက်ခံလို့ရမလားဟင်း”

“ဒါမှ အန်တီမိုးကွ၊ ရွတ်...”

“ကောင်မဆိုးကလေး”

မြေရိုင်း အိမ်ပေါ်သို့တက်မည်အပြု...

“ရှင်လုပ်ရပ်တွေက လွန်နေပြီနော်”

“ဘာလုပ်လို့လဲကွ”

“ရှင် အိမ်ဂရံကိုယူပြီး ပေါင်ထားတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ငါက အသားလွတ်လုပ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီအတိုင်း ထိုင်ပြီးစားနေရင် အိမ်ဂရံကို ပေါင်ရုံတင် မကသူ၊ အိမ်ပါရောင်းရတဲ့ဘဝကိုရောက်မယ်ကွ၊ ခုဟာက အရောင်းအဝယ်ထဲကို ထည့်ထားတာ”

“ရှင် ကျွန်မကို လိမ်လို့ရမယ်များ မှတ်နေလား ကိုဆောင်း၊ ရှင် မနွေက ဂျင်ဝိုင်းမှာ ရှုံးလာခဲ့တာမဟုတ်လား”

“မင်း ပေါက်ကရစကားတွေ မပြောနဲ့”

“ပေါက်ကရစကား မဟုတ်ဘူး၊ ခိုင်ခိုင်လုံလုံကို သိထားတာ၊ ရှင် ဘယ်သူ့ဆီမှာ သွားထားသလဲဆိုတာကို ပြောရဦးမလား”

သစ္စာမွန်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၃၅

“တော်... တော်ကွာ”

“မတော်နိုင်ဘူး၊ ပြောစရာရှိတာတော့ ပြောရမှာပဲ၊ ဒီအိမ်က ရှင်ပိုက်ဆံနဲ့ဝယ်ထားတဲ့အိမ် မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မမိဘ တွေ ထားခဲ့တဲ့အိမ်ရှင်၊ ရှင်က ဘာမှတိုးတက်အောင် မရှာချင်တဲ့ အပြင် ဖြုန်းတီးဖို့ပဲတတ်တယ်”

“တယ်... ဒီမိန်းမတော့ကွာ”

“ရှင် ကျွန်မအသားကို ထိရဲရင် ထိကြည့်လေ”

“ခွမ်း”

“ဂွမ်း”

အိမ်ထဲမှ ကြားနေရသောအသံများသည် မြေရိုင်းဘဝ တွင် မထူးဆန်းတော့ပါ။

အဖေဖြစ်သူ ဦးဆောင်းမှာ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီ တစ်ခုတွင် မန်နေဂျာတာဝန်ကိုယူခဲ့ပြီး ကုမ္ပဏီငွေများကို အလွဲ သုံးစားလုပ်ခဲ့လို့ ထောင် (၃)နှစ်ကျကာ ပြန်ပြီးလွတ်လာခဲ့တာ မကြာသေးပေ။

ထောင်ကထွက်လာပြီးကတည်းက ဘာမှလုပ်ကိုင်ခြင်း မရှိတဲ့ အမေ ဒေါ်အေးအေးမြင့် ပွဲစားလုပ်လို့ရတာလေးနှင့် အစ်မ ဖြစ်သူ နှင်းနှင်းဆောင်း စားသောက်ဆိုင်မှရလာသော ဝင်ငွေ လေးဖြင့် မိသားစုစရိတ်ကို ထိန်းနေရခြင်းဖြစ်သည်။

မြေရိုင်းကတော့ ကျောင်းပြီးကတည်းက အလုပ်အကိုင်

သစ္စာမွန်စာပေ

၃၆

ရွှေဘဝ

ကို ရှာဖွေပေမယ့် မည်မည်ရရတော့ မရှိခဲ့။ သူငယ်ချင်းများနှင့် ကားပွဲစားလုပ်လိုက်၊ တစ်ခါတစ်ခါ လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းတွင် ဘောထုပ်ရောင်းလိုက်၊ ကြုံသလိုအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်နေရသည်။

မိသားစုလေးယောက်အတွက် တကယ်ခြိုးခြိုးခြံခြံနှင့် စားသောက်လျှင် ဒီလောက်ကျပ်တည်းစရာမရှိပေမယ့် အဖေ ဖြစ်သူရဲ့ လောင်းကစားကြောင့် မိသားစုအခြေအနေမှာ တစ်နေ့ တခြား ယိမ်းယိုင်လာသလို အဖေနှင့်အမေ တစ်နေ့မှ ငြိမ်းချမ်း တယ်ဆိုတဲ့နေ့ မရှိချေ။

ထိုစိတ်များကြောင့် မြေရိုင်း အိမ်နေတဲ့အချိန်ဆိုတာ နည်းပါးလှသည်။

မိုးလင်းသည်နှင့် အပြင်ထွက်ပြီး ညနေစောင်းမှ အိမ်ကို ပြန်တက်သည်။

ခုလည်း အိမ်ပေါ်တက်ခါနီး ကြားရသောအသံကြောင့် အိမ်ပေါ်သို့တက်မည့် ခြေလှမ်းကို ပြန်၍ရပ်ပြီး အပြင်သို့ ပြန် ထွက်ခဲ့တော့သည်။

“မောင်လေး”

“မမနှင်း”

“အိမ်ပေါ်မတက်ကဲ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“အိမ်ပေါ်မတက်ချင်တော့ဘူး မမနှင်း”

မမနှင်းက မြေရိုင်းမျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး

သစ္စာမူနီစာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၃၇

သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့်

“ဖေဖေနဲ့ မေမေ စကားများနေပြန်ပြီလား”

“ထုံးစံအတိုင်းပဲပေါ့ မမနှင်းရယ်”

“ငါ့မောင်စိတ်ညစ်သလို မမနှင်းလည်း အိမ်မှာ နေချင် စိတ်တောင် မရှိတော့ဘူးကွာ”

“မမနှင်း”

“ဘာလဲ မောင်လေး”

“ကျွန်တော်က အိမ်မှာမနေချင်လို့ အပြင်မှာလွင့်နေ တာ ပြဿနာမရှိဘူး၊ မမနှင်းက ယောက်ျားလေးမဟုတ်ဘူး လေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် စိတ်ကို မနည်းချုပ်တည်း ပြီး နေရတာပေါ့၊ ခု ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သွားပြီးထိုင် မလို့”

“သိပ်ပြီးမိုးချုပ်အောင်မနေနဲ့၊ ရော့... မုန့်ဖိုး”

မမနှင်းက တစ်ထောင်တန်ကလေးတစ်ရွက်ကို ပိုက်ဆံ အိတ်ထဲမှ ထုတ်ပြီးပေးလိုက်တာကို

“နေ့ပါစေ မမရယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ရှိသေးတယ်”

“ယူသွားစမ်းပါ၊ ဒီနေ့ မမ လခထုတ်လာတာ”

မမနှင်းလက်ထဲက တစ်ထောင်တန်ကလေးကိုယူပြီး

သစ္စာမူနီစာပေ

၃၈

ရွှေဘဝ

ထွက်မည်အပြု...

“မောင်လေး”

“မမနှင်း”

“မောင်လေးအတွက် မမနှင်း လက်ပတ်နာရီလေး
ဝယ်လာတယ်၊ ဝတ်သွားပါလား”“မမနှင်းရယ်... အလုပ်ရှုပ်လို့ ဘာလို့ဝယ်လာရတာ
လဲ”“ခဏ... မောင်လေးရယ်၊ ယောက်ျားလေးဆိုတာ
နာရီလေးတစ်လုံးလောက်တော့ ရှိသင့်တာပေါ့ကွယ်၊ ရော့...
ပတ်သွား”မမနှင်းရဲ့ ဝတ်စေချင်သော စေတနာကို မငြင်းရက်တာ
ကြောင့် မမနှင်းလှမ်းပေးသော နာရီလေးကို ပတ်လိုက်ရတော့
သည်။“သိပ်ပြီးမိုးချုပ်အောင် မနေနဲ့နော်၊ မမ ထမင်းစား
မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မြေရိုင်းပေါ်တွင် မမနှင်းသည် သံယောဇဉ်ကြီးသော
အစ်မတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။ မြေရိုင်းလည်း မမနှင်းပေါ်တွင်
ချစ်သည်။

“မြေရိုင်း... မြေရိုင်း”

သစ္စာပိုင်စာပေ

ပဲကိုင်းရှင်

၃၉

“မြေရိုင်း နောက်မှခေါ်နေသော အသံကြောင့် လှည့်
ကြည့်တော့ သူနှင့် တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေသော ပေတူးကို
တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘာလဲ ပေတူး”

“မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင်”

“မင်း အားလား”

“အားလို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားတာပေါ့ကွာ”

“ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ပါလား၊ မင်းအတွက် အကျိုးရှိမယ်”

“ဟေ့ကောင်... ပေတူး၊ ငါ မင်းတို့နဲ့ ဇယားမဂ္ဂပ်ဘူး”

ပေတူးဆိုတဲ့ကောင်က ဖဲသမား၊ မြေရိုင်းနှင့် စရိုက်ချင်း
က တခြားစီပင်။ပေတူးနှင့် တစ်လမ်းတည်းသားမို့ ခေါ်ပြောဆက်ဆံနေ
ပေမယ့် ပေတူးတို့နှင့် ရောရောယှက်ယှက် ပတ်သက်ခဲ့တာ
တစ်ခါမှမရှိခဲ့ပေ။

“မြေရိုင်းရာ ငါ့ကို ကူညီပေးပါလားကွာ”

“ပေတူး... မင်းကို ငါက ဖဲရိုက်ဖို့အတွက် ကူညီပေးရ
မယ် ဟုတ်လား”

“ဒီပွဲက အချိန်ကြီးပွဲမို့ပါ”

“မင်းအချိန်ကြီးဆိုရင် မင်းသွားပြီးရိုက်ပေါ့၊ ငါက

သစ္စာပိုင်စာပေ

လုပ်တတ်တာမှတ်လို့”

“ငါတစ်ဆောက်တည်း မသွားရဲလို့ပါ”

“ဘယ်သွားရဲမလဲကွ၊ မင်းက မဟုတ်တာတွေ လုပ်ထားလို့ နေမှာပေါ့”

“မဟုတ်ရပါဘူးကွာ၊ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်က သာခင်တို့ အုပ်စုတွေက အုပ်စုနဲ့ အနိုင်ကျင့်နေလို့ မသွားရဲတာ၊ ဒါကြောင့် မင်းကိုခေါ်ရတာ”

“ဘာလဲ... မင်းက လူမှိုက်ငှားတာလား ပေတူး”

“ဒီလိုသဘောမထားပါနဲ့ကွာ၊ တစ်လမ်းတည်းသား ချင်း ကူညီတယ်လို့သဘောထားပြီး လိုက်ခဲ့ပါ၊ မင်းအတွက် အကျိုးမယုတ်စေရပါဘူး”

ပေတူးနှင့်ဆက်နွယ်ပြီး ဘာမှမလုပ်ချင်ပေမယ့် မြေရိုင်း အိမ်ကိုပြန်ချင်စိတ်မရှိတာကြောင့် တွေဝေသွားသည်။

“ငါ့အတွက် ဘယ်လိုရမလဲ”

“ငါနိုင်သမျှ တစ်ဝက်ပေးမယ်”

“ပေတူး... မင်းစကားတည်နော်”

“စိတ်ချပါကွာ၊ ငါ ယောက်ျားကတိပါ”

“ကောင်းပြီ၊ လိုက်ခဲ့မယ်”

မြေရိုင်းစကားကြောင့် ပေတူး အားတက်သွားပြီး အားမာန်အပြည့်နဲ့ ချီတက်သွားလေတော့သည်။

“ပေတူး... မင်းတို့ဝိုင်းက ကြိတ်ဝိုင်းလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ချိန်းထားတဲ့ဝိုင်း၊ ဂရိတ်တွေလာမှာ”

“ဂရိတ်ဆိုတာ ဘာလဲ”

“ပိုက်ဆံပေါ်ပြီး ဖဲအကြောင်း ဘာမှနားမလည်တဲ့ ကောင်တွေ၊ ဒါကြောင့် အပိုင်သယ်ရမှာကွ”

ပေတူးက အပိုင်တွက်ချက်ထားပုံရသည်။

မြေရိုင်းကတော့ အသုဘအိမ်တို့တွင် တစ်ခါတလေ တော့ ဖဲဝိုင်းဘေးတွင်ရပ်ကြည့်ဖူးရုံကလွဲပြီး ဝင်ရောက်ကစားခြင်း တော့ တစ်ခါမှမရှိခဲ့ပေ။

ခုလိုကြိတ်ဝိုင်းဆိုတာမျိုးကို တစ်ခါမှမသွားဘူးချေ။

“ဟိုရှေ့ကအိမ်ပဲ မြေရိုင်း”

ပေတူး လှမ်းပြီးပြလိုက်သော အိမ်ကြီးကိုကြည့်လိုက် တော့ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးဖြစ်ပြီး ဒြဲနဲ့ဝန်းနဲ့မို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကြိတ်ဝိုင်းကစားနိုင်သော နေရာပင်ဖြစ်သည်။

အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ နှစ်ယောက်သား တက်လိုက်သည် နှင့်...

အိမ်ခန်းတွင် လူက စုံသလောက် ရှိနေလေပြီဖြစ်တာ ကြောင့်...

“ကဲ ပေတူး၊ ဝိုင်းစကြရအောင်”

“အိုကေ... အသင့်ပဲ”

ပေတူး ရင်ဘတ်ကြားတွင်ထည့်ထားသောတစ်ဆောင်
ငွေတစ်ထပ်ကို ထုတ်ယူပြီး အောက်ကိုချလိုက်သည်။

“တစ်နာရီဆက်ရှင်နဲ့ အပြီးရှိက်မှာနော်”

“ခင်ဗျားတို့သဘောပဲ”

မြေရိုင်းကတော့ ဖဲဝိုင်းကို စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိတာ
ကြောင့် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကောက်ယူပြီး ဖတ်နေလိုက်သည်။

ပေတူးဆိုတဲ့ကောင် အိမ်မှာ စားစရာက သိပ်ပြီးနပ်
မမှန်ပေမယ့် ခုလိုဝိုင်းမျိုးဆိုရင် ငွေက ဘယ်ကနေရခဲ့သလဲ မသိ။

ပေတူးတစ်ယောက် ဖဲနိုင်ပြီဆိုရင် သိပ်ပြီးသိသာသည်။
လက်ထဲတွင် အဝတ်အစားသစ်နှင့် သူ့ကိုယ်သူ ကုဋေကြွယ်
သူဌေးသားများပင် ပုတ်နေရသည်။

ပေတူး ဖဲရှုံးပြီဆိုရင် အပေါင်ဆိုင်ရှေ့တွင် မျက်နှာငယ်
ငယ်နှင့် တွေ့ရတတ်သည်။

ပေတူးတို့ရဲ့ ဖဲသမားဘဝက ဖောင်းလိုက်၊ ပိန်လိုက်နှင့်
ပဲ ပေတူးဘဝ ခုထိ အရောင်အဆင်းမရှိပေ။

“ကဲ... ပွဲသိမ်းပြီ”

မြေရိုင်း ဖတ်နေသောဝတ္ထု အဆုံးသတ်ခန်းတွင် ပေတူး
ထံမှ အသံကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ဝိုင်းထဲမှ ငွေတော်တော်
များများ ပေတူး သိမ်းနေလေပြီ။

“မြေရိုင်း... လစ်ကြရအောင်”

သစ္စာမွန်စာပေ

“အေး”

ပေတူး ငွေများကို သူ့အပေါ်အကျိကိုချွတ်ပြီး ထုပ်ကာ
အိမ်ကြီးထဲမှ ပြန်ပြီးထွက်လာခဲ့သည်။

“ငါမပြောဘူးလား၊ အပိုင်ပဲ”

“ပေတူး”

“ဘာလဲ မြေရိုင်း”

“မင်း ဖဲရှိက်ဖို့ငွေတွေ ဘယ်ကရလာလဲ”

“မြေရိုင်း... မင်းက ငါ့ကို သံသယနဲ့ပြောတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အံ့ဩလို့”

“မင်းပြောရင် ယုံမလား မသိဘူး”

“ပြောစမ်းပါဦး၊ နားထောင်ရတာပေါ့”

“ငါတို့ ဖဲသမားတွေကိုစောင့်တဲ့ နတ်တစ်ပါးရှိတယ်၊
ဖဲစောင့်နတ်ပေါ့”

ပေတူး... မင်း ပေါက်ကရ လျှောက်မပြောနဲ့၊ ငါ
တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး”

“အဲဒါကြောင့် ခက်နေတာပေါ့၊ မင်းက ဘယ်ကြားဖူး
မလဲ၊ ဖဲမှမရှိတာကိုး”

“ကဲ... ဆက်စမ်းပါဦး”

“အဲဒီဖဲစောင့်နတ်ကို တိုင်တည်လိုက်တာနဲ့ ငွေက
သူ့အလိုလို အိတ်ထဲရောက်လာတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် ဒီငွေက

သစ္စာမွန်စာပေ

မဲခိုင်းပြီးသွားတာနဲ့ သွားပြီးဆပ်ရတယ်”

“ဘယ်ကိုသွားပြီးဆပ်ရတာလဲ၊ လုပ်စမ်းပါဦး”

“တို့လမ်းထိပ်က ဦးစံကိုဆီလေ”

“ပေတူး”

“ဟား ဟား ဟား... မင်းက ငါပြောတာကို မယုံဘူးလား၊ ဦးစံကိုက ငါတို့ဖဲသမားတွေကြောင့် ခုလိုစီးပွားတက်နေတာကွ၊ သူ့ဆီက ငွေတိုးနဲ့ယူပြီး ဖဲသွားရိုက်ရတာပေါ့ကွာ”

“ရှုံးခဲ့ရင်ရော”

“ဦးစံကိုက ငါတို့သွားရိုက်တဲ့ခိုင်းအခြေအနေကို အရင်စုံစမ်းပြီးမှချေးတာ”

“သူ့ ဘာလို့စုံစမ်းရတာလဲ”

“ငါသွားရိုက်ရင် နိုင်ချေရိုက် မရှိကို အရင်တွက်တယ်လေ၊ နိုင်လောက်မှ ငွေကိုချေးတာ မြေရိုင်း၊ ရှုံးမယ့်ခိုင်းမျိုးဆိုရင်တော့ တစ်ကျပ်တောင် ချေးလို့မရဘူးမှတ်”

ပေတူးတို့လောကကတော့ သူ့ဟာနှင့်သူကတော့ ဟုတ်နေလေပြီ။

“ဟိုနားက သစ်ပင်အောက်မှာ ထိုင်ကြရအောင်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ပေတူး”

“မင်းအတွက် ငွေခွဲဝေပေးရမှာပေါ့”

“ပေတူး”

သစ္စာနှင့်စာပေ

“ဘာလဲ မြေရိုင်း”

“ငါ့မင်းဆီက တစ်ဝက်ဆိုတာကို မယူတော့ဘူး၊ မင်းစေတနာရှိသလောက်ပဲ ပေးတော့”

“ဟာ... ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ၊ မြေရိုင်း ငါက ဖဲသမားဆိုပေမယ့် ကတိတော့ ဘယ်တော့မှမဖျက်ဘူး”

“တော်ပါတော့ ပေတူးရော၊ မင်းရှာတဲ့ပိုက်ဆံတွေကို ငါ မသုံးချင်တော့ဘူး၊ စိတ်မောတယ်”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ မြေရိုင်းရော၊ ငါက ဖဲရိုက်တာကလွဲပြီး ဘာမှမတတ်တာ၊ ဒါပဲလုပ်နေရတာပေါ့၊ ရော့”

ပေတူး တစ်ထောင်တန်တစ်ထပ်ကို မြေရိုင်းဘက်သို့ ထိုးပေးလိုက်သည်။

ထိုးပေးလိုက်သော ငွေတစ်ထပ်ထဲမှ တစ်ဝက်ကို မြေရိုင်းယူပြီး

“ပေတူး... ရော့ ပြန်ယူ”

“မြေရိုင်း”

“မြေရိုင်းလုပ်မနေနဲ့၊ ငါက သူများငွေကို အချောင်မယူတတ်ဘူး ပေတူး၊ မင်းနောက်ကို ငါလိုက်ခဲ့တာပဲရှိတာ၊ မင်းကို ငါ ဘာတစ်ခုမှ ကာကွယ်ပေးခဲ့တာမှမရှိတာ၊ ပြန်ယူပါကွာ၊ မင်းအမေအတွက် တစ်ခုခုဝယ်ပြီးသွားလိုက်”

“မြေရိုင်း... မင်းက လူတစ်မျိုးပဲ”

သစ္စာနှင့်စာပေ

“ဘာလူတစ်မျိုးလဲ ပေတူး”

“ငွေကို မက်မက်မောမော မရှိသလိုပဲ”

“ပေတူးရယ်... ငွေမကြိုက်တဲ့သူဆိုတာ ဒီလောကမှာ မရှိသလောက် ရှားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အချောင်ရတဲ့ငွေကြေးကိုတော့ မမက်မောဘူး”

“မင်းတို့မမက်ပေမယ့် ငါတို့က မက်တယ်ကွ”

“ဟာ... သာခင်”

မြေရိုင်းတို့ခရုတွင် ပိတ်ပြီးရပ်နေသော သာခင်နှင့် အပေါင်းပါ (၃)ယောက်က။

ပေတူးက သူ့ငွေထုပ်အင်္ကျီကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်ပြီး မြေရိုင်းမျက်နှာကို လှမ်းပြီးကြည့်လိုက်လေသည်။

“ပေတူး... မင်း ခု နိုင်လာတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်”

“ငါတို့အတွက် အလှူအတန်းကလေးလုပ်ဖို့ သဒ္ဓါမပေါက်ဘူးလား”

“သာခင်... မင်းတို့ အနိုင်ကျင့်တာများပြီနော်”

“ဒီလိုကြီး သဘောမထားပါနဲ့ကွာ”

မြေရိုင်း ဘာစကားမှမပြောဘဲ အခြေအနေကို အကဲခတ်နေသည်။

“ပေတူး... အေးအေးသက်သာ ပေးမလား၊ ဒါမှ

သစ္စာပူဇော်စာပေ

မဟုတ် အသားအနာခံပြီးမှ ပေးမလား”

“သာခင်”

“မင်းဝင်မပါနဲ့ မြေရိုင်း”

“မပါလို့ရမလားကွ၊ ပေတူးနဲ့ငါက ရှယ်ယာဝင်ထားတာ”

“ဒါဆိုလည်း မင်းရှယ်ယာထဲကပါ မစခဲ့ပေါ့”

“သိပ်ပြီးလွယ်နေသလားပဲ သာခင်၊ မင်းလည်း လူမိုက်အမည်ခံထားတဲ့ကောင်ဆိုတော့ ဘယ်လောက်အစွမ်းအစရှိတယ်ဆိုတာ ကြည့်ရတာပေါ့”

သာခင်ကို မြေရိုင်း အေးစက်စက်အကြည့်ဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

သာခင်နှင့် သူက အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝတွင် ကျောင်းအတူတက်ခဲ့ပြီး ကျောင်းတွင်ဆိုးသွမ်းသဖြင့် ကျောင်းမှ အပြီးထုတ်ခြင်းကိုခံထားရတဲ့ကောင်။

ဒါပေမယ့် သာခင် တစ်ကျောင်းလုံးတွင် ဗိုလ်မထားခဲ့ပေမယ့် မြေရိုင်းလက်သီးကြောင့် သွားနှစ်ချောင်းကျိုးခဲ့ဖူးသည်။

ဒီတုန်းက သာခင်ကို မြေရိုင်းစိန်ခေါ်ပြီး ကျောင်းနောက် ဘောလုံးကွင်းတွင် တစ်ယောက်ချင်းထိုးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒီထဲက သာခင် မြေရိုင်းအပေါ်တွင် သဘောပေါက်

သစ္စာပူဇော်စာပေ

သလောက် ရှိခဲ့သည်။

ခု ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည်တွေ့ဆုံခြင်းဖြစ်သည်။

“ချကွာ”

“ဖြောင်း”

“အီး”

သာခင်အပေါင်းအဖော်သုံးယောက် မြေရိုင်းကို ပြေးဝင်ပြီး ထိုးချိန်တွင် မြေရိုင်း ခပ်ပေါ့ပေါ့ကလေး တိမ်းရှောင်ပြီး တုံ့ပြန်လိုက်သဖြင့် သုံးယောက်မှောက်သွားချိန်တွင်...

မြေရိုင်းနှင့်သာခင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့သာ ကျန်တော့သည်။

“ချောက်”

သာခင်က ခါးကြားမှ ခလုတ်ခါးကိုထုတ်ပြီး မြေရိုင်းကို တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။

“သာခင်... မင်း ဒီခါးတစ်ချောင်းနဲ့ လုပ်စားနေတာ ကြာပြီလား”

“မြေရိုင်း... မင်း... မင်း ရှေ့မတိုးနဲ့နော်၊ ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့”

“သာခင်”

မြေရိုင်း အသံပေးလိုက်တာကို သာခင် သူ့ကို တိုက်ခိုက်ပြီထင်ပြီး ခါးနှင့်ဝင်ပြီးအထိုး မြေရိုင်း အသာတိမ်းရှောင်ပြီး

သာခင်လက်ကို ရိုက်ချလိုက်သည်။

“အီး ကျိုးပါပြီ”

မြေပြင်ပေါ်ကျသွားသော ခါးကို မြေရိုင်း ကောက်ယူလိုက်ပြီး

“သာခင်”

“မြေရိုင်း... မင်း ငါ့ကို ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မင်းက ငါ့ကို ခါးနဲ့ထိအောင် မထိုးနိုင်မှတော့ ငါက ထိအောင်ထိုးပြရမှာပေါ့ကွာ”

“မြေရိုင်း... မလုပ်နဲ့”

ပေတူးက မြေရိုင်းလက်မောင်းကို လှမ်းပြီးဆွဲသဖြင့်

“ပေတူး... မင်းနောက်ဆုတ်နေစမ်း၊ ဒီကောင်က လူမိုက်ဆိုတော့ ဘယ်လောက်မိုက်လဲဆိုတာ သိအောင်လုပ်ရမယ်”

“ထားလိုက်ပါကွာ၊ သူ့စရိတ်နဲ့သူ သွားပါလိမ့်မယ်ကွာ”

“သာခင်... ပေတူးရဲ့ မေတ္တာရပ်ခံချက်ကြောင့် ငါဘာမှဆက်ပြီးမလုပ်တော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့ခါးလေးက ချစ်စရာကောင်းလို့ အမှတ်တရယူသွားမယ်၊ မင်းလိုချင်တဲ့အခါ လာပြီးယူပေါ့ကွာ၊ ကဲ... သွားပြီ”

သာခင်တစ်ယောက် သူ့လက်ကိုကိုင်ပြီး နာကျင်စွာ

၅၀

ရွှေဘဝ

ညည်းသံနှင့်အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

“ကျေးဇူးပဲ မြေရိုင်း”

“မလိုဘူးလေ၊ မင်းက ငါ့ကို ကြေးစားငှားလာတာပဲ၊

ငါက တာဝန်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရမှာပေါ့ကွာ”

“ဒီလိုတော့ သဘောမထားပါနဲ့ မြေရိုင်းရာ”

“မြေရိုင်း... မြေရိုင်း”

မြေရိုင်း ကားမှတ်တိုင်တွင် ကားစောင့်နေစဉ် အိတ်ကြီး
တစ်လုံးနှင့် ပေတူးကို တွေ့လိုက်ရတာကြောင့် ကြည့်နေသည်။

“မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ မြေရိုင်း”

“ဘယ်ရယ်ဆိုတာ ငါ့ဘဝမှာမရှိဘူး၊ ခြေဦးတည့်ရာ
ပဲ”

“ဒါဆို အတော်ပဲ”

“ပေတူး... မင်း ငါ့ကို ကြေးစားငှားဦးမလို့လား၊
မလိုက်နိုင်တော့ဘူး”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဒီမှာတွေ့လား”

“ဘာကြီးလဲ”

“ကလေးအဝတ်တွေလေ”

သမ္မာပုဂ္ဂိုလ်

“ဟာ... ပေတူး၊ မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဘာလုပ်ရမလဲကွ၊ ရောင်းမလို့ပေါ့၊ အဲဒါ ငါက ဖဲရိုက် တာကလွဲပြီး ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူး၊ မင်းကို အားကိုးပါတယ်”

“မင်း ဒါတွေ ဘယ်ကယူလာတာလဲ”

“ဘယ်ကယူရမှာလဲကွ၊ ငါ့အဒေါ်တစ်ယောက်ဆီက ခေါက်ပြန်ကြေးနဲ့ ယူလာတာ၊ ရောင်းပြီး အရင်းပြန်ဆပ်၊ အမြတ် ကိုယ်ယူပေါ့”

“မင်း လိုင်းပြောင်းသွားပြီလား”

“ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲ ပြောင်းလဲပေးရတယ် မဟုတ် လား”

“ပေတူး... မင်း နောင်ပာသံနဲ့ ပြောနေတာလား”

“ငါ ဖဲနဲ့ပတ်သက်ပြီး နောင်တရချင်နေပြီကွာ”

“ကောင်းတာပေါ့၊ မင်း ခုလို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နဲ့ လုပ်စားမယ်ဆိုရင် ငါ ကူညီမယ်၊ နောက်တော့ မင်းအရည် အချင်းနဲ့ မင်းရောင်းပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“အိုကေ”

“ဟော... ကားလာပြီ၊ တက်မယ်”

“ဘယ်လဲ မြေရိုင်း”

“ငါခေါ်တဲ့နောက်ကိုသာ လိုက်နဲ့”

ပေတူး ဘာမှစကားမဆိုတော့ဘဲ မြေရိုင်းခေါ်ဆောင်ရာ

သဗ္ဗန္ဓုန်စာပေ

နောက်သို့ လိုက်ခဲ့လေတော့သည်။

ဈေးတစ်ဈေးရှေ့တွင် နှစ်ယောက်ဆင်းလိုက်သည်နှင့်...

“ပေတူး”

“ဘာလဲ မြေရိုင်း”

“မင်း ဈေးခင်းစရာ ဘာပါလဲ”

“ဘာမှမပါဘူး”

“ဟာကွာ... ဈေးရောင်းတာ ဈေးခင်းမပါဘဲနဲ့များ ဘယ်လိုရောင်းမလဲ”

“ငါက ခုမှ အံ့ဒေါ်ဆီက စိတ်ကူးပေါက်ပြီးယူလာ တာ”

“ဒါဆို မင်း ဒီကနေ ခဏစောင့်၊ ငါ အခင်းတစ်ခု သွားပြီးဝယ်လိုက်ဦးမယ်”

“အေး... အေး”

ပေတူးကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး မြေရိုင်း ဈေးထဲသို့ ခပ်သွက် သွက်ကလေးဝင်ကာ ဈေးခင်းတစ်ခုကို ဝယ်ယူခဲ့တော့သည်။

ဈေးထိပ်တွင် တစ်နာရီလောက် အော်ဟစ်ရောင်းလိုက် တာကြောင့် ပါလာသောအထည် တစ်ဝက်နီးပါး လျော့သွား သည်။

“မြေရိုင်း... မဆိုးဘူးကွ”

ပေတူး သဘောကျနေလေသည်။

သဗ္ဗန္ဓုန်စာပေ

၅၄

ရွှေဘဝ

“ကိုမြေရိုင်း”

“ဟာ... လွမ်းလွမ်း”

ကောင်မလေးနှင့်မြေရိုင်း ဆုံပြန်ပြီ။ ဒါပေမယ့် မြေရိုင်း
ကောင်မလေးကို ပိုက်ဆံ ပြန်ပြီးမဆပ်နိုင်သေးတာကြောင့်
မျက်နှာပူနေသည်။

ကောင်မလေးက သူ့ကို ပြုံးစိစိနှင့်ကြည့်ပြီး

“ကိုမြေရိုင်းက ကလေးအထည်တွေ ရောင်းနေတာ
လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ရောင်းကောင်းရဲ့လား”

“အင်း... မဆိုးပါဘူး”

“အင်္ကျီလေးတွေက လှသားပဲနော်”

ကောင်မလေး အင်္ကျီပုံဘေးတွင်ထိုင်ကာ အင်္ကျီလေး
များကို ဟိုရွေး ဒီရွေး လုပ်နေလေသည်။

“ပင်း ယူမလို့လား”

“အိမ်မှာက လွမ်းထက်ငယ်တာ ဘယ်သူမှမရှိဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလုပ်ဖို့ရွေးနေတာလဲ”

“လှလို့”

“ဟေ”

“အင်း”

သစ္စာမွန်စာပေ

ပုံကိုင်ရှင်

၅၅

ပေတူး မျက်လုံးကလေးပြုံးပြီး ကြည့်နေလေသည်။

“အင်္ကျီတွေက ဘယ်လိုရောင်းလဲ”

“တစ်ထောင်ဖိုး သုံးထည်”

“ဟင်... အရမ်းတန်တာပေါ့”

“မရှိဆင်းရဲသားတွေအတွက်တော့ ဝတ်ပျော်ပါ
တယ်”

ကောင်မလေး အကြောင်းမဲ့ထိုင်ပြီးနေတာကြောင့်
မြေရိုင်း အနေခက်သွားသည်။

“မောင်လေး... ဘယ်လိုရောင်းလဲကွဲ့”

“တစ်ထောင်ဖိုး သုံးထည်ပါ မမ”

ကောင်မလေးက သူရောင်းတဲ့အသွင်မျိုးဖြင့် ရောင်းနေ
လေသည်။

“မလျှော့ဘူးလား”

“အစ်မရယ်... ဒီဈေးနဲ့ ရန်ကုန်မြို့ပတ်ပြီး ဝယ်ကြည့်
ပါဦး၊ လက်ဖက်ရည်ဖိုးလောက် ရှိတာပါ၊ ဝတ်ပျော်ပါတယ်၊ မမ
ကလေးက အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“သုံးနှစ် သား၊ ငါးနှစ် သမီးလေ”

“ဪ... ဒါဆို ဒီအဆင်လေးတွေက ကောင်းမှ
ကောင်း၊ ယူသွားလိုက်ပါ၊ သားလေးက အသားဖြူလား”

“အင်း... ဖြူတယ်”

သစ္စာမွန်စာပေ

၅၆

ရွှေစွန်း

“ဒါဆို ဒါလေးယူသွား၊ သမီးလေးကရော”

“သမီးက အသားနည်းနည်းညှိတယ်”

“အသားညှိတော့ ဒီအကွက်လေးက လိုက်တယ်”

“အေးကွယ်၊ မင်းပဲ ရွေးပေးပါတော့”

ကောင်မလေး သူ့ခြေသူလက်ဖြင့် အင်္ကျီ (၂)ထောင်
ဖိုးကို ရွေးပေးလိုက်သည်။

မြေရိုင်းနှင့်ပေတူး ဘာမှမပြောဘဲ ငေးကြည့်လျက်...

ကောင်မလေးပဲ ဈေးခေါ်ကောင်းတာလား မသိ။

တော်တော်လေးကို ရောင်းလိုက်ကြရသည်။

“ဟူး”

ဈေးလည်းကွဲပြီ၊ လူလည်းရှဲသွားပြီ ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ လွမ်း ရောင်းလို့ဖြစ်လား”

“မင်း ဘာစိတ်ကူးပေါက်နေတာလဲ”

“ဘာစိတ်ကူးပေါက်လို့လဲ၊ ခြောက်... ဈေးရောင်းပေး

ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ပျော်လို့”

“ဟင်”

ကောင်မလေးဘဝအခြေအနေနဲ့ ခုလို လမ်းဘေးတွင်

ရောင်းနေတာဟာ တကယ်ပင် မတင့်တယ်ချေ။

သမ္မာမုန့်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၅၇

“မင်း မရှက်ဘူးလား”

“ဘာကိုရှက်ရမှာလဲ၊ ဈေးရောင်းတာပဲ၊ သူများပစ္စည်း
ခိုးတာမှမဟုတ်တာ”

“မင်းအခြေအနေနဲ့လေ”

“လွမ်းအခြေအနေက ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ လူတစ်ယောက်
ပဲလေ”

ကောင်မလေးနှင့် ဆက်ပြီး အတိုက်အခံမပြောချင်
တော့ပေ။

“ပေတူး... ဈေးကွဲပြီ၊ သိမ်းကြရအောင်”

“အေး”

“ကိုမြေရိုင်း... သိမ်းတော့မှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“လွမ်း ပြန်ပြီးပို့ပေးမယ်လေ”

“ဟာ... နေပါစေ”

“ကိုမြေရိုင်းက အားနာတတ်တာကို”

“မြေရိုင်း”

“ဘာလဲ ပေတူး”

“အားနာစရာကွာ၊ လိုက်ပို့မယ်ဆိုရင် ပို့ပေးပါစေ”

ပေတူးက ဘာမှမသိဘဲ လိုက်ပို့ခံနေခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်း ကျုပ်ဆီကို တမင်လာခဲ့တာလား”

သမ္မာမုန့်စာပေ

“ဟုတ်တယ်”

“ဟာ”

“လွမ်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆိုင်ကို လာရင်း
ကိုမြေရိုင်းတို့ကိုတွေ့ပြီး ဝင်လာတာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှတော့မဖြစ်ပါဘူး”

“ဘာမှမဖြစ်ရင် ဘာမှမပြောနဲ့၊ သွားကြမယ်လေ”

“ပေတူး”

ပေတူးကို မြေရိုင်း တားချိန်မရလိုက်။ အဝတ်ထုပ်ကြီး
ကို လွယ်ကာ ကောင်မလေးနှင့် ကပ်ပါသွားလေတော့သည်။

“ကိုမြေရိုင်း”

“ပြော”

“ကိုမြေရိုင်းဆီက ပစ္စည်းလေးတစ်ခုလောက် ခဏငှား
ချင်လို့”

“ဘာပစ္စည်းလဲ”

“ဟို... မာနလေ”

လွမ်းလွမ်းပြောလိုက်သော စကားကို မြေရိုင်း ပြုံးစဲ
နှင့် လှမ်းကြည့်ပြီး

“ကျုပ်ဆီက မာနကို ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ဘာမှမလုပ်ချင်ပါဘူး၊ လွမ်းနဲ့တွေ့တဲ့အချိန်မှာ ဒီမာန
လေးကို ခဏယူထားချင်လို့ပါ”

“လွမ်းလွမ်းရယ်... ကျုပ်က မာနကို ဂုဏ်တက်
အောင် တမင်လုပ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လူဆိုတာ မာနမရှိဘူး
ဆိုရင် လူတွေရဲ့အောက်ကျခံဘဝကို ရောက်သွားမယ်လေ၊
ဒါကြောင့် မာနဆိုတာတော့ ရှိသင့်ပါတယ်”

“ကိုမြေရိုင်းပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ မာနမရှိဘူးဆိုရင်
လူတွေရဲ့အနိုင်ကျင့်ခံဘဝကို ရောက်သွားမှာပေါ့၊ နောက်တစ်ခု
မေးချင်သေးတယ်”

“မေးလေ”

“ဘာလို့ မြေရိုင်းဆိုတဲ့နာမည်ကြီးကို မှည့်ရတာလဲ”

“ကျုပ်နာမည်က တော်တော်ဆိုးဝါးနေလို့လား”

“ဆိုးဝါးနေလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုး
ဖြစ်နေလို့”

“လွမ်းစိတ်ထဲမှာ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“အင်း... ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ဘဝကို ကြမ်းတမ်း
စွာ ဖြတ်ကျော်မယ့် လူတစ်ယောက်ရဲ့နာမည်တစ်ခုလို့ ဖြစ်နေ
တာ”

“လွမ်း... အကဲခတ်တာမဆိုးဘူး၊ ကျုပ်ဘဝက လွမ်း
ပြောသလို ခက်ထန်စွာ ဖြတ်ကျော်ရမယ့် အခြေအနေမျိုးမှာ
ရှိတယ်”

“လူဆိုးကြီးလုပ်မှာလား”

၆၀

ရွှေဘဝင်

“ပြောလို့တော့မရဘူး၊ တစ်နေ့တစ်ချိန်မှာ လူဆိုးကြီး
တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

မြေရိုင်းစကားကို လွမ်းတစ်ယောက် ကြေကွဲစွာဖြင့်
စိုက်ကြည့်နေတော့၏။

“နင်တို့နှစ်ယောက် တော်တော်ခရီးရောက်နေပြီ
ပေါ့”

“နင့်စကားက ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ နော်နော်”

“ဘာစကားရမှာလဲ၊ နင်နဲ့ ကိုမြေရိုင်းကြီးက တော်
တော်လေး ကျွမ်းဝင်နေကြပြီလားလို့ မေးတာ”

“ကျွမ်းဝင်တယ်ဆိုတာ ကမ်းတစ်ဖက်မှာပဲရှိတာ
နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါကလည်း ကမ်းတစ်ဖက်ကပဲ ပြော
တာပါ”

“ဒါဆို ပြီးရော”

“နင် မရှက်တတ်လိုက်တာ”

“ငါက မရှက်တတ်အောင် ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဈေးထိုင်ရောင်းတာကို ပြောတာ
ဟေ့”

သမ္မာပုဒ်စာပေ

၆၂

ရွှေဘဝ

“နော်နော်ရယ်... ဈေးရောင်းတာပဲ၊ ရှက်စရာမှတ်လို့၊
မဟုတ်တာလုပ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်
လုပ်ကိုင်စားသောက်တာပဲ”

“အဲ... နင်က ဈေးရောင်းမလို့လား”

“စိတ်ကူးထားတာ”

“လွမ်းရယ်... မဟုတ်တရုပ်တွေ”

“မဟုတ်တရုပ် မဟုတ်ဘူး၊ တစ်နေ့ ငါနဲ့ကိုကြီးနဲ့
ချစ်သူတွေဖြစ်သွားရင် အိမ်က သဘောတူမှာမဟုတ်ဘူး”

“သိပ်ပြီးသေချာတာပေါ့၊ ကျေးဇူးရှင်ရယ်”

“အဲဒီအခါကျရင် ငါက ကိုကြီးနောက်ကို ခိုးရာလိုက်
မယ်”

“အဲ... နင် တကယ်လုပ်မှာလား လွမ်း”

“ခုနေကတော့ စိတ်ကူးယဉ်တာပေါ့၊ နောက်တော့
တကယ်ဖြစ်ချင် ဖြစ်သွားနိုင်မယ်လေ”

“နင့်အဖေက တရားစွဲရင်ရော”

“နော်နော်... ငါက အသက်မပြည့်သေးတဲ့ ကလေးမှ
မဟုတ်တာ”

“နင့်စကားတွေကြားရတာ ငါတော့ ကြက်သီးထ
တယ်”

“နင်က ကြက်သီးထတာ၊ ငါကျတော့ ရင်တွေဖိုနေ

သဗ္ဗမုနိစာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၆၃

တာပဲ”

“ကောင်မ... နင်တော့ ရောဂါကျွမ်းနေပြီ”

“ရောဂါကျွမ်းတာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အသည်းကျွမ်းတာဟေ့”

“အရူးမ”

နော်နော်နှင့် လွမ်း အားပါးတရ ရယ်မောနေစဉ်...

သူတို့ထိုင်နေသော စားပွဲဝိုင်းဆီသို့ လူတစ်ယောက်

လျှောက်လာတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

လူပုံကတော့ ခပ်သန့်သန့်ထဲက၊ မင်းသားတစ်ယောက်
လို ဝတ်စားထားတာတော့ ကော့နေတာပဲ။

ရွှေဆွဲကြိုး၊ ဟန်းချိန်း၊ လက်စွပ်တွေကလည်း အရောင်
တဝင်းဝင်းနှင့် နတ်ကတော်လို့တောင် ထင်ရသည်။

ကိုကြီးနဲ့တော့ ကွာလှသည်။ ကိုကြီးမှာက အနက်
ရောင် လက်ပတ်နာရီကလေးတစ်လုံးကလွဲပြီး အဆောင်
အယောင် သိပ်ပြီးမရှိလှပေ။

“လွမ်းလွမ်းဆိုတာများလား”

လွမ်းတို့ စားပွဲဝိုင်းမှ လွတ်နေသော ကုလားထိုင်တွင်
ဝင်ထိုင်ပြီးမေးလိုက်သော မေးခွန်းကို

“ဟုတ်တယ်”

သဗ္ဗမုနိစာပေ

၆၄

ရွှေဘဝ

“ကျွန်တော် နေမျိုးစည်သူပါ”

“အလောင်းမင်းတရားကြီးရဲ့ မြေးတော်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးကြင်လှိုင်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သား”

“ရှင်ပြောတဲ့အမည်တွေကို ကျွန်မ မသိဘူး”

“လွမ်းလွမ်းမသိပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ လွမ်းလွမ်း ကို သိနေတယ်”

“ဒါက ရှင်သမိုင်းပဲ”

“လွမ်းလွမ်းဓာတ်ပုံကလေးကိုကြည့်ပြီး ညတိုင်း အိပ်မက်မက်နေရတာကြာပြီဆိုတာတော့ ဝန်ခံချင်တယ်”

“ကျွန်မဓာတ်ပုံ ရှင် ဘယ်ကရတာလဲ”

“ပြောရင် ကြားသလိုဖြစ်နေမယ်၊ ယောက္ခမလောင်း ကြီးဆိကနေ ရခဲ့တာ”

“ရှင်”

“လွမ်းလွမ်းက မယုံလို့လား၊ ဒီမှာကြည့်”

နေမျိုးစည်သူ အိတ်ကပ်ထဲက ဓာတ်ပုံကလေးကို ထုတ်ပြီးပြလိုက်တာကို မြင်လိုက်သည်နှင့် လွမ်း သဘောပေါက် သလိုတော့ ရှိသွားသည်။

ဒါ ဖေဖေသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ သားဆိုတာပင် ဖြစ်မည်။

သစ္စာပွန်စာပေ

ပဲကိုင်းရှင်

၆၅

လွမ်းနဲ့ပေးစားဖို့ စီစဉ်နေတဲ့လူ။ လူကိုမမြင်ခင်က ဒီလောက်ကြီး စိတ်မပျက်ပေမယ့် လူကိုမြင်လိုက်ရတော့ တကယ်ပင် အော်ဂလီဆန်သွားသည်။

“ဒီလောက်ဆို လွမ်းလွမ်း သဘောပေါက်မှာပေါ့”

“ပေါက်တယ်၊ ရှင်သဘောပေါက်ဖို့ပဲ ကျန်တော့ တယ်”

“ကိုယ်က ဘာသဘောပေါက်ရမှာလဲ”

“ရှင်လိုလူမျိုးကို ဒီတစ်သက်မပြောနဲ့၊ နောက်ဆယ် သက်တောင် မစဉ်းစားဘူး”

“စကားကို ကုန်အောင်ပြောမသွားနဲ့နော်၊ နောက် တော့မှ သိပ်ချစ်လှချည်ရဲဆိုပြီး မခွဲနိုင် မခွာရက် ဖြစ်နေပယ်”

“ဝေးသေး... နော်နော် သွားမယ်”

“နေပါဦး လွမ်းရဲ့”

“ရှင်”

လွမ်းထမည်အပြု နေမျိုးစည်သူက အတင့်ရဲစွာ လွမ်း လက်ကို လှမ်းပြီးဆွဲတာကြောင့် လွတ်နေသောဘယ်လက်ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။

“မင်း”

“ဒါ ဘယ်လက်ပဲရှိသေးတယ်၊ ညာလက်ဆိုရင် ရှင် သွားပါကျွတ်သွားမယ်မှတ်”

သစ္စာပွန်စာပေ

၆၆

ရွှေဘဝ

“လွမ်း... သွားရအောင်”

နော်နော်က အတင်းဆွဲခေါ်ပြီး ဆိုင်အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။

ဆိုင်ထဲကလူတွေက စိုင်းကြည့်နေတာကြောင့် နော်နော် မျက်နှာထူနေလေသည်။

“လွမ်းရယ်... ဘာလို့ လက်ပါရတာလဲ”

“ငါက အရင်လက်ပါတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒင်းက အရင်လက်ပါတာ”

“သူက ဘယ်မှာလက်ပါလို့လဲ”

“နော်နော်... သူ ငါ့လက်ကိုဆွဲတာ မမြင်ဘူးလား”

“ဒီလူ တော်တော်ရှက်သွားမှာပဲနော်”

“ရှက်လို့ လဲပြီးသေလည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ သိပ်အတင့်ရဲလွန်းတယ်၊ ဒါမျိုးလာချိုးလို့ကတော့ အရိုးပါကျိုးသွားမယ်မှတ်”

လွမ်းတို့နှစ်ယောက် ကားမောင်းထွက်လာစဉ်...

“လွမ်း”

“ဘာလဲဟ”

“ငါတို့နောက်မှာ ကားတစ်စီးလိုက်လာတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဟိုကောင်ပဲဖြစ်မယ်”

“နေမျိုးစည်သူလား”

သဏ္ဌာန်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၆၇

“သေချာတယ်၊ ဒီကားက ငါတို့ထိုင်တဲ့ ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်ထားတာကို မြင်လိုက်တယ်”

“နင် ဘာလုပ်မလဲ လွမ်း”

“ဘာလုပ်ရမလဲဟ၊ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်မောင်းမှာပေါ့”

“ရှေ့ကပိတ်ပြီးရပ်ရင်ရော”

“ပိတ်ရပ်လိုက်တော့ တိုက်ပစ်လိုက်မှာပေါ့၊ သူ့ကားက ကိုရီးယားလုပ်ကား၊ ငါက ဂျပန်လုပ်ကား၊ ဘယ်ကားက ကောင်းတယ်ဆိုတာ သိသွားရတာပေါ့”

နောက်ကကား ကျော်တက်ဖို့လုပ်ပေမယ့် လွမ်းက လှမ်းမပေးဘဲ မောင်းနေလိုက်သည်။

နော်နော်က ကြောက်စိတ်ကြောင့် မျက်နှာကလေး ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်နေလေသည်။

လွမ်းကတော့ ဘာမှဂရုမစိုက်တဲ့အသွင်ပုံစံမျိုးဖြင့် ကားကို အရှိန်ထပ်မြင့်ပြီး မောင်းလာနေလေသည်။

“အယ်တော်”

အရေးကြီးတော့မှပဲ ကားက ဂြိုဟ်ဖောက်ပြီး ထိုးရပ်သွားသည်။

ကားထိုးရပ်တဲ့နေရာကလည်း တကယ့်လူရှင်းသော နေရာ။

နောက်မှလိုက်လာသော ကားက လွမ်းတို့ကားကို

သဏ္ဌာန်စာပေ

၆၈

ရွှေဘဝ

ကျော်တက်ပြီး ရှေ့တွင်ရပ်ကာ ကားပေါ်မှ နေမျိုးစည်သူနှင့် အဖော်တစ်ယောက် ဆင်းလာခဲ့သည်။

“လွမ်း”

“နော်နော်ရယ်... သွေးမပျက်စမ်းပါနဲ့၊ ဒင်းတို့ ဘာလုပ်ရတာမှတ်လို့”

လွမ်းတို့ကားနားသို့ ရောက်တော့...

“လွမ်းလွမ်း... ဘာကူညီပေးရမလဲ”

“မလိုဘူး”

“စိမ်းလှချေလား၊ နေမျိုးစည်သူတို့ဘဝမှာ ဒါမျိုး အကွက်တွေက ရှိနေပြီနော်”

“သေလိုက်”

“ငါက အကြွေးပြန်ပြီးတောင်းမလို့”

“ရှင်နော်”

နေမျိုးစည်သူက ကားတံခါးကိုဖွင့်ရန် ကြိုးစားနေသည်။

“ငါ့ရာဇဝင်မှာ ခုလိုသမိုင်းမျိုးမရှိဘူး လွမ်းလွမ်း”

“ရှင် ကားပေါ်မတက်နဲ့နော်၊ အော်လိုက်မှာ”

“အော်ချင်ရင် အော်လိုက်လေ၊ ဒီနေရာက ဆိတ်ငြိမ် ရပ်ကွက်၊ မင်းအော်သံကို စိတ်ဝင်စားမယ့်သူ မရှိဘူး”

နေမျိုးစည်သူ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီမြန်းနေပြီး ကြောက်စရာအသွင် ပေါက်နေသည်။

သဗ္ဗာဓုနိဗ္ဗာဏ

ပုံကိုင်ရှင်

၆၉

“စိတ်ကောက်တမ်း ကစားနေတာတော့ မဟုတ်ဘူး ထင်ပါတယ်”

“ဟင်... ကိုမြေရိုင်း”

ဘယ်နေရာကနေ ဘယ်လို မိုးပေါ်က ပြုတ်ကျလာ သလဲဆိုတာတော့ မသိ။

ကိုမြေရိုင်းကို မြင်လိုက်သည်နှင့် လွမ်းတစ်ယောက် သတ္တိအားအင်တွေ ပြည့်နှက်လာသလို ဖြစ်သွားတော့သည်။

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျားလမ်း ခင်ဗျားသွား”

“ငါ့လမ်း ငါ့သွားမှာပါ၊ ဒါပေမယ့် ကြည့်ရတာ ရုပ်ဆိုး လို့ ဝင်ပြီးမေးတာ”

“ကျုပ်တို့ချစ်သူချင်း စိတ်ကောက်နေတာ၊ ခင်ဗျား ကိစ္စမဟုတ်ဘူး”

“ကိုမြေရိုင်း... မဟုတ်ဘူး၊ သူ တမင်လိုက်ပြီးနှောင့် ယှက်နေတာ”

“ကျုပ်မျက်လုံးက ခပ်တုံးတုံးမျက်လုံးမဟုတ်ပါဘူး၊ ကဲ... မိတ်ဆွေ၊ ကြားတယ်နော်၊ မကောင်းပါဘူးဗျာ”

“ခင်ဗျား စကားတယ်ရှည်တဲ့လူပဲ၊ ဂျစ်တူး... ရှင်း ကွာ”

နေမျိုးစည်သူ အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့် ဂျစ်တူးဆိုတဲ့ ကောင် မီးဖြင့်ဝင်ပြီးထိုးတာကို ရှောင်ပြီး မျက်နှာကို ရိုက်ချလိုက်

သဗ္ဗာဓုနိဗ္ဗာဏ

၇၀

ရွှေဘဝင်

သည်။

တစ်ချက်ပဲ ရိုက်လိုက်ရသည်။ ဂျစ်တူး ထပ်ပြီးမလှုပ်ရှားနိုင်တော့။ မြေပြင်တွင် ငြိမ်နေလေသည်။

“မင်းကောင်က ငပျော့ပဲကွ”

“ဒီကောင်ပျော့ပေမယ့် ငါမပျော့ဘူးကွ၊ ကဲ...”

နေမျိုးစည်သူ ပြေးဝင်ပြီးထိုးသော လက်သီးကို အသာအယာပဲ ရှောင်ပြီး ရင်ညွန့်တည့်တည့်ကို ကန်ထည့်လိုက်လေသည်။

“အင့်”

နေမျိုးစည်သူ အသံကို ကျယ်ကျယ်ပင်မထွက်နိုင်တော့ဘဲ မောက်သွားတော့သည်။

ပွဲစဉ်က ခဏလေးနှင့် သိမ်းသွားခဲ့လေပြီ။

“ကဲ... ကျုပ် ဘာဆက်ပြီးလုပ်ပေးရမလဲ၊ ပြော”

“ဟို... ဟို”

“ကျုပ် သဘောပေါက်ပြီ”

မြေရိုင်း ကားစက်ဖုံးကိုဖွင့်ကာ ဟိုကြည့် ဒီကြည့် ကြည့်

ပြီး

“ဘာမှဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဘတ္တရီခေါင်းလွတ်နေတာ၊

ကဲ... ရပြီ၊ စက်နှိုးကြည့်”

မြေရိုင်းခိုင်းတဲ့အတိုင်း လွမ်း စက်နှိုးကြည့်တော့ ကား

သစ္စာပူဇော်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၇၁

စက်နှိုးသွားလေသည်။

“ကိုမြေရိုင်း၊ ကားနဲ့လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ကျုပ် သွားစရာရှိသေးတယ်၊ မလိုက်တော့ဘူး”

မြေရိုင်းစကားလုံးကို အတိုဆုံးပြောပြီး ကျောခိုင်းထွက်သွားလေသည်။

“နင့်လူကြီးက ဘယ်လိုလဲ လွမ်း”

“ဒီလိုပဲလေ”

“သူ့မျက်နှာကြည့်ရတာ တစ်နိုင်ငံလုံး သူ့လုပ်စာကို စားနေတာကျနေတာပဲ”

“သူ့စတိုင်လေ၊ ဒီစတိုင်လေးကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်နေရတာ”

“လွမ်း... နင့်အရူးဇာတ်ကို မပြောနဲ့”

“အရူးဇာတ်မဟုတ်ဘူး၊ ထူးတဲ့ဇာတ်ကွ”

“လက်သံတော့ ပြောင်တယ်နော်”

“ဒါတောင် လျော့ထားတာ”

“ကဲလွန်းပြီ မမပိုရေ”

“ဒါတောင် လျော့ပြီးပြောထားတာ”

လွမ်း တကယ်ရင်ထဲမှာကြည့်နူးလို့။

သစ္စာပူဇော်စာပေ

“ကိုဆောင်း”

“ဘာလဲကွာ”

“ရှင်ကတော့ သွေးအေးနိုင်တယ်ပေါ့”

“သွေးအေးတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ စဉ်းစားနေတာ”

“စဉ်းစားနေလို့ရမလား၊ ခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

အိမ်ရှေ့တွင် ဖေဖေနှင့်မေမေ စကားသံတွေကြောင့် စားလက်စ ထမင်းကို ဆက်မစားတော့ဘဲ ရပ်နေလိုက်သည်။

“မောင်လေး... စားလေ”

မမနှင်းက စိတ်မကောင်းစွာနှင့် သူ့ကို လှမ်းပြီးပြောလိုက်သည်။

“မမနှင်း”

“မောင်လေး”

သစ္စာမူန်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၇၃

အိမ်ဂရုက ဘယ်လောက်နဲ့ ပေါင်ထားတာလဲ”

“ ၁၀ သိန်းနဲ့ ”

“ဟင်”

“ဒီလအတွင်း ပြန်မရွေးနိုင်ရင် အိမ်ကိုသိမ်းတော့မှာ”

“ဒါမျိုးလုပ်လို့ရမလားဗျ”

“မရလည်းမရဘူး၊ အခု ငွေအရင်းထက် အတိုးက (၁၀)ဆလောက် ဖြစ်နေတာ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ပြန်ပြီးရွေးရင် ဘယ်လောက်နဲ့ရွေးရမှာလဲ”

“မေမေပြောတာကတော့ သိန်း ၅၀ လောက်နဲ့ ရွေးရမယ်တဲ့”

“များလှချေလား”

“မများနဲ့မောင်လေး၊ ဒီလောကက ဒီလိုပဲ မောင်လေး”

မြေရိုင်း ထမင်းဆက်ပြီးမစားတော့ဘဲ လက်ဆေးကာ အပြင်သို့ထွက်ခဲ့တော့သည်။

“ဟေ့ကောင် မြေရိုင်း”

“ဖေဖေ”

“ဒါ ဘယ်လဲ”

“အပြင်သွားမလို့ပါ”

“မင်းတို့ ဘာအသုံးကျတဲ့ကောင်လဲ၊ အပြင်ကိုသွား”

သစ္စာမူန်စာပေ

၇၄

ရွှေဘဝ

ဒို့ပဲ တတ်တယ်”

“ကိုဆောင်း... ရှင် သားကို မမဲနဲ့၊ သားက အပြင်ကို အလကားသွားတာ မဟုတ်ဘူး။ သူရတဲ့ လုပ်ခလေးနဲ့ မိသားစု စားဝတ်နေရေးကို တတ်နိုင်သလောက် ထောက်ပံ့နေတာ၊ ရှင်သာ အိမ်မှာ လူပို”

“တယ်... ဒီမိန်းမ”

မြေရိုင်း ဘာစကားမှမဆက်တော့ဘဲ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။

မြေရိုင်းစိတ်ထဲတွင် မွန်းကြပ်နေလေတော့သည်။

မေမေမျက်ရည်တွေနဲ့ ငိုရှိုက်သံတွေကို မြေရိုင်းနားထဲတွင် ပဲ့တင်ရိုက်ပြီး ကြားနေရလေသည်။

အိမ်ကြီးကို မတရားဆိမ်းပိုက်ခြင်းခံရမည့်အဖြစ်ကို မြေရိုင်း လုံးဝလက်မခံနိုင်ပေမယ့် မြေရိုင်းဘက်မှ ဖြေရှင်းပေးနိုင်ဖို့ အခြေအနေက လုံးဝမရှိပေ။

မြေရိုင်း အပြင်ကိုရောက်တော့ မှောင်စပြုနေလေပြီ။ ဘယ်ကိုသွားပြီး ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာကို မသိဘူးဖြစ်နေလေသည်။

မြေရိုင်းခေါင်းထဲတွင် ငွေသိန်း (၅၀)ကို ဘယ်လိုရှာဖွေရမလဲဆိုတာပင် ရှိနေလေသည်။

လမ်းထိပ် ဓာတ်တိုင်အောက်တွင် ထိုင်လိုက်ပြီး

သစ္စာမွန်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၇၅

လေးလံမှိုင်းတွေနေသောစိတ်ကို ထွက်ပေါက်ရှာနေမိသည်။

“မြေရိုင်း”

“ဟာ... ပေတူး”

“ဒီမှာထိုင်ပြီး ဘာငေါင်နေတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“မြေရိုင်း”

“ဘာလဲ ပေတူး”

“မင်းမှာ အခတ်အခဲဘာရှိလဲ ပြောကွာ၊ ငါ့ကူညီနိုင်တာဆို ကူညီမယ်”

“ကျေးဇူးတင်တယ် ပေတူး၊ ငါ့အခက်အခဲကို မင်းကူညီနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“မင်းအခက်အခဲက ဘာမို့လဲ”

“မပြောချင်ဘူးကွာ”

အိမ်၏အတွင်းရေးကိစ္စကို တခြားဘယ်သူမှ အသိမခံလိုတာကြောင့် မြေရိုင်း နှုတ်ဆိတ်ပြီး နေလိုက်သည်။

“မင်းမပြောချင်တဲ့ကိစ္စကို ငါသိပြီးပါပြီကွာ”

“ဟင်... မင်း ဘယ်လိုသိလဲ”

“မနွေက မင်းအမေနဲ့ ငါ့အမေ ပြောနေတာကို ငါကြားပြီးပါပြီ”

“ပေတူး... ငါ ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ”

သစ္စာမွန်စာပေ

၇၆

ရွှေဘဝင်

“ဒီအတွက် ငါ့ဘက်က အဖြေပေးဖို့ မလွယ်ဘူးကွာ၊
ငွေက အရမ်းများနေတာဆိုတော့ မလွယ်ဘူး၊ ငါ တစ်ခုတော့
အကြံပြုချင်တယ်”

“ဘာများလဲ ပေတူး”

“ပြောမယ့်သာ ပြောရတာ၊ ငါက မတိုက်တွန်းချင်
ဘူး”

“ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါ”

“ငါ့ကို လူတစ်ယောက်က လူရှာခိုင်းထားတယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ရန်ကုန်ကနေ ပစ္စည်းသယ်ဖို့”

“ဘာပစ္စည်းလဲ”

“မူးယစ်ဆေးဝါးလား၊ ကျောက်စိမ်းလားတော့ မသိ
ဘူး”

“ဟာကွာ၊ မလုပ်ချင်ဘူး”

“မင်းမလုပ်ချင်ဘူးဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ လောလော
ဆယ် မင်းလိုချင်တဲ့ငွေရဖို့က ဒီလမ်းပဲရှိတယ်”

ပေတူးပြောသော စကားပေါ်တွင် မြေရိုင်း တွေဝေ
သွားသည်။

ဒုစရိုက်လောကကြီးကို မြေရိုင်း ရွံ့မုန်းသည်။ အထူး
သဖြင့် မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်ပတ်သက်ပြီး လုံးလုံးကို မုန်းတီးသော

သစ္စာမွန်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၇၇

ကိစ္စပင် ဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် အိမ်ကိစ္စအတွက် မြေရိုင်းရွေးချယ်စရာက
မရှိဖြစ်နေသည်။

“ပေတူး”

“မြေရိုင်း”

“ငါ့ကို ဒီလူဆီကို ပို့ပေးကွာ”

“မြေရိုင်း”

“ငါ့စဉ်းစားပြီးပြီ၊ အိမ်ကို မတရားအသိမ်းခံရမယ့်ဘဝ
ကို ငါ အရောက်မခံနိုင်ဘူးကွာ”

“မင်း ထပ်ပြီးစဉ်းစားပါဦး”

“စဉ်းစားစရာမလိုတော့ဘူး”

“ကောင်းပြီ၊ မနက်ဖြန်မနက် လမ်းထိပ်လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်မှာ ဆုံကြမယ်၊ ငါ အမေမှာထားတဲ့ဆေး သွားဝယ်ဦးမယ်”

“အေး”

ပေတူးထွက်သွားပြီးနောက် မြေရိုင်း အတော်ကို
စဉ်းစားနေလေသည်။

သူ ဆုံးဖြတ်ချက်မှားသွားပြီလား။

လူတစ်ယောက်ဘဝအတွက်နှင့် လူများစွာ၏ဘဝကို
ပျက်စီးစေမည့်အလုပ်ကို သူ လုပ်မှာလား။

ဟူး

သစ္စာမွန်စာပေ

ရင်ထဲတွင် မွန်းကြပ်မှုတွေ ပိုပြီးမွန်းကြပ်လာတော့
သည်။

မြေရိုင်း ခေါင်းကိုခိုက်စိုက်ချကာ မြေကြီးကို အဓိပ္ပါယ်
မဲ့ ငုံ့ကြည့်နေမိလေသည်။

သူ့မိသားစု၏ထွက်ပေါက်ကို သူ့ဘဝနှင့်ရင်းပြီး ရှာဖွေ
ရတော့မည် ဖြစ်သည်။

သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်မှားခဲ့လျှင် ထိုအမှားကို သူ့ရဲရဲဝံ့ ခံဖို့ပဲ
ရှိတော့သည်။ အမေကျနေသော မျက်ရည်များတိတ်တိတ်အတွက်
မြေရိုင်း ဒီအလုပ်ကို ရွေးချယ်လိုက်လေသည်။

“အမေရေ သားကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ သား မလွဲသာလို့
ဒီအလုပ်ကို လုပ်ခဲ့ရတာပါ”

မြေရိုင်း ငုံ့ထားသောခေါင်းကို ပြန်မော့ပြီး ကြယ်စင်များ
စတင်ပြီးထွက်နေသော ကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်ပြီး ပြော
လိုက်လေတော့သည်။

!!

ရွာဘဝ

“မင်းနာမည်”

“မြေရိုင်း”

“နာမည်ကတော့ ခပ်မိုက်မိုက်ပဲ၊ အဲ... လူက မိုက်ဖို့
ပဲ လိုတယ်”

အသားညိုညို၊ ခပ်ဝဝနဲ့လူကြီးက မြေရိုင်းကို သေချာ
စွာ ကြည့်ပြီးပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုလူကြီးရုပ်က တကယ့်လောဘသားကောင်ရုပ်ကြီး
ပင် ဖြစ်သည်။

“ပေတူး”

“ဗျာ... ဦးရဲခေါင်”

“မင်းလူက စိတ်ချရပါ့မလား”

“လုံးဝ စိတ်ချရပါတယ်”

သဒ္ဓါမုနိစာပေ

“သယ်ရမယ့်ပစ္စည်းကိုရော သိပြီးပြီလား”

“သိပြီးပြီ”

“သိပြီးပြီဆိုရင်တော့ အလုပ်စလို့တော့ ရပြီ၊ ဒါပေမယ့် မင်း ဘယ်လိုလုလဲဆိုတာတော့ လေ့လာဦးမယ်”

“လေ့လာနိုင်ပါတယ်”

“နောက် (၃)ရက်ကြာရင် ပြန်ဆုံမယ်”

“ကောင်းပြီ၊ သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“ရော့... မင်းသုံးစွဲငွေ”

ဦးရဲခေါင်မှ ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကို လှမ်းပြီးပေးလိုက်ပေမယ့်

“နေပါစေ”

“ဟ... လူထူးလူဆန်းပါလားကွ၊ ငွေမမက်ဘူးပေါ့”

“ကိုယ့်လုပ်အားမရှိဘဲ ဘယ်သူ့ဆီကမှ ငွေ အချောင် မလိုချင်ဘူး”

“ကြိုက်ပြီ”

ဦးရဲခေါင် မြေရိုင်းလက်မောင်းကို ပုတ်ပြီးပြောလိုက်သည်။

မြေရိုင်းနှင့် ပေတူး အပြင်ကို နှစ်ယောက်ထွက်လာစဉ်

“ပေတူး”

“ပြော”

“ဒီလူကြီး ဒီလိုလှုပ်ရှားနေတာ ဘယ်သူမှမသိကြဘူးလား”

“သက်ဆိုင်ရာကတော့ ရိပ်မိသလောက်တော့ ရှိနေတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလူကြီးက သိပ်ပြီးပိရိတာကွ၊ ဒါကြောင့် ခုထိ မမိသေးတာ၊ မြေရိုင်း... မင်းအတွက် အန္တရာယ်တော့ အရမ်းကြီးတယ်နော်၊ သူငယ်ချင်း... ထပ်စဉ်းစားပါဦး”

“ငါ့အတွက် အန္တရာယ်ထက် အိမ်ကိစ္စက အရမ်းကို အရေးကြီးနေတယ် ပေတူး”

“အင်းလေ... မင်းမိသားစုကိစ္စဖြစ်နေတော့လည်း ငါ သိပ်ပြီးတော့ မပြောချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်ကွာ ဒီအလုပ်ကြီးနဲ့တော့ ဘဝကို မရပ်တည်ပါနဲ့”

“စိတ်ချ ပေတူး၊ ငါ့အိမ်ကိစ္စပြီးရင် ငါ ဆက်ပြီးမလုပ်တော့ဘူး”

“မြေရိုင်း... ငါတို့ လမ်းခွဲရအောင်”

ပေတူးနှင့် မြို့ထဲတွင် လမ်းခွဲပြီး တစ်ယောက်တည်း အတွေးများစွာဖြင့် လမ်းဆက်ပြီးလျှောက်လာမိသည်။

တချို့ တချို့သော ဘဝတွေကိုကြည့်ပြီး အားကျပ်သလို ရှိနေမိတာတော့ အမှန်ပင်။ ထိုအားကျပ်မှုထဲတွင် ချစ်သူစုံတွဲ လေးများလည်း ပါသည်။

မြေရိုင်းဘဝတွင် ယနေ့တိုင် ချစ်သူဆိုတာကို ခေါင်းစဉ်

ပြလိုမရပေ။

ဘယ်မိန်းကလေးပေါ်မှ ရင်ခုန်ခဲ့ခြင်းမျိုး မရှိခဲ့သော လူတစ်ယောက်။ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ပြီးမေးကြည့်ချင်သည်။

အမေ့ဝမ်းထဲမှ ထွက်လာကတည်းက သူ့တွင် နှလုံးသား မပါခဲ့လေသလားဟုတောင် ထင်လိုက်မိသည်။

“ကိုမြေရိုင်း”

“ဟ”

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်လွန်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမထားမိသောကြောင့် အမှတ်တမဲ့ ခေါ်လိုက်တဲ့အသံကို လန့်သလိုလိုတောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုမြေရိုင်း”

“မင်းက ရုတ်တရက်ခေါ်လိုက်တာကိုး”

“လွမ်းက ရုတ်တရက်ခေါ်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ခေါ်နေတာဖြင့် ကြာပြီ၊ ကိုမြေရိုင်း မကြားတာ၊ ဒါကြောင့် အနောက်ကနေ ပြေးလိုက်ပြီး အနားရောက်မှခေါ်ရတာ၊ ဘာတွေအတွေးလွန်နေတာလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ”

“ကိုမြေရိုင်းကြည့်ရတာ စိတ်တော်တော်ရှုပ်ထွေးနေသလိုပဲ”

ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းသည် ဝန်ခံခြင်းဖြစ်တာကြောင့်

သစ္စာမွန်စာပေ

မြေရိုင်း ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“လွမ်း ဘာကူညီပေးရမလဲ”

“ရပါတယ်”

“လွမ်းကူညီပေးနိုင်တာဆို ကူညီပေးချင်တယ်”

“မင်းဆီက ခုလိုစကားကြားရတာကိုပဲ ကျေနပ်ပါတယ်”

“စကားကြားရုံနဲ့ ကျေနပ်တာတော့ သိပ်ပြီးသဘာဝမကျဘူး၊ လက်တွေ့ကူညီခွင့်ရမှ လွမ်းက ကျေနပ်နိုင်မှာ”

“တို့အခက်အခဲကို လွမ်း ဖြေရှင်းပေးလို့မရပါဘူး”

“လွမ်း သိခွင့်ရှိရင် သိချင်တယ်”

မြေရိုင်း လွမ်းမျက်နှာကို စောင်းဝဲကြည့်လိုက်ပြီး

“မင်း ဘာလို့ တို့ဘဝကို စိတ်ဝင်စားနေတာလဲ”

“ဘာကြောင့်စိတ်ဝင်စားရသလဲဆိုတဲ့ အဖြေကိုတော့ မဖြေချင်ဘူး ကိုမြေရိုင်း၊ ဒါပေမယ့် အတိုဆုံးပဲ ပြောချင်တယ်၊ လွမ်း ကိုမြေရိုင်းကို ခင်တယ်”

“ခင်တယ်”

လွမ်းမဖြေချင်သောစကားကို မြေရိုင်း အတင်းအကျပ် ဆက်ပြီးတော့ မမေးချင်တော့ပေ။

လွမ်းရဲ့ ခင်တယ်ဆိုသော အဆင့်မှာပင် ရပ်တန့်ထားလိုက်သင့်သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

၈၄

ရွှေဘဝ

“ခု ကိုမြေရိုင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“မြေဦးတည့်ရာ”

“စိတ်ညစ်တိုင်း ဒီလိုပဲလျှောက်သွားနေတာပဲလား”

“အင်း”

“ဒီလိုလျှောက်သွားနေရင် စိတ်ညစ်တာပြေရောလား”

“တစ်ခါတလေတော့လည်း သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေတွေ နဲ့တွေ့ပြီး စိတ်ညစ်တာလေးတွေ ပြေပျောက်သွားတတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို လွမ်းနဲ့တွေ့တာ ကိုမြေရိုင်းအတွက် စိတ်ညစ်တာလေးတွေ ပြေပျောက်စေနိုင်တယ်ပေါ့”

“ဒီလိုပဲ သဘောထားလိုက်ပါမယ်”

“ဒါဆို တစ်ခုခုသွားပြီးစားရအောင်”

“မင်းကိုတွေ့တိုင်း ဆုံတိုင်း စားသောက်ဖို့ကိစ္စပဲနော်”

“ဟဲ ဟဲ... ဒါတော့ မပြောနဲ့လေ၊ လွမ်းက တစ်ယောက်တည်း စားရမှာရှက်လို့ အဖော်အဖြစ်နဲ့ လိုက်ပြီးစားပေးပါလား”

“တို့ မင်းနဲ့ သိပ်ပြီးမလိုက်ချင်ဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“တို့ဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကျွေးမွေးတာကို

သစ္စာပိုင်စာပေ

ပုံကိုင်ရှင်

၈၅

ကပ်ပြီးစားသောက်နေရတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာကို တွေးပြီးရှက်တယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်ကြရအောင်”

“ဘယ်လိုလဲ”

“ဒီတစ်ခါတော့ လွမ်းက ကျွေးမယ်၊ နောက်တစ်ခါ ကျတော့ ကိုမြေရိုင်းက ကျွေးပေါ့”

“တို့က မင်းစားချင်တဲ့ ဈေးကြီးတဲ့ အစားအသောက်တွေကို ကျွေးနိုင်တဲ့အနေအထားက သိပ်မရှိဘူး”

“ကျွေးနိုင်တဲ့ အစားအသောက်ပဲ ကျွေးပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ”

နှစ်ယောက်သား သဘောတူညီမှုရသွားပြီဖြစ်တာကြောင့် စားသောက်ဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြတော့သည်။

မြေရိုင်းကတော့ လွမ်းမှာသမျှ အစားအသောက်ကိုပဲ စားနေမိလိုက်သည်။

“ကိုမြေရိုင်း”

“ပြော”

“ဘာလို့ လွမ်းမှာတာကိုပဲ စားတာလဲ၊ အားနာလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ လွမ်းမှာတာကို စားချင်လို့ပါ”

သစ္စာပိုင်စာပေ

၈၆

ရွှေဘဝ

“သေချာရဲ့လား”

“တကယ်သေချာပါတယ်”

“ဒါဖြင့်ပြီးရော”

စကားပြောလိုက်၊ စားလိုက်နှင့် ပြီးဆုံးကာနီးတွင်

“ဟေ့... မိပြီ၊ မပြေးနဲ့”

“ဟယ်... ကိုကိုအောင်”

လွမ်းနှင့် ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲဆိုတော့ မသိပေ။

အမျိုးသားတစ်ယောက် သူတို့နှစ်ယောက်ခိုင်းတွင် ဝင်ပြီးထိုင်လေသည်။

“ကောင်မလေး... ဘာငြင်းမလဲ”

“ဘာကိုငြင်းရမှာလဲ”

“ဘာကိုငြင်းရမှာလဲဆိုတဲ့ စကားအရ လုံးဝမငြင်းတော့ဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား”

“ကိုကိုအောင်ကတော့ ဒုရဲအုပ်ပီပီ စကားကို အကျအနစ်ကောက်နေပြန်ပြီ၊ လွမ်းတို့က မိတ်ဆွေတွေပါ”

“ဒီလိုပဲ ပြောကြတာပဲလေ၊ နောက်တော့လည်း ပေါ်သွားတာပဲ မဟုတ်လား”

“ကိုကိုအောင်”

“ဘာများလဲ”

“ကိုကိုအောင် လွမ်းတို့ကို တရားခံများ မှတ်နေ

သစ္စာမူနီစာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၈၇

လား”

“လောလောဆယ်တော့ တရားခံတွေဖြစ်နေတယ်လေ၊ အလကားစတာပါ ညီမလေးရ၊ ကိုကိုအောင် ဘယ်သူမှ ပြန်မပြောပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဟဲ ဟဲ... နှုတ်ပိတ်ခလေးတော့ ရမှဖြစ်မယ်”

လွမ်း ဆက်ပြီးတော့ ငြင်းခုံလို့ ဘာမှမထူးဘဲ ပိုပြီး ရှုပ်နိုင်းတာကြောင့်

“ကိုကိုအောင် ဘာယူချင်လဲ ပြော”

“လွမ်းရယ်... ကိုယ်က နောက်တာပါ၊ တော်ကြာ ကိုယ်ပါဝင်လည်နေဦးမယ်၊ ကဲ... မိတ်ဆက်ပေး”

“သူနာမည်က ကိုမြေရိုင်းတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် ကိုကိုအောင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မြေရိုင်း ကိုကိုအောင်ရဲ့ မိတ်ဆက်မှုကိုသာ ခံလိုက်ရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ မအိမ်သာ ရှိလှသည်။

မြေရိုင်းနှင့် လွမ်းလွမ်းက ချစ်သူတွေမဟုတ်ဘဲ သတ်မှတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရတာပင် ဖြစ်သည်။

“ကိုကိုအောင် ဘယ်လာတာလဲ”

“ကိုယ် ကိစ္စလေးတစ်ခုနဲ့ တရားခံတစ်ယောက်ဆီ လာတာပါ၊ ဆက်ပြီး စကားပြောကြ၊ ကိုယ် သွားမယ်၊ ကိုမြေရိုင်း

သစ္စာမူနီစာပေ

က

ရွှေဘဝ

ခွင့်ပြုဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုကိုအောင် ထွက်သွားပြီးနောက်

“မင်း ဘာလို့သတ်မှတ်တာကို ခံတာလဲ”

“ငြင်းနေရင် ပေရှည်နေမှာစိုးလို့၊ ဘာလဲ... ထိခိုက်
စရာ ရှိသွားလို့လား”“တို့အတွက်တော့ ဘာမှထိခိုက်စရာမရှိပါဘူး၊ မင်း
အတွက် မကောင်းဘူးလေ”“မကောင်းလည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ ထင်သမျှအကြောင်း
အကောင်းပဲ”“မင်းကိုကြည့်ရတာ ရည်းစားနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိပ်
အလေးအနက်မထားသလိုပဲနော်”

“ကိုမြေရိုင်းက ဒီလိုသတ်မှတ်ထားလို့လား”

“သတ်မှတ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်ထဲထင်တာ
ပြောမိတာပါ”“ကိုမြေရိုင်းထင်တာ မလွဲပါဘူး၊ လွမ်းကတော့
ရည်းစားနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ အလေးအနက်မထားတာ အမှန်
ပါ၊ ဒါပေမယ့် အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ အလေးအနက်တော့
ထားပါတယ်”

“ဘာ... မင်းစကားကို ငါ နားမရှင်းဘူး”

သစ္စာမုန့်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၇၉

“ရည်းစားဆိုတာ စိတ်ထဲမှာ အပျော်အပျက်သဘော
နဲ့ မက်ရှင်ရှိုးပုံစံမျိုးကို ဘွဲ့ကြတာလေ၊ ဘဝအတွက် တစ်သက်
တာ ရွေးချယ်ရမယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ရင်ထဲကချစ်တဲ့ နှလုံးသားနဲ့
ပဲ ရွေးချယ်မှာပဲလေ၊ ဘယ်လိုလဲ၊ သဘောပေါက်ပြီလား”“မင်းပြောတဲ့သဘောကို တို့ သဘောပေါက်ပါတယ်၊
ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ မကောင်းဘူး”

“ဘာမကောင်းတာလဲ ကိုမြေရိုင်း”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရည်းစားများတာ ဂုဏ်ယူ
စရာတော့ မကောင်းဘူးနော်၊ အထူးသဖြင့် ကျားဆိုတဲ့ သတ္တဝါ
နဲ့ ဆော့ကစားလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး”“ကိုမြေရိုင်းပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ လွမ်း ဘယ်တော့
မှ ကျားတွေနဲ့တော့ မကစားပါဘူး၊ ရည်းစားလည်း မထားဖူး
ဘူး”

“ဟင်”

“ဘာလဲ... မယုံဘူးလား”

မြေရိုင်း ထိုအမေးကို ပြန်ပြီးမဖြေချင်တော့ပေ။ ယုံခြင်း
မယုံခြင်းဟာ မြေရိုင်းနှင့် လွမ်းလွမ်း ပတ်သက်မှုပေါ်မှာပဲ မူတည်
နေသော အကြောင်းရင်းတစ်ရပ်ပင် မဟုတ်လား။

သစ္စာမုန့်စာပေ

“ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ သမီး”

ဖေဖေအမေးစကားကို လွမ်း ဘာအဓိပ္ပါယ်နဲ့ ဖြေရမလဲ
မသိ။ ဖေဖေကတော့ မျက်နှာကြီး နီမြန်းပြီး ဒေါသထွက်နေ
သလို...

“ဖေဖေ ဘာကိုပြောနေတာလဲ”

“ငါ ဘာကိုပြောသလဲဆိုတာ နင် တကယ်မသိဘူး
လား”

“မသိဘူး”

“လွမ်း... နင် အလိုလိုက်လို့ မိုက်နေတာလား”

“သမီးက ဘာမိုက်လို့လဲ”

“နင် ဖေဖေမိတ်ဆွေရဲ့သားကို ပါးရိုက်လွှတ်လိုက်
တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ သူက စော်ကားလို့၊ ရဲစခန်းမှာတောင်
အမှုဖွင့်လို့ရနိုင်တယ်”

သဏ္ဌာန်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၉၁

“ဘာ... တောက်”

“မင်း ကလေးကို ဘာမှမာန်မဲနေစရာမလိုဘူး”

“မမ”

အန်တီမိုးရောက်လာတာမို့ လွမ်းလွမ်း အသက်ရှူ
ချောင်သွားတော့သည်။

“ဒီကိစ္စအားလုံးကို ငါသိပြီးပြီ၊ ဘယ်နှယ့်တော်... မိဘ
အရှိန်အဝါနဲ့ ရမ်းကားချင်တိုင်း ရမ်းကားနေတာကို ဒီအတိုင်း
ငြိမ်ခံရမလား၊ သမီးလုပ်တာ တို့ အားပေးမြှောက်ပင့်ပေးတာ
တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုလုပ်သင့်တယ်”

အန်တီမိုး လွမ်းဘက်မှ ပြတ်ပြတ်သားသား ဝင်ပြီး
ရပ်ပေးနေတာကြောင့် ဖေဖေ ဘာမှဆက်ပြီးမပြောတော့ပေ။

“မင်းက တစ်ဖက်ကပြောတာကို နားယောင်ပြီး သမီး
ကို အပြစ်ပြောချင်နေတာလား၊ ပြောစမ်း... သမီးရှင်က သမီးရှင်
လို နေ့နော်၊ ငါ ဒါပဲပြောမယ်”

“မမကြောင့် ဒီကလေး ခုလိုဆိုးနေတာ”

“လွမ်းဆိုးတယ် ဆိုရအောင် မင်းတို့မျက်နှာပျက်
အောင်၊ ဂုဏ်သိက္ခာကျအောင်လုပ်တာ ဘာရှိလဲ၊ အဝတ်အစား
ဝတ်တာကို ပြောဦးမလို့လား၊ ဒါကတော့ သူ့ခေတ်နဲ့ သူ့အခါ
ကတော့ ဝတ်သင့်တာဝတ်မှာပဲ၊ ငါလည်း ဝတ်ချင်ရင်ဝတ်မယ်၊
ဒါတော့ လာပြီးပိတ်ပင်တာတွေ မလုပ်နဲ့၊ မင်းတို့ ဝယ်မပေးချင်

သဏ္ဌာန်စာပေ

၉၂

ရွှေဘဝင်

ရင်နေ၊ ငါ့သမီးကို မင်းတို့ထက် ဆယ်ဆဝယ်ပေးနိုင်တယ်”

အန်တီမိုးချမ်းသာမူဟာ ဖေဖေတို့ထက် အဆပေါင်း
များစွာ ချမ်းသာတာကိုတော့ နှိုင်းယှဉ်လို့မရပေ။

“ဒါနဲ့နေပါဦး၊ မင်းကိုဝင်ပြီး ကူညီပေးတဲ့ကောင်က
ဘယ်ကလဲ”

“အဲ”

လွမ်း ပထမတော့ အမှန်တိုင်းပြောရင်ကောင်းမလား
လို့ စဉ်းစားပေမယ့် ပြောလို့မဖြစ်။

“မသိဘူး၊ အမြင်မတော်လို့ ဝင်ပြီးကူညီပေးသွား
တာ”

“လွမ်း... နင့်သတင်းတွေ ငါကြားတယ်နော်”

“သမီးသတင်းတွေကြားရအောင် သမီးက မဟုတ်
တာ ဘာမှမလုပ်ဘူး”

“ကဲ... နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက ဘာသတင်းတွေကို ကြား
ရပြန်ပြီလဲ”

“မမတူမ ကောင်တစ်ကောင်နဲ့ တွဲနေတယ်ဆိုတာ
မမ သိလား”

“သိပ်သိတာပေါ့”

“အဲ”

အန်တီမိုး တကယ်ပဲသိတာလား။ ဖေဖေရှေ့မှာမို့

သစ္စာမူနီစာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၉၃

သိချင်ယောင် ဆောင်တာလားတော့ မပြောတတ်။

“ကောင်လေးအမည်က မြေရိုင်း၊ ဘွဲ့ရပြီးပြီ၊ အလုပ်
ကတော့ ရှာနေတုန်း၊ သူတို့နှစ်ယောက် သမီးရည်းစားတွေ
မဟုတ်ဘူး၊ ရိုးရိုးသားသား ခင်နေကြတာ”

“မမ... ဒီခေတ်ကြီးမှာ ရိုးရိုးသားသားဆိုတာ ရှိလို့
လား”

“မင်း ယနေ့လူငယ်တွေကို လျှော့ပြီးမတွက်နဲ့ ငါ့မောင်၊
မင်းတို့ခေတ်တွေလို မဟုတ်တော့ဘူး၊ အေး... ဒီကောင်လေး
က သမီးအသက်ကို ကယ်ခဲ့တာဆိုတော့ ပြောဆိုဆက်ဆံရေး
ကတော့ ရှိရမှာပေါ့၊ မင်းတို့သာ ဒီလိုလိုနားပြီးတားဆီးပိတ်ပင်
နေရင် ကလေးတွေ စိတ်ထင်ရာ ပေါက်ကရဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်”

“တော်ပြီဗျာ”

“တော်ရင် ဘာမှဆက်ပြီးမပြောနဲ့တော့”

ဖေဖေ ဘာစကားမှဆက်တော့ဘဲ အိမ်ပေါ်သို့ တက်
သွားလေသည်။

“အန်တီမိုး”

“ဘာလဲ၊ သမီးကောင်လေးအကြောင်း အန်တီမိုး
သိနေတာကို မေးမလို့မဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဒါကတော့ သမီးရယ်၊ အန်တီမိုးလည်း မျက်လုံးတွေ၊

သစ္စာမူနီစာပေ

နားတွေ အများကြီးနဲ့ပါ။ ကိုယ့်သမီး ဘယ်ခြေလှမ်းလှမ်းတယ် ဆိုတာကို မသိဘဲနေပါမလား၊ သိပ်ပြီးသိတာပေါ့”

“အန်တီမိုး မသိတာ ရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲ ပြောစမ်း”

“ဟို... ဟိုလေ”

လွမ်းလွမ်း အိမ်ထဲပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်မျက်လုံး ရှေ့ကစားလိုက်ပြီး

“သမီးက သူ့ကိုချစ်နေတာ”

“သူကရော”

“သူက ရှိတယ်လို့တောင် မထင်ဘူး၊ ခန့်ခန့်ကြီးနေ တာ”

“ဒါကတော့ သမီးရယ်၊ သူက သမီးနဲ့ သူ့ဘဝက အလှမ်းအရမ်းဝေးတာ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် နှုတ်ပိတ်ပြီးနေ တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာနဲ့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ် ယောက်က မချစ်ရတော့ဘူးလား”

“မချစ်ရတော့ဘူး မဟုတ်ပါဘူး၊ ကောင်လေးဘက်က ဆင်းရဲသားမာနပေါ်မှာရပ်ပြီး ငွေရှိလူတန်းစားတွေရဲ့ ဖိနှိပ်လာ မယ့်စကားတွေကို ရင်မဆိုင်ချင်လို့ သမီးပေါ်မှာ ရိုးရိုးကလေး နေတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အင်း... အန်တီမိုးပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အန်တီမိုး”

“ဘာလဲ သမီး”

“သမီး ဘာလုပ်ရမလဲဟင်”

“ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘူး၊ အချစ်စစ်မှန်ရင် တစ်နေ့ သမီးဆီ ရောက်လာမှာ”

“အန်တီမိုးက သဘောတူလား”

“သမီးကချစ်နေမှတော့ သဘောတူရမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“ဘာလဲဟင်”

“သမီးချစ်သလို သူကလည်း သမီးကို ပြန်ပြီးချစ်ဖို့ တော့ လိုတယ်”

“သူချစ်လာအောင် သမီးက ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ခက်နေပြန်ပြီ”

“ဘာခက်နေလို့လဲ”

“ကိုယ်က မိန်းကလေးလေ”

“မိန်းကလေးဖြစ်နေလို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတာ ပေါ့၊ ယောက်ျားလေးသာဆို ဖွင့်ပြောလိုက်မှာပေါ့”

“သမီးနော်... အန်တီမိုး တစ်ခုတော့ပြောထားမယ်၊ အင်း... သတိပေးတာဆိုရင်လည်း မမှားဘူး”

“အန်တီမိုးက ဘာပြောချင်တာလဲ”

“ကိုယ်က မိန်းကလေး၊ အတိုင်းထက်အလွန်တော့ မဖြစ်စေနဲ့၊ ယောက်ျားလေးဆိုတာ သူတို့ကို ချစ်နေ ကြိုက်နေ တာကိုသိရင် ကိုယ့်အချစ်ကို လျှော့ပြီးတွက်တတ်တယ်၊ တန်ဖိုး လျော့အောင် မလုပ်နဲ့”

“စိတ်ချပါ၊ သမီး ဒီလောက်တော့မညှပ်ပါဘူး”

“နောက်တစ်ရရှိသေးတယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်သူမဟုတ်ဘဲ အသွားအလာတွေကို သိပ်ပြီးမလုပ်ပါနဲ့၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အန်တီမိုးအနေနဲ့ သမီးကို အလိုလိုက် တာ မှန်ပေမယ့် သမီးမေဖေနဲ့ မေမေ ဂုဏ်သိက္ခာပိုင်းကို မသိကျိုးကွဲပြုလို့မရဘူး သမီး”

“သမီး သဘောပေါက်ပါတယ်”

“အန်တီမိုး နောက်ဆုံးသတိပေးချင်တာက အန်တီ တို့ မျိုးရိုးထဲမှာ ယောက်ျားနောက်လိုက်တာ မရှိဘူး”

“ဟင်”

“သမီးအနေနဲ့ရော၊ ကောင်လေးအနေနဲ့ရော တစ် ယောက်ကိုတစ်ယောက်က လက်ထပ်တဲ့အထိ စဉ်းစားကြပြီ ဆိုရင် အန်တီမိုးကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော၊ အန်တီမိုး စိစဉ်ပေး မယ်”

“အန်တီမိုးကလည်း သမီးတို့ကဖြင့် ချစ်သူတောင်

သစ္စာပေးစာပေ

မဖြစ်ကြသေးဘူး”

“ခုမဖြစ်လည်း နောင် ဖြစ်လာနိုင်တယ်လေ”

“သေချာလို့လား”

“သိပ်သေချာတာပေါ့”

“အန်တီမိုးက ဘာသက်သေနဲ့ပြောတာလဲ”

“ဘာသက်သေနဲ့ ပြောရမလဲ၊ ညည်းသက်သေနဲ့ ပြောတာလေ”

“သမီးသက်သေနဲ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ညည်း ရောဂါကပ်ကြီးဆိုက်နေတာ ကို ကြည့်ပြီးပြောနေတာ”

“အန်တီမိုးကလည်း နှလုံးသားကပ်ကြီးဆိုက်နေတာ ပါ”

“ထားလိုက်ပါတော့တော်၊ ကဲ ရေမိုးချိုးပြီးပြီလား”

“အင်း... ချိုးပြီးပြီ”

“ဒါဆို အဝတ်အစားသွားပြီးလဲတော့”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဒီနေ့ အန်တီမိုးပိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ ဒင်နာပွဲ ကလေးတစ်ခုကို ဖိတ်ထားတာ၊ သွားရမယ်”

“ဝတ်”

“မဝတ်နဲ့၊ သိပ်ပြီး ဒီခိုင်းကြီးတွေမဝတ်နဲ့နော်၊ လျှော့

သစ္စာပေးစာပေ

၉၈

ရွှေဘဝ

ပြီး ဝတ်”

“အင်းပါ၊ သမီးလည်း ခုတလော ဒီခိုင်းကြီးတွေ
မဝတ်ချင်ဘူး၊ ခပ်ရိုးရိုးကလေးပဲ ဝတ်ချင်နေတာ”

“ဘာလို့”

“ကိုမြေရိုင်းက ခပ်ရိုးရိုးကလေး ဝတ်ထားလို့”

“အရူးမလေး”

“သွားပို့ရမယ့်နေရာက ပဲခူးက အိမ်တစ်အိမ်၊ လိပ်စာ
ကို ရေးထားတယ်”

ဦးရဲခေါင်ပေးလိုက်သော လည်သာအိတ်နှင့် လိပ်စာ
ကတ်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ဘာနဲ့သွားရမှာလဲ”

“သွားမယ့်အစီအစဉ်ကတော့ မင်းသဘောအတိုင်းပဲ၊
အဓိကက ဟိုရောက်ဖို့ပဲ”

“ကျုပ်အတွက်”

“သုံးသိန်း”

“ကောင်းပြီ”

“တစ်ခုတော့ ပြောထားမယ် မြေရိုင်း၊ တကယ်လို့
အောင်မြင်စွာနဲ့ လုပ်ဆောင်နိုင်မယ်ဆိုရင် မင်းအတွက်

သစ္စာမွန်စာပေ

ဘောက်ဆူးဆိုတာ ရှိတယ်၊ မအောင်မြင်ခဲ့လို့ မင်းအဖမ်းခံရရင် နှုတ်လုံဖို့တော့ လိုတယ်နော်”

“ကျုပ် သဘောပေါက်ပါတယ်”

“ငါတို့လောကက ငွေများများရတယ်၊ အပြစ်ဒဏ်က ကြီးတယ်၊ ကိုယ်ဖြစ်ရင် ကိုယ်ခံပဲ၊ ဒါ မင်း သိထား”

“ဘာတွေထပ်ပြီးမှာစရာရှိသေးလဲ”

“မရှိတော့ဘူး၊ ငါ ဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်းကြားထား လိုက်မယ်၊ မင်းထွက်လာပြီဆိုတာကို သူတို့ဘက်က ကြိုသိပြီး စောင့်နေလိမ့်မယ်၊ ငွေကြေးကိစ္စကတော့ ငါတို့ချင်းရှင်းမယ်၊ မင်းက ပစ္စည်းပို့ပေးရုံပဲ၊ မင်း သွားနိုင်ပြီ”

မြေရိုင်း အိတ်ကို ပခုံးပေါ်သို့ သိုင်းလွယ်လိုက်သည်နှင့် ကြီးမားသောအပြစ်ကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်လိုက်ပြီလို့ ခံစား လိုက်ရသည်။

ငါဝမ်းပူဆာ မနေသာလို့ ကိုက်ရသည့်အခြေအနေကို တွေးပြီး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

မြေရိုင်းအတွက် သုံးခေါက်ဆိုရင် အိမ်အတွက် အဖြေ တစ်ခုကို သူ ပေးနိုင်လေပြီ။

ဒီအတွက် ရင်ထဲမှာတော့ ပေါ့သလိုဖြစ်သွားခဲ့ပေမယ့် တစ်မျိုးသားလုံး လူညွန့်တုံးစေမည့် မူးယစ်ဆေးဝါးကြီးကို မြေရိုင်း မိုက်မဲစွာ ကျူးလွန်နေတာကိုတော့ လိပ်ပြာမလုံပေ။

“မြေရိုင်း”

“ဟာ ပေတူး”

မြေရိုင်းကို ရပ်ပြီးစောင့်နေသော ပေတူးကို တွေ့လိုက် သဖြင့် အံ့အားသင့်သွားလေ၏။

“မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“မင်းကို စောင့်နေတာ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ ပေတူး”

“ငါ မင်းကို စိတ်မချဘူးကွာ”

“ပေတူး၊ ငါ့အတွက် ဘာမှစိတ်မပူနဲ့၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“ငါပါလိုက်မယ်”

“ပေတူး... မလိုက်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ဦးရဲခေါင်က ပြော လိုက်တယ်၊ အဖော်ခေါ်မသွားရဘူးတဲ့”

“ဘာဖြစ်လဲ အဖော်ခေါ်တာပဲ၊ သူနဲ့ ဘာမှမပတ် သက်ပဲ၊ သူ့ကိစ္စက သူ့ပစ္စည်းရောက်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား”

“ပေတူး... ငါပြောတာကို နားထောင်စမ်းပါကွာ၊ ပြန် တော့”

“မြေရိုင်း”

“ဘာမှ မင်းထပ်ပြီးပြောမနေနဲ့နော်၊ မင်း ငါ့အပေါ်မှာ စိုးရိမ်မှုရှိတာကို ငါမမေ့ဘူး”

“မလိုပါဘူးကွာ၊ မင်း မလိုက်နဲ့ဆိုလည်း ငါမလိုက်

၁၀၂

ရွှေဘဝင်

တော့ပါဘူး၊ သွားတာတော့ ဂရုစိုက်ပြီးသွားကွာ၊ မင်း ဘယ်
လမ်းကြောင်းနဲ့ သွားမလဲ”

“ကားနဲ့သွားမယ်”

“ကားလမ်းက ကျပ်တယ် မြေရိုင်း၊ ရထားနဲ့သွားပါ
လား၊ ရထားနဲ့ဆိုရင် အထွက်လည်း မဆိုးဘူး”

“အင်း... မင်းပြောသလို ရထားနဲ့လမ်းမယ်”

“မြေရိုင်း”

“ဘာလဲ”

“မင်းနောက်မှာ ဦးရဲခေါင်ရှုဖို့ ပါလာတယ်နော်”

“ငါပေါက်တယ်၊ အိမ်ကထွက်လာတည်းက ဒီကောင်
လမ်းထိပ်ကနေ လိုက်လာတာ၊ ငါ့အတွက် အရေးမပါပါဘူး၊
လစ်မယ်ကွာ”

“မြေရိုင်း”

ပေတူး မြေရိုင်းကို စိုးရိမ်သော မျက်လုံးဖြင့်ကြည့်ကာ
ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

ရန်ကုန်ဘူတာကြီးကို အငှားကားတစ်စီးငှားပြီး
မြေရိုင်း လာခဲ့တော့သည်။

ဘူတာကြီးရောက်တော့ ပဲခူးရထားက ထွက်သွားပြီ
ဖြစ်တာကြောင့် စိတ်ပျက်စွာနှင့် ဘူတာရုံထဲမှ ပြန်ပြီးထွက်လာခဲ့
သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၁၀၃

“ဟေ့”

လှမ်းခေါ်သံနှင့်အတူ လှမ်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။

လှမ်းတစ်ယောက် မြေရိုင်းနောက်မှ အရိပ်လိုပင်လိုက်

နေသလားတောင် ထင်လိုက်မိသည်။

ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်၊ မြေရိုင်းကိစ္စကို ပေတူးမှလွဲ ဘယ်သူမှ
မသိနိုင်။

“ကိုမြေရိုင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ပဲခူးကို ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ သွားမလို့”

“ဟယ်... ဟန်ကျတယ်”

“ဘာလို့”

“လှမ်းက ပဲခူးက သူငယ်ချင်းမွေးနေ့ သွားဖို့အတွက်
ရထားစီးမလားလို့ လာတာ၊ ခုတော့ ရထားမရှိတော့ စိတ်ပျက်
နေတာ”

“ရထားမရှိရင် ကားနဲ့သွားပေါ့”

“ခုတော့ ဒီလိုပဲ စဉ်းစားနေတာလေ”

“မင်းကားက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဟိုမှာရပ်နေတဲ့ ဖေဖေဒရိုင်ဘာကို
လိုက်ပြီးပို့ခိုင်းတာ”

“သူ့ကို ပဲခူးထိ ပို့ခိုင်းပါလား”

“သူက မအားဘူး၊ နောက်ပြီး ဖေဖေဒလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့

သစ္စာမွန်စာပေ

၁၀၄

ရွှေဘဝ

အတွက် ကားပြန်ပြီးမောင်းပေးရမှာလေ”

“မင်းလည်း ကားမောင်းတတ်နေတာပဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်မောင်းသွားပေါ့”

“လွမ်းက ရန်ကုန်မြို့ထဲသာ ကားမောင်းရဲတာ၊ ခရီးဝေးကို မမောင်းရဲဘူး၊ ကိုမြေရိုင်း”

“ပြောလေ လွမ်း”

“ဒီလိုလုပ်ပါလား”

“ဘယ်လိုလုပ်ရဦးမှာလဲ”

“ကိုမြေရိုင်း ကားမောင်းလေ”

“ဟာ မဖြစ်ဘူး၊ တို့မှာ လိုင်စင်မရှိဘူး”

“မြို့အတွက်ထိ လွမ်းက မောင်းမယ်၊ ပဲခူးထိ ကိုမြေရိုင်း မောင်းပေါ့”

“မဖြစ်ပါဘူး”

“ကိုမြေရိုင်းရယ်၊ ကူညီပါ၊ ဒီသူငယ်ချင်းက အရမ်းခင်တာ၊ မသွားလို့ တကယ်မကောင်းလို့ပါ၊ ကူညီပါနော်”

မြေရိုင်း ခက်နေလေပြီ။ မြေရိုင်းအတွက် အဆင်ပြေစေမည့် ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်နေပေမယ့် လမ်းတွင် အန္တရာယ်ကြုံရင် လွမ်းက မဆိုဘဲ ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တာကြောင့် အတူတူ မသွားချင်ပေ။

“ကိုမြေရိုင်း ကူညီပါ၊ တစ်လမ်းတည်းသွားရတဲ့ ကိစ္စ

သစ္စာမဲ့စာပေ

ပုံကိုင်ရှင်

၁၀၅

ပဲ၊ ဘာမှအပန်းကြီးတာမှ မဟုတ်တာ”

မြေရိုင်း ဆက်ပြီးငြင်းမချင်တာကြောင့်

“ကဲ... မင်းသဘောပဲ”

“သိုင်းကျား၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကျေးဇူးတင်ပါရစေနော်”

“မင်းသဘော... မင်းသဘော”

နှစ်ယောက်အတူ ပဲခူးဆီသို့သွားရန် သဘောတူလိုက်ကြပြီး လွမ်းမောင်းသော ကားကို မြေရိုင်းစီးပြီး လိုက်ခဲ့တော့သည်။

“စပ်စုတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ပဲခူး ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က အလုပ်ရမယ်ဆိုလို့ သွားကြည့်မလို့”

“ရန်ကုန်မှာ အလုပ်မရဘူးလား”

“မရလို့ ပဲခူးထိ အလုပ်သွားပြီးရှာရတာပေါ့”

“ရန်ကုန်မှာအလုပ်ရရင် လုပ်မလား”

“မင်းက ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးမို့လား”

“လွမ်းတော့ မပိုင်ပါဘူး၊ လွမ်းအန်တီ ပိုင်တာ၊ သူတို့က ကားစက်ပစ္စည်း အရောင်းအဝယ်ကုမ္ပဏီ ဖွင့်ထားတာလေ၊ လွမ်းပြောပေးမယ်၊ လုပ်မလား”

“အင်း... ခုတော့ မလုပ်သေးဘူး”

သစ္စာမဲ့စာပေ

“ဘာလို့လဲ”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့အလုပ်ကိစ္စလေးကို လေ့လာကြည့်ဦးမယ်လေ၊ အခြေအနေမကောင်းရင်တော့ မင်းကိုပဲ ကပ်ရမှာပဲလေ”

“ကိုမြေရိုင်း အလုပ်မရမှာတော့ မပူနဲ့၊ လွမ်းရအောင် လုပ်ပေးနိုင်တယ်ဆိုတာ ကတိရဲ့ကြီးပေးတယ်”

“ပဲခူးကအပြန်ကျရင် တို့ အကြောင်းပြန်လိုက်ပါ့မယ်”

“တကယ်ပြောတာနော်”

“တကယ်ပြောနေတာပါ”

“လွမ်းက အန်တီကို ပဲခူးကပြန်ရောက်တာနဲ့ ပြောထားမှာ”

“ပြောထားလိုက်လေ၊ လခရော ကောင်းရဲ့လား”

“အလုပ်စဝင်ဝင်ချင်းတော့ နည်းနည်းလေး အနစ်နာခံပြီး လုပ်ပေါ့နော်၊ နောက်တော့ ကိုမြေရိုင်း အဆင်ပြေသွားမှာပါ”

“မင်း တို့အပေါ်မှာ တကယ်ကောင်းပါလား၊ ဘာလို့လဲ”

“လွမ်း ပြောပြီးပြီ၊ ခင်လို့”

မြေရိုင်း တမင်မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မြေရိုင်း

အတွက် အိမ်ကိစ္စသာမရှိခဲ့လျှင် လွမ်းအန်တီရဲ့ ကားစက်ပစ္စည်း ကုမ္ပဏီတွင် ဝင်ပြီးလုပ်ကိုင်မိမှာ သေချာသည်။

လွမ်းမောင်းလာသော ကားကလေးမှာ အဝေးပြေးလမ်းမဆီသို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သလို မြေရိုင်းတို့ကားနောက်တွင် ကားတစ်စီးလိုက်တာကိုလည်း သတိထားမိလိုက်သည်။

လွမ်းကတော့ လုံးဝသတိမထားမိပေ။ မြေရိုင်းနှင့်အတူ ပဲခူးခရီးကို သွားနေရတာ လွမ်းအတွက် ပျော်ရွှင်နေပုံရသည်။

မြေရိုင်းမှာတော့ စိတ်ထဲတွင် အရမ်းကို လေးလံနေလေသည်။ မြေရိုင်း ထိုအလုပ်ကိုလက်ခံပြီးမှ စိတ်ထဲတွင် ချောက်ချားနေသလို ဖြစ်နေသည်။

မြေရိုင်းစိတ်ချောက်ချားခြင်းကိစ္စကတော့ အဖမ်းခံရမှာကို မဟုတ်။ မိမိတွင်ရှိနေသော မူးယစ်ဆေးဝါးကြောင့် လူငယ်များ၏ဘဝကို ပျက်စီးစေအောင် ကြံစည်နေမှုကြီးပင် ဖြစ်သည်။

“ကိုမြေရိုင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ကိုမြေရိုင်း ညာနေပြန်ပြီ၊ ကိုမြေရိုင်းမျက်နှာမှာ တစ်ခုခုခံစားနေရတာကို တွေ့နေရတယ်”

မြေရိုင်းမျက်နှာကို လွမ်းလွမ်းတစ်ယောက် အနီးကပ် လေ့လာထားသလို ရှိနေခြင်းကို အံ့အားသင့်ခဲ့သည်။

“ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ကိုမြေရိုင်း”

၁၀၈

ရွှေဘဝ

“ဟုတ်တယ်လို့ပဲ သဘောထားရမှာပေါ့”

“ကိုမြေရိုင်းကို လွမ်း တစ်ခုပြောချင်တယ်”

“ပြောလေ”

“လွမ်းကိုတကယ်ခင်ရင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်

မျှဝေတဲ့ခံစားမှုကလေးတွေ ရှိနေပါလားဟင်”

“ဪ”

လွမ်းစကားလေးကို ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲစွာ ပဲ့တင်ရိုက်
သွားလေသည်။

ရန်ကုန်မြို့အထွက်နေရာသို့ရောက်တော့...

“ဟင်”

မြေရိုင်းရင်ထဲတွင် ထိတ်လန့်သွားသည်။ လွမ်းပြီး
တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းတွေကတော့ ကားများကို ရှာဖွေ
နေသော လုံခြုံရေးဂိတ်တစ်ခုကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

“ကိုမြေရိုင်း... ရှေ့က လုံခြုံရေးဂိတ်ကျော်ရင် ရန်ကုန်
မြို့က ထွက်ပြီနော်”

“အင်း”

လွမ်းလွမ်းစကားကို ခေါင်းသာညိတ်နေရပေမယ့်
မြေရိုင်းစိတ်ထဲတွင် စိုးရိမ်စိတ်တွေက ကြီးစိုးနေသည်။ ရုပ်ကို
မပျက်အောင် ဟန်ဆောင်ပြီးသာ နေနေရသည်။

“ရှီ”

သမ္မာမုန့်စာပေ

၁၁၀

ရွှေဘဝင်

လုံခြုံရေးရဲသားတစ်ဦးက ခရာမှုတ်ပြီး ကားကို ရပ်
ခိုင်းနေသည်။

မြေရိုင်းမျက်နှာတွင် ချွေးသီးကလေးများတောင် စို့နေ
လေပြီ။

လွမ်းလွမ်းကတော့ ဘာမှမသိတဲ့သူဆိုတော့ ကားကို
အေးဆေးစွာဖြင့် ရပ်ပေးလိုက်စဉ်...

“ဟာ လွမ်း”

“ကိုကိုအောင်”

“ဒီစုံတွဲ ဘယ်ကိုခြေပုန်းခုတ်မလို့လဲ”

“ဘယ်မှမဟုတ်ဘူး၊ ပဲခူးကို သွားမလို့”

“လွမ်း”

“ဘာလဲ ကိုကိုအောင်”

“မင်း ခိုးရာနောက်လိုက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး
နော်”

“ကိုကိုအောင်ကလည်း... ကိုကိုအောင်က ဒီမှာ
တဝန်ကျနေတာလား”

“အေး... ကဲ သွားတော့”

“ဟူး”

မြေရိုင်း မသိမသာ ပင့်သက်ကို ချလေတော့သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ လွမ်းကို တကယ်ပင် ကျေးဇူးတင်မိလေ

သစ္စာမူန်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၁၁၁

သည်။ လွမ်းသာ မြေရိုင်းနှင့်အတူမရှိခဲ့လျှင် မြေရိုင်းဘဝ မတွေ့
ဝံ့စရာပင်။

ရန်ကုန်မြို့အတွက် တော်တော်လွမ်းလွမ်းကိုရောက်
တော့ လွမ်း ကားကို ထပ်ပြီးရပ်လိုက်တော့...

“လွမ်း ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ရှေ့ဆက်ပြီး ကိုမြေရိုင်းမောင်းရမှာ
လေ”

“ကောင်းပြီ”

မြေရိုင်းနှင့် လွမ်း နေရာချင်းလဲလိုက်ပြီး ကားကို မောင်း
လာခဲ့တော့သည်။

“ရှေ့နားကျရင် ခဏကားရပ်နော်”

“ဘာလုပ်ချင်ပြန်ပြီလဲ”

“ငိုက်ဆာလို့၊ တစ်ခုခုဝင်ပြီးစားရအောင်”

“ဒေါ်လွမ်းလွမ်း... ခင်ဗျားကတော့ အစား
အသောက်နဲ့ လုံးလုံးမလွတ်ပါလားဗျာ”

“ဒါကတော့... ဒါကတော့ပဲလေ”

မြေရိုင်းစိတ်ထဲတွင် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ရှိနေသလိုဖြစ်
နေပေမယ့် အနောက်မှလိုက်လာသော ကားကတော့ မြေရိုင်း
တို့နှင့် သိပ်မကွာတွင် ကပ်ပါလာနေပြီ။

အစားအသောက်ရောင်းသော ဆိုင်ကလေးရှေ့ရောက်

သစ္စာမူန်စာပေ

တော့ ကားကိုရပ်ပြီး နှစ်ယောက်သား ဆင်းလာခဲ့တော့သည်။

ထမင်းပေါင်းတစ်ပွဲစီမှာပြီး စားသောက်နေစဉ် မြေရိုင်း တို့နောက်ကို လိုက်လာသောကားက ရောက်လာပြီး ကားပေါ် မှ လူသုံးယောက်ဆင်းလာတာကို မြေရိုင်း သတိပြုမိလိုက်သည်။

“ဟင်... ဟိုမှာ ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူး”

ကားတစ်စီးနားတွင် လူတွေဝိုင်းအုံပြီး ကြည့်နေတာကို တွေ့မြင်နေရ၏။ လွမ်းလွမ်းက စားပွဲထိုးကောင်လေးကို လှမ်းပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မောင်လေး”

“ဆေးသမားတစ်ယောက် ဆေးထိုးရင်း သေနေ တာ”

“ဟင်”

“ရုပ်ရည်လေးက မင်းသားကျနေတာပဲ၊ နှမြောဖို့ တော့ ကောင်းတယ်”

ထိုအသံများကို မြေရိုင်းကြားလေ ရင်ထဲမှာ တုန်လှုပ် သွားလေတော့သည်။

“လွမ်း အမုန်းဆုံးကတော့ ဒီမူးယစ်ဆေးဝါးပဲ ကိုမြေရိုင်း၊ ဒီဆေးကြောင့် ယနေ့လူငယ်တွေ အနာဂတ်မဲ့နေကြ တာ၊ လောဘသားဟွေကတော့ သူတို့တစ်တွေ ချမ်းသာ ရေးအတွက် ဘာကိုမှမသိညာကြဘူး၊ တော်တော်ယုတ်မာတဲ့လူ

တွေ၊ တောက်”

လွမ်းတစ်ယောက် မူးယစ်ဆေးဝါးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခံပြင်း မှုတွေ ဖြစ်နေတာကိုမြင်ရလေ မြေရိုင်း လိပ်ပြာမလုံသလို ဖြစ် နေရလေတော့သည်။

“လွမ်း ဒီမူးယစ်ဆေးဝါးကို တော်တော်မုန်းနေလား”

“မုန်းတာပေါ့၊ လွမ်းသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆိုရင် ဆေးစွဲပြီး မိဘကို ပြန်သတ်ဖို့ထိ ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ နောက်တော့ ဒီဆေးထိုးရင်း သေခဲ့တယ်၊ သူက ကျောင်းမှာဆို စာအရမ်းတော် တာ၊ (၁၀)တန်းကို ဒီ (၅) ခုနဲ့အောင်ပြီး ဆေးကျောင်းတက်ဖို့ ပြင်နေချိန်မှာ အပေါင်းအသင်းမှူးပြီး ခုလိုအဖြစ်ဆိုးနဲ့ ကြုံခဲ့ရ တာ၊ သိပ်ပြီးကြောက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ”

မြေရိုင်းစိတ်များ လုံးလုံးအံ့ဆိင်းနေသော မိုးတိမ်များလို ဖြစ်သွားသည်။ မြေရိုင်းအိမ်ဆုံးရှုံးခြင်းသည် မြေရိုင်းတို့ဘဝကို ပျက်စီးစေမှာမဟုတ်။

တစ်နေ့တစ်ချိန်မှာ ပြန်ပြီးကြိုးစားရင် ဒီထက်မက ကောင်းသောအိမ်တစ်လုံးကို ရနိုင်သည်။ မြေရိုင်းထံတွင်ရှိနေ သော မူးယစ်ဆေးဝါးသည် လူများစွာ၏ဘဝကို အနာဂတ်မဲ့ အောင် ပျက်စီးစေမှာ ဖြစ်သည်။

“ဟင်း”

မြေရိုင်းရင်ထဲက မှန်းကြပ်မှုကို အပြင်သို့မှုတ်ထုတ်

၁၁၄

ရွှေအောင်

လိုက်ပြီး

“ကိုမြေရိုင်း ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ စားသောက်ပြီးရင် သွားကြရအောင်”

“အင်း”

နှစ်ယောက်သား ဆိုင်အပြင်သို့ထွက်လာရင်း မြေရိုင်း ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ခိုင်မာစွာ ချလိုက်တော့သည်။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကတော့ မြေရိုင်းထံတွင်ရှိနေသော မူးယစ်ဆေးဝါးများကို သက်ဆိုင်ရာကိုအပ်ပြီး ဦးရဲခေါင်ကို ဥပဒေဘောင်ထဲသို့ ရောက်အောင်ဆောင်ရွက်ဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။

ခုလောလောဆယ် သူတို့နောက်တွင် လိုက်လာနေသော ကားကို မျက်ခြည်ဖြတ်နိုင်မှ ဖြစ်မည်။

“ကိုမြေရိုင်း... ဘာဖြစ်လို့ ကားကို အရှိန်မြှင့်ရတာလဲ”

“တို့ နောက်မှ အကြောင်းစုံပြောပြမယ်၊ ခဏသည်းခံပြီး လိုက်ခဲ့”

မြေရိုင်း ကားစက်မြှင့်တင်သလို နောက်မှကားကလည်း အရှိန်မြှင့်ပြီး လိုက်လာလေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ ဟင်... နောက်မှာလည်း ကားတစ်စီး လိုက်လာပါလား”

သစ္စာမွန်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၁၁၅

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာလို့လိုက်လာတာလဲ”

“မင်းမေးခွန်းတွေကို ခဏသိမ်းထားဦး၊ နောက်မှ အကြောင်းစုံ ငါရှင်းပြမယ်”

လွမ်းက မြေရိုင်းကို နားမလည်သောမျက်လုံးတို့ဖြင့် ကြည့်နေပြီး ဘာမှဆက်မပြောတော့ပေ။

အနောက်မှလိုက်လာသောကားကို ဒီအတိုင်းမောင်းနေရင် လွတ်မှာမဟုတ်တာကို သဘောပေါက်တာကြောင့် မြေရိုင်း မျက်ခြည်ပြတ်ရမှ လမ်းစကို ရှာဖွေလိုက်သည်။

“လွမ်း”

“ကိုမြေရိုင်း”

“ခါးပတ်ပတ်ထား၊ ရှေ့နားကျရင် ကွေ့ဝင်မယ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

မြေရိုင်း ရှေ့မှလာနေသော ကုန်တင်ကားကြီးကို အကာအကွယ်ယူပြီး မြေနီလမ်းကြားထဲသို့ ကွေ့ဝင်လိုက်လေ၏။

မြေရိုင်းတို့ ကွေ့ဝင်လာသော ကားလမ်းမှာ သစ်ပင်များ ပေါက်ရောက်နေပြီး လမ်းမှာ ကားတစ်စီးသာသာမောင်းလို့ရတာကြောင့် သတိကြီးစွာနှင့် မောင်းနေရလေတော့သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

၁၁၆

ရွှေဘဝင်

နောက်မှကားကိုတော့ အရိပ်အယောင် မတွေ့ရသေး

ပေ။

“ဟာ”

“ဝူး”

ကားမှာ မြေအက်ကြားထဲသို့ ကားဘီးဝင်သွားပြီး ရုန်းထွက်လို့မရအောင် ဖြစ်နေသဖြင့် ကားအောက်ကိုဆင်းပြီး ကားကို တွန်းပေးမယ့် မရ။

“ကိုမြေရိုင်း... ဟိုမှာ”

မြေရိုင်းတို့နောက်မှလိုက်လာသော ကားကို လှမ်းပြီး တော့ တွေ့နေရသဖြင့်

“လှမ်း... လာ”

ကားကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့ပြီး လှမ်းလက်ကိုဆွဲကာ သစ်ပင်များကြားထဲသို့ ပြေးဝင်လိုက်လေသည်။

“တောက်”

အနောက်မှလိုက်လာသော ဦးရဲခေါင်တပည့်များ မကျေမချမ်းဖြင့် တောက်ခေါက်နေလေတော့သည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကျားပျို”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ဆရာကြီးကို အကြောင်းကြား ရမှာပေါ့”

“ဒီကောင်ကို မျက်ခြည်ပြတ်လို့တော့ မရဘူး”

သစ္စာမုန့်စာပေ

ပုံကိုင်ရှင်

၁၁၇

“ဒါဖြင့်လည်း ဆက်ပြီးလိုက်မယ်၊ မင်းတို့မှာ လက်နက် တွေ ပါတယ်မဟုတ်လား”

“ပါတယ်၊ ကားထဲမှာ”

ဦးရဲခေါင် တပည့်သုံးယောက် လက်နက်ကိုယ်စီ ကား ထဲမှယူကာ မြေရိုင်းတို့နောက်ကို လိုက်ကြတော့သည်။

နေရာက ရှိုးမတောင်ခြေနားသို့ ကပ်နေသဖြင့် သစ်ပင် နွယ်များ၊ ခြံများ ပေါများနေလေ၏။

“ကိုမြေရိုင်း... လွမ်း မောနေပြီ”

လွမ်းမျက်နှာတွင် ချွေးစက် ချွေးပေါက်များတောင် ကျနေလေပြီ။

ညောင်ညိုပင်ကြီးအောက်ကို ရောက်သည်နှင့် နှစ်ယောက်သား ထိုင်ချလိုက်ပြီး အနောက်ကိုကြည့်လိုက်တော့ လူဆိုးသုံးယောက် အရိပ်အယောင် မတွေ့ရသေးပေ။

“လွမ်းတို့ ပြေးလို့လွတ်ပါမလား။ ခု ဘယ်ကိုရောက်နေပြီလဲ”

လွမ်းစကားကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာကြည့်လိုက်တော့ တောင်ခြေတစ်ခုနားသို့ ရောက်နေတာကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

“တောစပ်ကိုရောက်နေတာ လွမ်း”

“ရှင်... သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာကြောင့်လိုက်နေကြတာလဲ”

သဏ္ဌာန်စာပေ

ပုံကိုင်ရှင်

၁၁၉

“ရှား”

လွမ်းစကားကို မပြောဘဲ စကားသံမထွက်ရန် အသံပြုလိုက်သည်။

ခပ်လွမ်းလွမ်းဆီမှ ခြေသံကိုကြားလိုက်တာကြောင့် ညောင်ညိုပင်ကြီး နောက်ဘက်ဆီသို့ ရွှေ့ပြီး နေရာယူလိုက်သည်။

သေနတ်ကိုယ်စီကိုင်ထားသော လူဆိုးသုံးယောက် ညောင်ညိုပင်ကြီးဘက်သို့ လျှောက်လာကြပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက်ကိုတော့ မြင်ဟန်မတူ။

“လွမ်း”

“ကိုမြေရိုင်း”

“ဒီနားမှာနေ”

“ကိုမြေရိုင်းက ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

“ဒီကောင်တွေကို ဒီအတိုင်းပြေးနေရင် လွတ်မှာတော့ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ယောက်ချင်းတော့ ရှင်းရမယ်”

“ကိုမြေရိုင်း”

လွမ်း စိုးရိမ်သော မျက်လုံးစုံဖြင့် မြေရိုင်းကို ကြည့်နေသည်။

“ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့၊ ခဏလေးတင်ပါ”

မြေရိုင်း လွမ်းကိုထားရစ်ခဲ့ပြီး လူဆိုးသုံးယောက်ဆီသို့

သဏ္ဌာန်စာပေ

၁၂၀

ရွှေအောင်

ထိပ်တိုက်တွေ့ရန် နေရာယူလိုက်ပြီး အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ... မတွေ့တော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ဒီနားတင် ပျောက်သွားတာ”

“လူစုခွဲပြီးရှာမယ်”

“ကောင်းတယ်”

သုံးယောက် တစ်ယောက်တစ်လမ်းစီ ခွဲထွက်ပြီး ရှာစဉ် မြေရိုင်းဆီသို့ တစ်ယောက်ကျပြီး ထွက်လာလေသည်။

“ဟေ့ကောင်”

“ဟာ... မင်း”

“ခွမ်း”

လူဆိုးတစ်ယောက်ကို အသံပြုလိုက်စဉ် အံ့အားသင့်သည်နှင့် မြေရိုင်းလက်သီးက လူဆိုးမေးဖျားဆီသို့ ရောက်သွားပြီး တစ်ချက်တည်း ပွဲသိမ်းလိုက်သည်။

“ဒိုင်း”

“ဟာ”

သေနတ်သံတစ်ချက်ပေါ်ထွက်လာပြီး မြေရိုင်းခေါင်းနားက ရှုပ်ပြီးထွက်သွားသည်။

“ပစ်... ပစ်”

တစ်ကောင်က အချက်ပြလိုက်သည်နှင့် ကျန်တစ်

သစ္စာပွန်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၁၂၁

ကောင်ကပါ မြေရိုင်းကို သေနတ်နှင့် လှမ်းပြီးပစ်လေတော့သည်။

မြေရိုင်း သစ်ပင်ကိုကွယ်ပြီး ရှောင်ထွက်လာခဲ့ပြီး လွမ်းဆီသို့ ပြေးလာခဲ့ရသည်။

“လွမ်း”

“ကိုမြေရိုင်း”

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ဆုပ်ကိုင်ကာ ဆက်ပြီးပြေးနေရတော့သည်။

“တစ်ကောင်တော့ အင်အားလျော့သွားပြီ”

“အ”

“ဟင်... လွမ်း ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ခြေ... ခြေထောက်”

“ဟာ”

လွမ်းခြေထောက်တွင် သစ်ဆူးကလေး စိုက်ဝင်နေတာကို တွေ့မြင်နေရသည်။

“ဒီအတိုင်းနေ”

မြေရိုင်း လွမ်းခြေထောက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဆူးကို နှုတ်လိုက်လေသည်။

“အား”

ခြေထောက်မှ သွေးများယိုစီးကျလာလေသည်။

“ဗြ”

သစ္စာပွန်စာပေ

မြေရိုင်း အကျိုကိုဆွဲဖြဲပြီး လွမ်းခြေထောက်တွင် စည်းပေးလိုက်လေတော့သည်။

“လမ်းလျှောက်လို့ရမလား”

လွမ်း ခြေထောက်လေးထောက်ပြီး လျှောက်ကြည့်သည်။

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်... မရဘူး၊ အရမ်းနာတယ်”

မြေရိုင်း အနောက်ဘက်ကို အကဲခတ်လိုက်ပြီး အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်သည်။

လူဆိုးနှစ်ကောင် လိုက်လို့မမီနိုင်သေးတာကြောင့်

“လွမ်း”

“အို”

မြေရိုင်း လွမ်းကို ပွေ့မပြီး တောထဲဘက်သို့ ဝင်လာခဲ့တော့သည်။

“အားနာစရာရှင်”

“အားနာတာတွေ၊ မနာတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ခုချိန်က ဒီကောင်တွေရန်က လွတ်မြောက်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်”

တောလမ်းအတိုင်း ဆင်းလာကြရင်း အဝေးတစ်နေရာတွင် အိမ်ပျက်ကြီးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အိမ်ပျက်ကြီးဖြစ်တာကြောင့် လူသူနေမယ့် အနေ

အထားတော့ မရှိပေ။

မြေရိုင်း လွမ်းကို ပွေ့မပြီး အိမ်ကြီးထဲသို့ ဝင်လာစဉ်...

“ကိုမြေရိုင်း”

“ဘာလဲ လွမ်း”

“လူဆိုးတွေ လိုက်မလာဘူး၊ မဟုတ်လား”

“ခုချိန်ထိတော့ အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ရသေး

ဘူး”

“ဒါဆို လွမ်းကို အောက်ချပေးလေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုမြေရိုင်းကိုကြည့်ပြီး သနားတယ်”

“ကဲ... ဆင်းချင်ရင်လည်း ဆင်း”

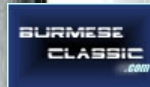
လွမ်းကို အောက်သို့ချပေးလိုက်သည်နှင့် လွမ်း မြေရိုင်းလက်မောင်းကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး အိမ်ကြီးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့တော့သည်။

အိမ်ကြီးထဲရောက်တော့ လူမနေဘူးဆိုပေမယ့် ခရီးသွားဟန်လွဲ နေခဲ့ကြသော ပုံစံမျိုးတော့ ရှိသည်။

တချို့နေရာတွင် မီးဖိုဟောင်းကလေးများနှင့် အခင်းအဟောင်းလေးများကို တွေ့မြင်နေရလေသည်။

“ကိုမြေရိုင်း... ဒီနေရာက စိတ်ချရပါ့မလား”

“စိတ်မချရလည်း ဒီကောင်တွေကို ကျုပ် ရှင်းနိုင်ပါ

တယ်၊ ဒီမှာ တွေ့လား”

“ဟင်... သေနတ်”

မြေရိုင်း ခါးကြားက သေနတ်ကို ထုတ်ပြီးပြလိုက်သည်။

“ဟိုကောင်ဆီက ယူလာတာ၊ ဒီနှစ်ကောင်တွေ၊ ဒီသေနတ်နဲ့ ရှင်းနိုင်တယ်၊ ကဲ... အမောဖြေလိုက်ဦး”

မြေရိုင်း လွမ်းကို ဖျာစုတ်ပေါ်တွင် တင်ထားပြီး အပြင်ကို အခြေအနေထွက်ပြီး ကြည့်နေလိုက်မိသည်။

ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကတော့ ရန်သူ၏လှုပ်ရှားမှုကို လုံးဝမတွေ့ရသေးပေ။ ဒီကောင်တွေ ဆက်မလိုက်ဘဲ နောက်ဆုတ်သွားခဲ့တာလား။ ဒါမှမဟုတ် လမ်းလွဲသွားတာလားဆိုတာကိုတော့ မပြောတတ်ပေ။

“ကိုမြေရိုင်း... လွမ်းကို ရှင်းပြဦးလေ”

မြေရိုင်း အဖြစ်မှန်ကို ဖုံးကွယ်ထားဖို့မသင့်တော့ဘူးဆိုတာကို သဘောပေါက်လိုက်တာကြောင့် အခြေအနေမှန်အားလုံးကို ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“xxx xxxxxxx xxx ... xxx xxxxx xx
xxxx xxxxxx xxxxxxx xxx ... xxx xxxxx xx”

“ကိုမြေရိုင်းရယ်”

လွမ်း စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် မြေရိုင်းကို ကြည့်နေလေတော့သည်။

“ပထမတော့ ကိုယ့်အတ္တကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး မိုက်မဲမလို့ ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ ကျုပ် ဒီလောက်ထိ သတ္တိမရှိခဲ့ဘူး လွမ်း၊ ကိုယ့်ကြောင့် လူငယ်တွေရဲ့ဘဝတွေကို မဖျက်ဆီးရက်ဘူး”

“ကိုမြေရိုင်း ဘာလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားလဲ”

“ကျုပ် ဒီဘိန်းဖြူတွေကို ဖြစ်ထဲချောင်းထဲမှာ အရည်ဖျော်ပစ်မယ်”

“ကိုမြေရိုင်းအကြံ မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုမြေရိုင်း ဒီအလုပ်ကိုဆက်ပြီးမလုပ်နည်း ဦးရဲခေါင်က ဆက်ပြီးလုပ်နေမှာပဲလေ၊ ဒီတော့ လွမ်းသဘောဆန္ဒအတိုင်း ပြောရရင် ဒီလူကြီးကို ဖမ်းမိအောင် လုပ်ချင်တယ်၊ ခု ကိုမြေရိုင်းလက်ထဲမှာ ပစ္စည်းသက်သေရှိနေပြီ၊ ဒီကောင်ကြီးကို သက်ဆိုင်ရာကို အသိပေးပြီး ဖမ်းခိုင်းမယ်၊ မကောင်းဘူးလား၊ ဒါမှ ကိုမြေရိုင်း အန္တရာယ်ပါကင်းမှာလေ”

“လွမ်းပြောတာ ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်...”

“ကိုမြေရိုင်းအတွက် လွမ်း တာဝန်ယူပါတယ်၊ ပြီးတော့ တာဝန်သိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဥပဒေက အရေးမယူပါဘူး”

“ကောင်းပြီ၊ လွမ်းပြောသလိုပဲ စိစဉ်ကြမယ်၊ ဒီညတော့ ဒီတောထဲမှာပဲ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရမှာပဲ လွမ်း၊ ခုချိန်မှာ အပြင်ကိုထွက်ဖို့ မလွယ်ဘူး၊ လွမ်းမှာက ဒဏ်ရာကြီး”

၁၂၆

ရွှေဘဝင်

နဲ့လေ”

“ဒီအပိုင်းကတော့ ကိုမြေရိုင်းသဘောပဲ”

“ကျုပ်ကိုရော ယုံကြည်မှုရှိရဲ့လား”

“မယုံကြည်မှတော့ လိုက်မလာဘူး၊ ကိုမြေရိုင်းရဲ့
ကိုယ်ကျင့်တရားကို လွမ်း ယုံကြည်ပါတယ်”

အမှောင်ထုက ရိုးမတောင်ခြေကို စတင်ပြီးရောက်နေပြီ
ဖြစ်တာကြောင့် နှစ်ယောက်လုံး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
မလှမ်းမကမ်းတွင် ထိုင်နေကြသည်။

“မီးလေးဖိုထားရင် ကောင်းမယ်နော်”

“လွမ်း ကြောက်နေလို့လား”

“မကြောက်ပါဘူး၊ ကိုမြေရိုင်းတစ်ယောက်လုံး ရှိနေ
သားပဲ၊ ချမ်းလာသလားလို့ပါ”

“ကျုပ်က ဆေးလိပ်သောက်တဲ့သူမဟုတ်တော့ မီးခြစ်
မဆောင်တတ်ဘူး၊ တစ်မျိုးမထင်နဲ့လွမ်း၊ ကျုပ်အနားမှာ ကပ်နေ
ပါလား၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လူငွေလေးနဲ့ဆိုတော့
အအေးဒဏ်ကို နည်းနည်းတော့ သက်သာစေတာပေါ့”

“အင်း”

သစ္စာမွန်စာပေ

၁၂၈

ရွှေဘဝ

လွမ်း မြေရိုင်းနှင့် ထိလုလုနေရာသို့ ရွှေပြီးထိုင်နေလေသည်။

အအေးဒဏ်ကို လုံးလုံးကာကွယ်နိုင်ခြင်းမဟုတ်ပေမယ့် နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ ကြင်နာအဓမ္မအသက်လေးကြောင့် နွေးထွေးသလိုတော့ ရှိသယောင်ယောင်။

“ကိုမြေရိုင်းကိစ္စကို ဘယ်လိုရှင်းမလဲ”

“ဘာကိစ္စလဲ လွမ်း”

“အိမ်ကိစ္စလေ”

“ဘာတတ်နိုင်မလဲ လွမ်းရယ်၊ ကံစီမံတဲ့အတိုင်းပဲပေါ့”

“လွမ်း ကူညီချင်တယ်”

“ဟာ... မလုပ်နဲ့ လွမ်း၊ ငွေကြေးကများတယ်၊ မသင့်ဘူး၊ ဒီအကူအညီကိုတော့ ကျုပ် လက်မခံပါရစေနဲ့ လွမ်း”

“ကိုမြေရိုင်းအနေနဲ့ ပြန်ပြီးဆပ်မယ်လို့ သဘောထားပြီး ယူပေါ့”

“လွမ်းရယ်... ကျုပ်ကို မင်းကူညီမယ့်ပိုက်ဆံက မင်းကိုယ်ပိုင်ပိုက်ဆံမှ မဟုတ်တာ၊ မင်းမိဘပိုက်ဆံတွေ မဟုတ်လား၊ ကျုပ် မယူချင်ဘူး၊ ကျုပ်အိမ်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်ပါ”

“ဟီး အီး ဟီး...”

“ဟင်... လွမ်း ဘာဖြစ်တာလဲ”

သစ္စာမူနိစာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၁၂၉

“အနာရှိန်တက်ပြီး ချမ်းသလိုလို ဖြစ်လာလို့”

လွမ်းကိုကြည့်လိုက်တော့ တကယ်ပင် တုန်ရီနေလေ၏။ မြေရိုင်း အပေါ်အကျိုကိုချွတ်ပြီး ခြုံပေးပေမယ့် အချမ်းက မပြေလာပေ။

“လွမ်း”

လွမ်းရဲ့လက်မောင်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ရင်ခွင်ထဲသို့ ထည့်သွင်းထားလိုက်လေသည်။ ခဏကြာတော့ လွမ်းတစ်ယောက် ငြိမ်သွားပြီး မျက်လုံးကလေးများ မှေးစင်းလာနေတော့သည်။

“လွမ်း အိပ်ချင်ရင် အိပ်လိုက်ပါ”

“ကိုမြေရိုင်းကို လွမ်း”

“လွမ်း ဘာမှမပြောနဲ့၊ ဒီအချိန်မှာ ကျုပ်နဲ့မင်းဟာ အသက်အန္တရာယ်ကြားမှာ ရင်ဆိုင်နေတဲ့သူတွေဆိုတာကို သဘောပေါက်ရင် ဘာစကားမှမဆိုနဲ့တော့၊ စိတ်ချစွာ အိပ်လိုက်”

“ရေဆာလိုက်တာ ကိုမြေရိုင်းရယ်”

နှစ်ယောက်သား အသက်အန္တရာယ်ကြားက ရုတ်တရက် ပြေးခဲ့ရသောကြောင့် ဘာမှသယ်ဆောင်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

မြေရိုင်းလည်း မကြိတ်တတ်အောင် ဖြစ်နေလေသည်။

“ဟာ”

သစ္စာမူနိစာပေ

အိမ်ထဲကိုဝင်လာသော မီးအလင်းရောင်ကို လှမ်းမြင်
လိုက်ချပြီး

“လွမ်း ခဏထ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုမြေရိုင်း”

“အိမ်ဘက်ကို လူတစ်ယောက်လာနေတယ်”

“ဟင်”

နှစ်ယောက်သား အိမ်ထောင့်တစ်နေရာသို့ဝင်ပြီး
အမြေအုံနေကို စောင့်ကြည့်နေလိုက်ပြီး မြေရိုင်း လက်ထဲမှ
သေနတ်ကို အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။

ခတ်မီးအလင်းရောင်ဖြင့် လူတစ်ယောက် အိမ်ထဲသို့
ဝင်လာသည်နှင့်...

“ဟေ့လူ... မလှုပ်နဲ့နော်”

“ဗျာ”

“ခင်ဗျားလက်ထဲက လက်နက်တွေ အောက်ကိုချ
လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထိုလူက ပစ္စည်းတွေကို အောက်ကိုချလိုက်ပြီး လက်
မြှောက်ထားသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်... ကျွန်တော် မုဆိုးတစ်ယောက်ပါ”

သဏ္ဌာန်စာပေ

“သေချာလား”

“ဟုတ်ကဲ့... သေချာပါတယ်၊ တောထဲမှာ သား
ကောင်ထောင်ပြီး ညအိပ်မလို့ လာခဲ့တာပါ၊ အသက်ကို ချမ်း
သာပေးပါ၊ ခင်ဗျားတို့လိုချင်တာကို အကုန်ယူသွားပါဗျာ”

“ခင်ဗျား မုဆိုးစစ်စစ်ဆိုရင်တော့ ပြဿနာမရှိပါဘူး၊
ကျုပ်တို့က ရန်သူမှတ်လို့၊ ဒါဆို အေးအေးဆေးဆေး လှည့်လို့
ရပါပြီ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားကိုကြည့်ရတာ
အန္တရာယ်တစ်ခုခုကို ကြုံလာသလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့နောက်ကို လူဆိုးတွေလိုက်ပြီး
လုပ်ကြံနေလို့”

“ဪ... ညနေစောင်းက သေနတ်သံတွေကြားရ
တာ ထင်တယ်”

“အင်း... ခင်ဗျား လမ်းမှာ ဘယ်သူတွေကို တွေ့ခဲ့
လဲ”

“ကျုပ်လာတော့ လူနှစ်ယောက် လူတစ်ယောက်ကို
တွဲပြီး တောထဲကိုလာနေတာ တွေ့တယ်”

“ဒီဘက်ကိုလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အနောက်ဘက်ကိုသွားနေတာ၊ လက်
ထဲမှာလည်း သေနတ်တွေနဲ့”

သဏ္ဌာန်စာပေ

“သေချာတယ်၊ ဒီလူတွေပဲ၊ ဪ... ခင်ဗျားမှာ ရေလေး ဘာလေး မပါဘူးလား”

“ပါတယ်၊ စားစရာလည်းပါတယ်၊ စားကြလေ”

“ကျေးဇူးပဲဗျာ၊ လွမ်း”

“ကိုမြေရိုင်း”

“ကျုပ်တို့တော့ ကယ်မယ့်သူ ပေါ်တာပဲ၊ ရော့... ရေသောက်လိုက်ဦး၊ ပြီးတော့ အစားလေး ဘာလေးစားပေါ့”

မြေရိုင်း လွမ်းပြီးပေးသောရေကို လွမ်း အငမ်းမရ သောက်ပြီး မုဆိုးချပေးသော ဆတ်သားခြောက်နှင့်ထမင်းကို စားလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်စားတာကိုကြည့်ပြီး အားရ တယ်ဗျာ”

မုဆိုးက မြေရိုင်းနှင့်လွမ်းကို ပြုံးစိစိနှင့် ကြည့်နေလေ သည်။

“ကျုပ်မီးမွှေးပြီး ရေနွေးလေး ဘာလေး တည်ဦး မယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားဟာ ကောင်းသော နတ်မင်းကြီးတွေက ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်အတွက် စေလွှတ်လိုက် တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ”

“ကုသိုလ်ပေါ့ဗျာ”

မီးလေးဖိုလိုက်မှ အနွေးခတ်ကလေးရလာပြီး နေသာ ထိုင်သာ ရှိသွားလေသည်။

“စပ်စုတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် က ချစ်သူတွေလား”

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်က ချစ်သူ တွေ”

“ဪ”

လွမ်းပြောလိုက်သောစကားကို မြေရိုင်း ငြင်းချက် မထုတ်ဘဲ နေလိုက်သည်။

“ခိုးပြေးလာကြတာလား”

“ဒီလိုပဲ ဆိုရမှာပေါ့”

“ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ကို လိုက်ပြီးသတ်တာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မအဖေက သဘောမတူလို့ သူ့ တပည့်တွေကို လိုက်ပြီးသတ်ခိုင်းတာလေ”

“ရက်စက်ပါလားဗျာ၊ ကိုယ်နဲ့ မဖြစ်မနေတော်ရမယ့် သမက်ကိုများ လိုက်ပြီးသတ်ရတယ်လို့”

လွမ်းက ပြောချင်ရာပြောသလို မုဆိုးကလည်း သူ့စိတ် ထဲထင်ရာ စွတ်ပြီးပြောနေလေတော့သည်။

ဒီစကားဝိုင်းထဲမှာတော့ မြေရိုင်းက နားထောင်ရုံ သက်သက်။

“မနက်ကျရင် ခင်ဗျားဆီက အကူအညီတောင်းချင်တယ်”

“ဘာများ ကူညီပေးရမလဲ ပြောလေ”

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို ထွက်လမ်းပြပေးပါ”

“စိတ်ချ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပြီးပို့ပေးမယ်၊ အေးအေးဆေးဆေးသာ အိပ်ကြပေတော့၊ ကင်းစောင့်ဖို့တာဝန် ကျုပ်ယူတယ်၊ ဒါမျိုးဆိုတာ ကူညီရဲတယ်လေ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ လွမ်း၊ တမှေးလောက်အိပ်လိုက်”

“အင်း”

လွမ်းတစ်ယောက် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မြေရိုင်းပေါင်ပေါ်တွင် အိပ်ချလိုက်လေတော့သည်။

ချစ်သူမဟုတ်ကြသော သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် ရင်ခုန်ဖွယ်ကောင်းသော ညကလေးတစ်ညကို ရောက်ရှိနေသလိုပင်။

မုဆိုးကြီးက အိမ်အပေါက်ဝတွင် ခူးလေးကြီးကိုကိုင်ပြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတော့သည်။

“ကိုမြေရိုင်း”

“လွမ်း”

“ကိုမြေရိုင်းလည်း အိပ်ပါလား”

“ရတယ် လွမ်း၊ ကျုပ်က အိမ်နံရံကိုမှီပြီး အိပ်လို့တတ်

တယ်၊ လွမ်းသာ အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လေ”

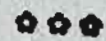
“အိမ်ကတော့ စိတ်ပူနေမှာပဲ၊ သူငယ်ချင်းဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီးမေးရင် ပိုပြီးဝိတ်ပူကြမှာ”

“ဒီပြဿနာတက်ရတာ ကျုပ်ကြောင့်ပါ၊ တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး လွမ်း”

“ကိုမြေရိုင်းရယ်... ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ဘယ်သူကြောင့်ဆိုပြီးတော့ ခေါင်းစဉ်တပ်လို့ရတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုမြေရိုင်းပေါ်မှာ မြူတစ်မှုန်လောက် အပြစ်မတင်ပါဘူး”

“လွမ်းဆီက ဒီစကားကြားရတာ တကယ်ကျေနပ်ပါတယ်”

“လွမ်းလည်း ကျေနပ်ပါတယ်”

မြေရိုင်းတို့သုံးယောက် မြေထဲကျွံဝင်နေသော ကားဆီ
သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ကြသည်။

“ခင်ဗျားတို့ကားလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဪ... ခင်ဗျားနဲ့ တစ်ညလုံးနေခဲ့တာ
တောင် ခင်ဗျား ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ မသိရသေးဘူး”

“လောကကြီးမှာ နာမည်က အဓိကမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊
လူကိုမှတ်မိနေရင် ပြီးတာပဲ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျာ၊ -ကိုယ့်အပေါ်ကျေးဇူးရှိတဲ့လူရဲ့
အမည်လေးတော့ သိသွားချင်လို့ပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်အမည်က ထော်ဂါး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုထော်ဂါး၊ ကျုပ်က မြေရိုင်း၊ သူက
လွမ်းလွမ်းတဲ့”

“ကျုပ် မှတ်ထားပါမယ်၊ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ မုဆိုး
ထော်ဂါးဆိုရင် ဘယ်သူမေးမေး သိနိုင်ပါတယ်”

သဗ္ဗမုန့်စာပေ

ပုံကိုင်ရှင်

၁၃၇

“အေးအေးဆေးဆေးဖြစ်တဲ့အခါ လာလည်ဦးမယ်
နော်”

“ဘာလဲ... နောက်တစ်ခါရောက်လာတဲ့အခါ အပိုဆု
ကလေးနဲ့လား”

“ဟာဗျာ”

“အယ်”

မုဆိုးထော်ဂါးစကားကြောင့် နှစ်ယောက်လုံး ရှက်
သလိုလို ဖြစ်သွားသည်။

ဒါက ရှက်စရာကိစ္စမှမဟုတ်တာ၊ မလွဲမသွေကြုံရ
မယ့် ကိစ္စပဲ၊ ရှက်မနေနဲ့၊ သားသမီးမြန်မြန်ရလေ ကောင်းလေပဲ
မှတ်၊ ကျုပ်ဆိုရင် အိမ်ထောင်ကျပြီး တစ်နှစ်ပြည့်တာနဲ့ ကလေး
တစ်ယောက်၊ ခုဆို ကလေးခြောက်ယောက်အဖေကြီးတောင်
ဖြစ်နေပြီ၊ ပျော်စရာကြီး”

ကလေးခြောက်ယောက်နှင့် ပျော်နိုင်သော မုဆိုး
ထော်ဂါးကိုကြည့်ပြီး နှစ်ယောက်ပြုံးလိုက်မိကြသည်။

“ကဲ... ကားကိုတွန်းရအောင်၊ လွမ်းက ကားပေါ်
တက်၊ ကျုပ်နဲ့ ကိုထော်ဂါးနဲ့ အောက်ကနေ တွန်းမယ်”

“အင်း”

ကားကလေးကို နှစ်ယောက်အားနှင့်တွန်းလိုက်သဖြင့်
ကျွံနေသော ဘီးကလေး လွတ်သွားတော့သည်။

သဗ္ဗမုန့်စာပေ

“ကိုထော်ဂါး... သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကျုပ်ပြောတာကို မမေ့နဲ့ဦး”

“ဘာလဲဗျ”

“တစ်နှစ်ကို တစ်ယောက်နှုန်းသာမွေးလိုက်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

“ဟား ဟား ဟား”

ကိုထော်ဂါးကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ကားမောင်းထွက်လာခဲ့တော့သည်။ လမ်းတွင်...

“လွမ်း”

“ဘာလဲ ကိုမြေရိုင်း”

“ကိုထော်ဂါးပြောတာ ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ရှင်နော်... လူကိုများ သူ့စနီးများ မှတ်နေလား”

“ကျုပ်ကပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းက ပြောခဲ့တာလေ”

“လွမ်းက ဘာပြောလို့လဲ”

“မင်းပဲ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ခိုးပြေးလာကြတာတဲ့”

“ဒါကတော့ အဖြစ်မှန်ကိုမပြောချင်လို့ ပြောလိုက်တာပဲ၊ ရှင်က အတည်ယူချင်လို့လားပြော”

“ကျုပ်ဘဝမှာ အတည်ယူနိုင်တဲ့ အင်အားမရှိပါဘူးဗျာ၊ လွမ်းနဲ့ကျုပ်က မိုးနဲ့မြေလောက် ကွာတာပဲ”

“ရှင်ကို ကျွန်မက သူရဲကောင်းလို့ သတ်မှတ်ထားတာ၊ ခုတော့ တကယ်သူရဲဘောကြောင်တာကို”

“ကျုပ်က တခြားနေရာမှာသာ သတ္တိရှိတာ၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ သတ္တိမရှိဘူး”

“ရှင်က ရည်းစားစကားပြောဖို့ သတ္တိမရှိတာလား”

“ဟုတ်တယ်ပဲ ဆိုရမှာပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း သတ္တိရှိလာအောင် အရင်ကြိုးစားပြီးမှ ပြောတော့”

“တစ်သက်လုံး သတ္တိမရှိဘူးဆိုရင်ရော”

“တစ်သက်လုံး ဒီလိုပဲနေပေါ့”

“ဟာဗျာ... ဒီလိုတော့ မနေနိုင်ပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း သတ္တိရှိအောင်လုပ်လေ”

“အင်း... မဖြစ်မနေ သတ္တိတော့မွေးရတော့မှာပဲလေ”

“မွေး မွေး”

“လွမ်း”

“ဘာလဲ ကိုမြေရိုင်း”

“ကျုပ်တို့ ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“ကားလမ်းပေါ်ရောက်ရင် တယ်လီဖုန်းဆိုင်တစ်ဆိုင်ကိုရှာပြီး ဖုန်းဆက်မယ်”

၁၄၀

ရွှေဘဝ

“ဟင် ဘယ်သူ့ဆီဆက်မှာလဲ”

“ကျွန်မအစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲ မူးယစ်ထောက်လှမ်းရေးရုံးက ကိုကိုအောင် ဆီကို”

“ကျုပ်ကိုဖမ်းသွားရင်ရော”

“လွမ်းလည်း အဖမ်းခံမှာပေါ့၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အတူတူ အမှုကို ကျူးလွန်ခဲ့တာလေ”

“လွမ်းရယ်... ကျုပ်ကြောင့် ဘယ်သူမှ အထိအခိုက် မခံစေရပါဘူး၊ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းပဲ ရင်စည်းခံမယ်”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲရှင့်”

“ဘာလို့မဖြစ်ရတာလဲ”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မက အတူတူခိုးပြေးခဲ့ကြတာလေ၊ ခံစားစရာရှိရင် အတူတူခံမယ်၊ စံစရာရှိလည်း အတူတူခံရမှာပဲ”

“လွမ်းက ဒီလိုပဲ တကယ်သတ်မှတ်ထားလား”

“ရှင်သတ်မှတ်ခဲ့ရင်ပေါ့”

“ကျုပ်က သတ်မှတ်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်...”

“ယောက်ျားဆိုတာ ဘယ်အရာမဆို အားမငယ်ရဘူးလေ”

“အားငယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ အားနာတာပါ”

“ဘာကိုအားနာတာလဲ”

“အမြင့်စံပန်းကို ခူးမယ့်တံချူက ဝါးတံချူကြီးဖြစ်နေ

သစ္စာမွန်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၁၄၁

လို့”

“ဘာတံချူနဲ့ခူးခူး အဓိကက ပန်းခူးလို့ရဖို့ပဲ မဟုတ်လား”

“အင်း... ဒါဆိုလည်း လွမ်းကို ကျုပ် ချစ်တယ်”

“အဲ... ရှင့်ရည်းစားစကားကြီးက မနူးညံ့လိုက်တာ၊ ပြင်ပြီးပြော”

“လွမ်းဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို တို့ ထာဝရချစ်ခြင်းတို့ဖြင့် ချစ်ခဲ့ပါတယ်”

“ကပ်”

“ကပ်လို့မရဘူး၊ ကားမောင်းနေရတာ”

“အံ့မာ... ရှင့်ကိုကပ်ခိုင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ရုပ်ရှင်ထဲကလို ကပ်ရိုက်ပြီး တစ်ခန်းရပ်ခိုင်းတာ”

“လွမ်းဆီကအဖြေလေး သိချင်လိုက်တာ”

“ရှင်ရယ်... ကျွန်မက မိန်းကလေးလေ၊ ချက်ချင်းကြီးတော့ အဖြေပေးလို့ရမလား”

“ဒါဆို တို့က စောင့်ရမှာပေါ့”

“အင်း”

“ဘယ်လောက်စောင့်ရမှာလဲ”

“အနည်းဆုံး (၃)နှစ်၊ အများဆုံး (၃)မိုးလေ”

“ဒီလောက်ထိ စောင့်ရမှာလား လွမ်းရယ်”

သစ္စာမွန်စာပေ

“တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင်တော့ စောင့်ပေါ့”

“အင်းလေ... စောင့်ဆိုလည်း စောင့်ရမှာပေါ့၊ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ကိုယ်က ချစ်မိပြီမဟုတ်လား”

“ရှင်က ကျွန်မကို ဘယ်တုန်းက စပြီးချစ်ခဲ့တာလဲ”

“အမှန်တိုင်းဝန်ခံရရင် မြင်မြင်ချင်းတည်းက”

“သေချာရဲ့လား၊ ဒီတုန်းက ရှင်မျက်နှာက ခပ်မာမာပါ”

“မိသားစုအရေးကိစ္စတွေက နှလုံးသားကို စိုးမိုးထားလို့၊ မျက်နှာက တင်းမာသလို ဖြစ်နေခဲ့တာပါ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လုံး ပိုတဲ့သူ မရှိဘူး”

“ဘာလို့”

“ကျွန်မလည်း ရှင့်ကို အဲဒီနေ့ကစပြီး ချစ်ခဲ့တာလေ”

“ဟင်... တကယ်”

“တကယ်... တကယ်”

“ကျုပ်ကိုချစ်တယ်ပေါ့နော်”

“ကျုပ်... ကျုပ်ကြီးနဲ့ ပြောနေရင် ချစ်တယ်လို့မပြောဘူး”

“ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

“ကိုယ်လို့ပြော”

“ကောင်းပြီ၊ ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်ပေါ့”

“အင်း”

“ခေါင်းညိတ်ခြင်းဟာ အချစ်ရဲ့လေးနက်မှုကို ပေါ်ပျက်စေတယ်လေ”

“ဒါမျိုးကျတော့ ပြောတတ်တယ်၊ ရှင်လည်း မဆိုးဘူး”

“သူများတွေပြောတာကို ကြားဖူးတာပါ၊ နှုတ်ကပြောပြပါလား လွမ်း”

“ကိုကိုကို လွမ်း သိပ်ချစ်တယ်”

ကားမောင်းနေရင်း လွမ်းလက်ကလေးကို နှိုးထွေးစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေတော့သည်။

“ဆရာ ကြည့်လုပ်၊ တော်ကြာ နှစ်ယောက်လုံး ချစ်သူဖြစ်တဲ့နေ့မှာ ဆေးရုံရောက်နေရင် မကောင်းဘူးနော်”

“ကိုယ့်ရင်ထဲ ဝင်ကြည့်စေချင်လိုက်တာ”

“ဝင်ပြီး ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ကိုယ် ဘယ်လောက်ပျော်တယ်ဆိုတာကို သိစေချင်လို့”

“ရှင်နော်... ခုတည်းက ပြောထားမယ်”

“ပြောပါ လွမ်း”

“လွမ်းကို တစ်သက်လုံး သစ္စာရှိရှိ ချစ်ရမယ်”

၁၄၄

ရွှေဘဝင်

“ဘဝအဆက်ဆက် သစ္စာရှိပါမယ် လွမ်းရယ်”

“ဒီလိုပဲပြောပြီး နောက်တော့ တစ်မျိုးပြောင်းတတ်ကြတာပဲ မဟုတ်လား”

“လွမ်းအတွက် တစ်သက်တာ မပြောင်းလဲဘူးဆိုတာကို ကတိပြုရဲပါတယ်”

“ဒီအတိုင်းတော့မရဘူး၊ ဘုရားမှာ သစ္စာဆိုခိုင်းရမယ်”

“ဆိုပါမယ် လွမ်း”

“ဟော... ဟိုမှာဖုန်းဆိုင်၊ ကားရပ်လိုက် ကိုကို”

“အင်း”

ကားရပ်သည်နှင့် လွမ်း ကားပေါ်မှဆင်းကာ ဖုန်းဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားပြီး ခဏကြာတော့ ပြန်ပြီးထွက်လာသည်။

“လွမ်း ဘာတဲ့လဲ”

“ကိုကိုအောင် မြို့ဝင်ဂိတ်ကနေ စောင့်နေမယ်တဲ့၊ ဘာမှစိတ်မပူနဲ့တဲ့၊ ကိုကိုအောင် အားလုံးတာဝန်ယူတယ်”

“ဝမ်းသာစရာပေါ့ကွာ”

“ကိုကိုနဲ့လွမ်းက တကယ်မွန်မြတ်တဲ့အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ရင်း ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့တာဆိုတော့ တစ်သက်တာ အမှတ်ရဆုံး ဖြစ်နေမှာပဲနော်”

“ထာဝရမေ့ခြင်းနဲ့ပါ လွမ်း”

သစ္စာမရှိစာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၁၄၅

“ကိုကိုလိုပဲဆိုတာ ယုံပါနော်”

“ယုံပြီးသားပါ လွမ်းရယ်၊ ကိုယ်က နှစ်ယောက်ဘဝကိုတွေးပြီးသာ စိုးရိမ်နေတာပါ”

“ဒီအတွက် ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့၊ လွမ်းအတွက် အန်တီမိုးရှိတယ်၊ အန်တီမိုးက လွမ်းကို သိပ်ချစ်တာလေ”

“လွမ်းကိုသာချစ်မှာ၊ ကိုယ့်ကို ချစ်ပါ့မလား”

“ဘာလို့မချစ်ရမှာလဲ၊ ကိုကိုနဲ့လွမ်းအကြောင်းကို ပြောပြထားပြီးပြီ”

“ဟင်”

“ဘာလဲ၊ မယုံလို့လား၊ မယုံရင် အန်တီမိုးနဲ့တွေ့ပေးမယ်၊ မေးကြည့်... ကိုကိုပေါ်မှာ လွမ်းဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာကို သိသွားလိမ့်မယ်”

“မေးကြည့်စရာမလိုပါဘူး၊ ကိုကို ယုံပါတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုကိုနောက်ကို နောက်ပိုးမလေး လိုက်နေတာ မသိဘဲနေပါ့မလား”

“ကိုကိုက အထင်သေးတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“လွမ်း... အထင်သေးစရာမလိုတဲ့ကိစ္စပါ၊ ကိုကိုက သာ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ် မဝံ့မရဲဖြစ်ပြီး လွမ်းနဲ့ဆုံရမှာကို ကြောက်ခဲ့တာ”

“လွမ်းနဲ့ဆုံရမှာကို ကြောက်တယ် ဟုတ်လား”

သစ္စာမရှိစာပေ

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ဆုံပါများရင် ကိုယ့်ချစ်စိတ်တွေကို ထိန်းသိမ်းနိုင်မှာ
မဟုတ်ဘဲ ဖွင့်ပြောမိရင် လွမ်းမုန်းသွားမှာကို ကြောက်ခဲ့တာပါ”

“ခု မမုန်းဘူးဆိုတော့”

“ဤဘဝကမ္ဘာမှာ ကိုယ့်လောက်ကံကောင်းတဲ့သူ
မရှိတော့ဘူးလေ”

“ကိုကိုပို”

တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် တင်းကျပ်စွာ
ဆုပ်ကိုင်ပြီး ရှေ့ဆက်ပြီးရင်ဆိုင်ရမည့် အနာဂတ်ကို အားတင်း
ပြီး နှစ်ယောက်သား ကြည့်မိလိုက်လေတော့သည်။

“ဒီကိစ္စကို ဒီလိုအေးအေးဆေးဆေး အဆုံးသတ်လို့
မရဘူး”

ဖေဖေစကားသံက ဒေါသနှင့်ရောယှက်ပြီး ဟိန်းပြီး
ထွက်နေလေသည်။

“မင်းက ဒီလိုအဆုံးမသတ်ချင်လို့ ဘယ်လိုအဆုံး
သတ်ချင်တာလဲ”

“ဒီကောင်မလေးကို ဒီအတိုင်းလွှတ်ထားလို့ မရတော့
ဘူး။ ခုကိစ္စကိုကြည့်၊ ဘယ်လောက်ရှက်ဖို့ကောင်းလဲ၊ ယောက်ျား
လေးတစ်ယောက်နဲ့ တောထဲမှာ ညအိပ်ခဲ့တာလေ”

“ဒါကတော့ သမီးလေးက တမင်ညအိပ်ခဲ့တာမှ
မဟုတ်တာ၊ အသက်အန္တရာယ်ကြောင့် ညအိပ်ခဲ့ရတာပဲ၊
မောင်အောင်လည်း မင်းကို ရှင်းပြခဲ့ပြီပဲ”

သစ္စာမှန်စာပေ

၁၄၈

ရွှေဘဝ

ဖေဖေနှင့် အန်တီမိုးက အတိုက်အခံပြောနေချိန်တွင် လွမ်းကတော့ မျက်လုံးဝှေ့လည်လည်ဖြင့် ငြိမ်နေရသည်။

မာမိကတော့ ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောပေ။

အန်တီမိုးနှင့် ဖေဖေကြားတွင် မေမေက ဘယ်သောခါမှ ဝင်ရောက်စွက်ဖွက်တာမျိုးတော့ မလုပ်။ နောက်ကွယ်မှ လွမ်းကိုဖြစ်စေ၊ ဖေဖေကိုဖြစ်စေ ပြောတာမျိုးတော့ရှိသည်။

“မမကြောင့် ဒီကောင်မလေး ပျက်စီးနေတာ”

“ဘာပြောတယ်၊ ငါ့ကြောင့် သမီးက ပျက်စီးရအောင် ဘာတွေလုပ်နေလို့လဲ၊ မင်း စကားပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်”

“မမ ခုလို ဒီကောင်မလေးဘက်က ကာကွယ်ပေးနေသရွေ့ ကျွန်တော့်စကားဆိုရင် အလေးထားမှာမဟုတ်ဘူး”

“မင်းစကားကို အလေးမထားရအောင် မင်းကို သမီးက ဘာအတိုက်အခံတွေလုပ်နေလို့လဲ”

“ကောင်းပြီ၊ မမနဲ့ကျွန်တော် ဆက်ပြီးငြင်းခုံနေလည်း ဘာမှထူးမှာမဟုတ်ဘူး”

“မထူးဘူးဆိုရင်လည်း မငြင်းခုံနဲ့ပေါ့ကွာ”

“ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ မိဘတစ်ယောက်အနေနဲ့ အသိပေးစရာရှိတာ ပေးရမှာပဲ မမ”

“မင်း အသိပေးချင်တာကို ပြောပါဦး”

“လွမ်းကို အိမ်ထောင်ချပေးရမယ်”

သစ္စာမွန်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၁၄၉

“ဟင်”

“ရှင်”

“ဒါကို ငြင်းဆန်မယ်ဆိုရင်တော့ လွမ်းနဲ့ကျွန်တော် သေခန်းပြတ်ပဲ”

“မင်းက ငါ့ကိုခြိမ်းခြောက်တာလား၊ သမီးကို ခြိမ်းခြောက်တာလား”

“ကျွန်တော့်စကားက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတာပါ”

“အေးလေ... မင်းကတောင် စိန်ခေါ်ရင် ငါကလည်း စိန်ခေါ်ပြီးသားပဲ၊ သမီးကစွဲကို မင်းက မိဘဆိုပြီး အတင်းအဓမ္မ လုပ်ခဲ့ရင် မင်းနဲ့ငါ ဒီတစ်သက် သေခန်းပြတ်ပဲဆိုတာ မင်းမှတ်ထား”

“မမ”

“မင်း ဘာမှ ငါ့ကိုရှင်းပြမနေနဲ့၊ ငါ့စကားက ကုန်နေပြီ၊ သမီးလေးကို ငါ့ကိုယ်တိုင်မမွေးရပေမယ့် မင်းချစ်တာထက် မလျော့ဘူးဆိုတာတော့ မင်းခေါင်းထဲမှာ မြဲမြဲစွဲထား၊ ဒီနေ့ ငါ့အိမ်ကို ငါပြန်မယ်၊ သမီး လွမ်း”

“ရှင်... အန်တီမိုး”

“သမီး ဘယ်လိုအကြောင်းပဲရှိရှိ အန်တီမိုးဆီကို ရောက်အောင်လာခဲ့၊ ဒါတော့ အန်တီမိုး နောက်ဆုံးပြောခဲ့မယ်”

သစ္စာမွန်စာပေ

၁၅၀

ဧည့်သည်

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

အန်တီမိုး ဒေါသတကြီးနှင့် ထွက်သွားလေတော့သည်။

“ရှင့်စကားက သိပ်ပြီးမဟုတ်သေးဘူးနော်”

မေမေကပါ ဝင်ပြီးပြောလာတာကြောင့် မေဖေစကား

သံ လုံးလုံးတိတ်သွားလေသည်။

“သမီးကို မေမေမေးမယ်၊ မှန်မှန်ဖြေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီကောင်လေးနဲ့ သမီးက ချစ်သူတွေလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘာကွ”

“ဝုန်း”

မေဖေ ဒေါသတကြီးနှင့် ပေါက်ကွဲပြီး စားပွဲကို ထုလေသည်။

“ရှင် ဒေါသကို အရမ်းမထွက်နဲ့”

“ငါ လုံးဝသဘောမတူနိုင်ဘူးကွ၊ ဒီနေ့ကစပြီး မင်းသမီးကို အိမ်အပြင် လုံးဝထွက်ခွင့်မပေးတော့ဘူး၊ မင်္ဂလာကိစ္စကို အမြန်ဆုံးစီစဉ်မယ်”

“ရှင်...”

“မင်း ဘာမှဝင်မပြောနဲ့တော့”

“မေမေ”

သစ္စာမွန်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၁၅၁

“သမီးလေး”

မေမေရင်ခွင်ထဲသို့ လွမ်း ခေါင်းကလေးကိုဝင်ပြီး ငိုချလိုက်တော့သည်။

လွမ်း ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို ပြတ်ပြတ်သားသား စဉ်းစားရတော့မည် ဖြစ်သည်။

မြေရိုင်း လွမ်းနှင့် အဆက်အသွယ်မရသည်မှာ (၇)ရက်
လောက် ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

တယ်လီဖုန်းဆက်တော့လည်း သူ့အဖေနှင့်သာ တိုးနေ
သောကြောင့် ဘာသတင်းမှမရခဲ့ပေ။

“မြေရိုင်း”

“ပေတူး”

သူထိုင်နေသော လက်ဖက်ရည်ခိုင်ကို ပေတူး အပြေး
ကလေး ရောက်လာပြီး

“အခြေအနေမကောင်းတော့ဘူး မြေရိုင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဦးရဲခေါင်တို့အုပ်စုတွေ မင်းကို မြေလှန်ပြီးရှာနေကြ

မြို့”

“ဟင်”

သစ္စာမ္မန်စာပေ

ပုံကိုင်ရှင်

၁၅၃

“မင်း တစ်နေရာကိုရှောင်ရင်ကောင်းမယ် မြေရိုင်း”

“ဘာလို့ရှောင်ရမှာလဲ၊ ဒီကောင်တွေက ဥပဒေအပြစ်
က ကောင်တွေ၊ ငါတို့က ကြောက်နေရမှာလား၊ ရင်ဆိုင်မယ်
ကွာ”

“မြေရိုင်း၊ မင်း အတင့်မရဲနဲ့၊ ဒီကောင်တွေဆီမှာက
လက်နက်တွေနဲ့လေ”

“ဘာတွေရှိပြီကွာ၊ ငါကတော့ ဦးရဲခေါင်ကို ကြောက်
လို့ ပြေးတဲ့သူတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“ခက်နေပြန်ပြီ”

“ပေတူး... မင်းသာ လွတ်အောင်ပြေး”

“မင်းမပြေးမှတော့ ငါလည်း မပြေးတော့ဘူးကွာ၊
ဒါပေမယ့် မင်း ဘာလုပ်မလဲဆိုတာ ငါ့ကိုပြော”

“ငါ့ကို လွမ်းရဲ့အစ်ကို မှာထားတယ်၊ အရေးကိစ္စပေါ်
ရင် သူ့ဆီကို အဆက်အသွယ်လုပ်ပါတဲ့၊ ဒါနဲ့ ဦးရဲခေါင်ကို မမီ
ဘူးလား”

“မမီဘူး မြေရိုင်း၊ ဒီလူကြီးက သိပ်ပြီးပါးနပ်တာ၊ မင်း
သက်ဆိုင်ရာကို ပစ္စည်းတွေအပ်မယ်ဆိုတာကို ကြိုပြီးတွက်ထား
တာ၊ ဒါကြောင့် လွတ်အောင်ပြေးနိုင်တာပေါ့ကွာ”

“ငါ ကိုကိုအောင်နဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်ပြီးမှ ဘာ
ဆက်ပြီးလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို ပြောနိုင်မယ်”

သစ္စာမ္မန်စာပေ

၁၅၄

ရွှေဘဝ

“ဒါဆိုလည်း အဆက်အသွယ် အမြန်လုပ်တော့”

“အေး”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ နှစ်ယောက်သား ထွက်လာခဲ့

စဉ်...

“ကိုကို”

“လွမ်း”

ခရီးဆောင်အိတ်တစ်လုံးနှင့် ကက ကားပေါ်မှ ဆင်း
လာသော လွမ်းကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့အားသင့် သွားသည်။

“လွမ်း ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ အိမ်ကနေ ခိုးပြီးထွက်ပြေးလာ
တာ”

“ဟင်”

“လွမ်းကို ဖေဖေက ယောက်ျားပေးစားဖို့ အတင်းစီစဉ်
နေပြီ ကိုကို၊ ပြီးတော့ အိမ်ပြင်ကို လုံးဝထွက်ခွင့်မပေးတော့ဘူး၊
ခု သူတို့လစ်တုန်း နောက်ဖေးပေါက်ကနေ ပြေးခဲ့တာ”

“ဟူး”

“မြေရိုင်း ဘာမှမစဉ်းစားနဲ့တော့၊ လွမ်းလည်း အိမ်
ပြန်လို့ရတော့တာ မဟုတ်ဘူး”

“လွမ်း”

“ကိုကို”

သစ္စာပွင့်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၁၅၅

“ခု ကိုယ့်ကို ဦးရဲခေါင်တို့က အပြတ်ရှင်းဖို့ လိုက်ရှာ
နေကြပြီ”

“ဟင်... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ကိုကိုအောင်ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး အကျိုးအကြောင်း
ပြောပြရမှာပဲ”

“မြေရိုင်း”

“မင်း ဘာပြောချင်လဲ”

“ဦးရဲခေါင်တို့နဲ့ ရင်ဆိုင်ဖို့ကိစ္စကို မင်း ခဏထားပြီး
လွမ်းရဲ့လုံခြုံရေးကို ထည့်ပြီးစဉ်းစားရမယ်နော်”

“အေးပါကွာ၊ ကဲ... အချိန်ရှိတုန်း သွားကြမယ်”

သုံးယောက်သား ဖုန်းဆိုင်ကိုထွက်ခဲ့ပြီး ကိုကိုအောင်
နှင့် အဆက်အသွယ်လုပ်စဉ်

“ကိုကို ဘာပြောလဲ”

“သူ့ကိုစောင့်ပါတဲ့၊ မကြာခင် ရောက်လာလိမ့်မယ်”

“ဘယ်ကစောင့်မလဲ”

“သူပြောတာကတော့ လူတွေရှုပ်ထွေးတဲ့ ဈေးထိပ်က
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကနေ စောင့်ပါတဲ့”

“ဒါဖြင့် သွားကြမယ်လေ”

မြေရိုင်းနှင့်လွမ်းတို့အတွက် အန္တရာယ်လမ်းက မမျှော်
လင့်ဘဲ လျှောက်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။

သစ္စာပွင့်စာပေ

၁၅၆

ရွှေဘဝင်

“ပူး”

“ပေတူး... ကား၊ ဟာ”

မြေရိုင်း လှမ်းပြီးအော်ပေမယ့် နောက်ကျသွားလေပြီ။
ပေတူးကို ကားတစ်စီး အရှိန်ဖြင့် ဝင်ပြီးတိုက်လိုက်တာကြောင့်
ပေတူး တစ်ဖက်ကို လွင့်စင်သွားသည်။

“လွမ်း”

“ကိုကို”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး
လမ်းကြားအတိုင်း ပြေးခဲ့တော့သည်။

ကားက ပြန်ကွေ့လာပြီး မြေရိုင်းတို့နောက်ကို အတင့်ရဲ
စွာ လိုက်နေလေသည်။

ကားပေါ်တွင် လူငါးယောက် လိုက်ပါသော ဂျစ်ကား
တစ်စီးပင်ဖြစ်သည်။ နောက်မှမောင်းလာသောကားမှာ အနီး
ဆုံးကို ရောက်နေပြီ ဖြစ်တာကြောင့်

“လွမ်း”

“ဝုန်း”

တစ်ဖက်မြက်ခင်းပြင်ပေါ်သို့ နှစ်ယောက်သား လိမ့်ချ
လိုက်ရသည်။

ကားမှာ ထိုးရပ်ပြီး လူတစ်ယောက်ဆင်းလာကာ
အသံတိတ်တိတ်ထားသော သေနတ်ဖြင့် လှမ်းပြီးပစ်မည်အပြု...

သစ္စာမွန်စာပေ

ပုကိုင်ရှင်

၁၅၇

“ဒိုင်”

“ဟာ”

“ဟင်”

သေနတ်သံတစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာပြီး သေနတ်သမား
လက်မှ သေနတ်လွင့်စင်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ... မပြေးနဲ့ ရပ်”

“ကိုကိုအောင်”

ကိုကိုအောင်နှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ရောက်လာတာကို
တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

သေနတ်သမားကလွဲပြီး ကျန်တဲ့ကောင်များ ကား
အတင်းမောင်းပြီး ထွက်ပြေးသွားကြတော့သည်။

“ဆရာကြိုင်၊ ဒီကောင်ကို လက်ထိပ်ခတ်ပြီး ဆေးရုံ
ပို့လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သေနတ်သမားကို ခေါ်ဆောင်သွားပြီး

“ဘာဖြစ်ကြသေးလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး ကိုကိုအောင်၊ တော်သေးတာပေါ့၊
အချိန်မီလေး ရောက်လာလို့”

“ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားဆီက ပုန်းရတာနဲ့ စိုးရိမ်
ပြီး ချက်ချင်းထွက်လာတာ၊ ဒီရောက်တော့ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

သစ္စာမွန်စာပေ

၁၅၈

ရွှေအောင်

“ဟို... ပေတူးအခြေအနေ”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ကိုမြေရိုင်း၊ ပေတူး ဆုံးသွားပြီ”

“ဗျာ”

“ရှင်”

“ဦးရဲခေါင်ကို မမိသရွေ့ ကိုမြေရိုင်းတို့အတွက် အန္တရာယ်က နီးတယ်၊ နှစ်ယောက်လုံး လုံခြုံတဲ့နေရာတစ်ခု ကော့ စီစဉ်ရလိမ့်မယ်”

“ကိုကိုအောင်”

“ပြော လွမ်း”

“ဟို... ဟို”

“ငါ သဘောပေါက်တယ်၊ အန်တီမိုး ပြောပြလို့ အားလုံးသိပြီးပြီ၊ ညည်း အိမ်က လစ်ထွက်လာတာ မဟုတ် လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျုပ်ပါ အမှုပတ်တော့မယ်”

“ညီမလေးကို ကူညီပါဦး”

“အဲမယ် ကျေးဇူးရှင်၊ ကျုပ်ရာထူးကလေးပါ ပြုတ် အောင် လုပ်နေတာလား”

“ဘာလဲ... ကိုကိုအောင်က အိမ်ကို ပြန်ပြီးပို့မယ် ပေါ့”

သဏ္ဌာန်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၁၅၉

“အိမ်ကိုတော့ ပြန်ပြီးပို့ရမှာပဲ”

“ကိုကိုအောင်”

“စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်၊ အိမ်ဆိုတာ အန်တီမိုးအိမ်ကို ပြောတာ၊ သူ့အိမ်က လုံခြုံရေးလည်း စိတ်ချရ တယ်၊ ပြီးတော့ ညီမလေးကိစ္စကို အန်တီမိုးက စီစဉ်ပေးနိုင်မှာ လေ၊ ကိုကိုအောင်က စီစဉ်ပေးလို့မသင့်ဘူး၊ ဘယ်လိုလဲ”

“ကိုကိုအောင်သဘောပဲ”

“ညီမလေးနဲ့ ကိုမြေရိုင်းတို့နှစ်ယောက်အတွက် ရဲဘော်နှစ်ဦးကို လုံခြုံရေးအတွက် တာဝန်ပေးထားမယ်၊ ဘာမှ မကြောက်နဲ့ ကြားလား”

“အင်းပါ”

“ကိုမြေရိုင်း”

“ပြောပါ ကိုကိုအောင်”

“ဦးရဲခေါင်ကို ဖမ်းနိုင်ရေးအတွက် ခင်ဗျားဆီက အကူ အညီတွေ လိုအပ်သေးတယ်ဗျ”

“ကိုကိုအောင် လိုတဲ့အကူအညီကိုသာ ပြောပါ၊ ကျွန်တော့်ဘက်က ကူညီဖို့ အဆင်သင့်ရှိပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ နောက်တော့ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့၊ ခု သွားကြဖို့ ကားပေါ်တက်ကြ၊ ကိုပေတူးအလောင်းကိုတော့ ဆေးရုံ သယ်သွားကြပြီဗျ”

သဏ္ဌာန်စာပေ

၁၆၀

ရွှေဘဝ

မြေရိုင်းရင်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းမှုတွေက နာကျင်ခြင်းဘက် ဆီသို့ ကူးပြောင်းသွားပြီး အံ့ကို ကြိတ်မိတော့သည်။

ပေတူး မြေရိုင်းကြောင့် ဓါးစာခံဖြစ်သွားခဲ့ရခြင်း မဟုတ် လား။ ဒီအတွက် မြေရိုင်းတွင် ဦးရဲခေါင်ကို လက်တွဲပြန်ရန် အကြွေးတစ်ခု ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

“ကိုကို”

လွမ်းက မြေရိုင်းရင်ထဲတွင် ခံစားနေရသော နာကျင်မှု ကို သဘောပေါက်ပြီး မြေရိုင်းလက်ကလေးကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။

“ခင်ဗျားရင်ထဲမှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အတွက် ခံပြင်းနေမယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒီအတွက် လက်စားချေခြင်းကို ဥပဒေဘောင်အတွင်းကပဲ လုပ်ပါ လို့ ကျွန်တော် မေတ္တာရပ်ခံချင်တယ်”

“စိတ်ချပါ ကိုကိုအောင်၊ ဦးရဲခေါင်ကို မိဖို့အတွက် ကိုကိုအောင်တို့နဲ့အတူ လက်တွဲပါ့မယ်ဆိုတာ ကတိပေးပါ တယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ အမျိုးသား အကျိုးစီးပွား ကို ပျက်စီးစေတဲ့ ဒီလိုလူမျိုးတွေကို အမြန်ဆုံး အပြစ်ပေးနိုင် အောင် ကြိုးစားရမယ်၊ ဒီလူတွေ အပြင်မှာရှိနေသရွေ့ ကြောက် စရာကောင်းတဲ့ ဝိုင်းရပ်ပိုးမွှားတွေ ပျံလွင့်နေသလိုပဲ အန္တရာယ်

သစ္စာမှုန်စာပေ

ပုံကိုင်ရင်

၁၆၁

က ကြီးတယ်”

ကိုကိုအောင်ကားလေးက အန်တီမိုးအိမ်ဆီသို့ ဦးတည်ပြီး မောင်းနေချိန်တွင် လွမ်းတစ်ယောက် ရင်ဖိုပြီး လိုက်ပါ လာခဲ့နေတော့သည်။

အန်တီမိုးတစ်ယောက် သူတို့နှစ်ယောက်ပေါ်မှာ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို ပေးမလဲဆိုတာကို စိုးရိမ်စွာဖြင့် လိုက်ပါနေခဲ့ရတော့သည်။

“သမီး ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ချပြီးပြီလား”

“ချပြီးပါပြီ အန်တီမိုး”

“သေချာရဲ့လား၊ စဉ်းစားမယ်ဆိုရင် အချိန်မီသေး
တယ်”

“သမီး သေသေချာချာ ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ အိမ်ပေါ်က
ဆင်းလာခဲ့တာပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ နောက်ပိုင်း တာဝန်ကတော့
အန်တီမိုး တာဝန်ထားလိုက်၊ တစ်ခုတော့ နှစ်ယောက်လုံးကို
ပြောထားမယ်၊ သေသေချာချာ နားထောင်”

အန်တီမိုးက မြေရိုင်းနှင့် လွမ်းလွမ်းမျက်နှာလေးကို
သေချာစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး

“နှစ်ယောက်လုံး တရားဝင်လက်ထပ်ခြင်း မပြုသရွေ့
အတူမနေရဘူး”

သစ္စာပွန်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

“ရှင်”

“အတူမနေရဘူးဆိုတာ ခွဲပြီးထားမှာတော့ မဟုတ်
ဘူး၊ အန်တီမိုးအိမ်မှာ နှစ်ယောက်လုံး အတူနေကြရမှာ၊
ဒါပေမယ့် အကြင်လင်မယားဘဝနဲ့တော့ နေခွင့်မရှိသေးဘူး၊
အန်တီမိုး အားလုံးစီစဉ်ပြီးမှ အတူနေခွင့်ပြုမယ်၊ မောင်အောင်
က မှာခဲ့တယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးနောက်မှာ အန္တရာယ်တွေ
ကပ်နေတာဆိုတော့ အပြင်သွားလာခွင့်တော့ ခုရက်ပိုင်းအတွင်း
မှာ မလုပ်ရဘူး၊ အန်တီမိုးအိမ်ထဲမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေ
ထိုင်ကြ၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မောင်မြေရိုင်း”

“အန်တီမိုး ပြောပါ”

“ဒီနေ့ ဒီရက်ကစပြီး မင်းဟာ အန်တီမိုးရဲ့သားဆို
လည်း မမှားဘူး၊ တူဆိုလည်း မမှားဘူး၊ အန်တီမိုးတို့အပေါ်မှာ
လည်း ဒီအတိုင်းပဲ ရှိစေချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရှိနေမှာပါ အန်တီမိုး”

“သမီးလေး လွမ်းအတွက် သစ္စာရှိတဲ့လူတစ်ယောက်
ရလိုက်တယ်လို့ အန်တီမိုး သတ်မှတ်ထားမယ်၊ မင်းအလုပ်
အကိုင်အတွက် ဘာမှစိတ်သောကရောက်မနေနဲ့၊ အန်တီမိုး
ပိုင်တဲ့ စက်ရုံတွေက အများကြီးရှိတယ်၊ အပြင်မှာထွက်ပြီး

သစ္စာပွန်စာပေ

လုပ်စရာ မလိုဘူး၊ နေဖို့လည်းမပူနဲ့၊ အန်တီမိုးအိမ်က မင်းတို့ နှစ်ယောက်အိမ်ပဲ မှတ်၊ မင်းမိဘတွေရော ခုကိစ္စကို သိပြီးပြီ လား။”

“မသိသေးဘူး အန်တီမိုး”

“အေးလေ... အကြောင်းကြားရတာပေါ့၊ အန်တီမိုး ကိုယ်တိုင်သွားပြီး တွေ့လိုက်ပါမယ်ကွယ်”

“ဟာ... မဟုတ်တာ အန်တီမိုးရယ်၊ အန်တီမိုးတို့က သမီးရှင်လေ”

“မောင်မြေရိုင်း၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်က တခြားသူတွေ လို လွတ်လွတ်လပ်လပ် အခြေအနေမျိုး မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒါကို အန်တီမိုးတို့က နားလည်မှုပေးရမှာပေါ့”

“အန်တီမိုးကို တစ်ခုတောင်းဆိုချင်တယ်”

“ဘာတောင်းဆိုချင်တာလဲ၊ တောင်းဆိုလေ”

“ကျွန်တော်တို့ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အန္တရာယ်ကို အရင် ဖြေရှင်းချင်တယ်၊ ဒီကိစ္စပြီးဆုံးမှ မင်္ဂလာကိစ္စကို စီစဉ်ပေးပါလို့ တောင်းဆိုချင်တာပါ”

“ကောင်းပြီလေ”

“ကဲ... မင်းအတွက် အခန်းကို အန်တီမိုး စီစဉ်လိုက် မယ်၊ သမီးကတော့ အန်တီမိုးနဲ့အိပ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့... ဪ အန်တီမိုး၊ ဖေဖေကိစ္စ ဘယ်လို

လုပ်မလဲ”

“ဒီအကြောင်းတွေကို သမီးခေါင်းထဲက ထုတ်ထား၊ အန်တီပြောပြီးပြီပဲ၊ အန်တီမိုးတာဝန် ထားလိုက်၊ သမီးပေဖေ ဘယ်လောက်အစွမ်းအစရှိလဲဆိုတာကို စောင့်ကြည့်တာပေါ့၊ အန်တီမိုးနယ်နိမိတ်ထဲကို သူဝင်ဖို့ဆိုတာ စိတ်ကူးတောင်ယဉ်လို့ မရဘူး မှတ်”

မြေရိုင်းနှင့်လွမ်းကို အိမ်အောက်ထပ်တွင်ထားခဲ့ပြီး အန်တီမိုး အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေသည်။

“ကိုကို”

“လွမ်း”

“လွမ်းကို ဘယ်တော့မှခွဲမသွားရဘူးနော်”

“စိတ်ချပါ လွမ်းရယ်၊ လွမ်းကို ကိုကို စက္ကန့်မျှ ခွဲမသွား ပါဘူး၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ် လွမ်းရယ်”

မြေရိုင်း စကားကိုမဆက်ဘဲ တွေ့တွေလေးကြည့်နေ သည်။

“ဘာတစ်ခုလဲ ကိုကို”

“ကိုကို ဦးရဲခေါင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ရင်ဆိုင်စရာရှိတယ် လေ၊ ဒီကိစ္စဆောင်ရွက်နေတဲ့ကာလမှာတော့ လွမ်း ကိုကိုအပေါ် နားလည်မှုတော့ ပေးရမယ်”

“ဪ... ကိုကိုရယ်၊ ဒီကိစ္စက အများအကျိုး

၁၆၆

ရွှေဘဝ

အတွက် လုပ်တဲ့ကိစ္စပဲ၊ လွမ်း နားလည်မှုပေးရမှာပေါ့၊ လွမ်း
တောင် ကိုကိုနဲ့အတူ ရင်ဆိုင်ချင်တာ သိလား”

“အန္တရာယ်များပါတယ် လွမ်းရယ်”

“ဘယ်လိုအန္တရာယ်ပဲရှိရှိ ကိုကိုနဲ့သာဆို ရင်ဆိုင်ပြီး
သားပဲ”

“သတ္တိကောင်းတယ်ပေါ့”

“လွမ်းသတ္တိကောင်းတာ ကိုကိုကိုချစ်လို့”

“ကိုကိုလည်း လွမ်းကို အသည်းပေါက်မတတ် ချစ်ပါ
တယ်”

“တကယ်”

“တကယ်”

“မယုံပေါင်”

“ယုံအောင် ဘယ်လိုသက်သေပြရမလဲ”

“ရင်ကိုခွဲပြ”

“လွမ်းကြည့်ရဲရင် ခုချက်ချင်းခွဲပြမယ်လေ”

“မကြည့်ရဲတာမဟုတ်ဘူး၊ မကြည့်ရက်တာပါ”

“ဘာလို့မကြည့်ရက်တာလဲ”

“မပြောနိုင်ပေါင်”

“ပြောကြည့်ပါ၊ နားထောင်ချင်လို့”

“ခုနက ပြောပြီးပြီလေ”

သစ္စာပိုင်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၁၆၇

“ထပ်ပြီးကြားချင်လို့”

“ဒါဆို မျက်လုံးမှိတ်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မှိတ်ဆိုမှိတ်”

လွမ်းပြောတဲ့အတိုင်း မျက်လုံးကလေးကို မှိတ်လိုက်
ချိန်တွင် မြေရိုင်းပါးပြင်ဆီသို့ နွေးထွေးသော အနမ်းကလေး
တစ်ခု ကျရောက်သွားလေသည်။

ပြီးတော့...

“ကိုကိုကို သိပ်ချစ်လို့”

တိုးတိုးညှင်းညှင်းကလေးထွက်ပေါ်လာသော လွမ်း
စကားသံလေးသည် မြေရိုင်းနှလုံးသားတွင် အကျယ်လောင်ဆုံး
စကားသံကလေးပင် ဖြစ်လေသည်။

မြေရိုင်းနှင့်လွမ်း ခြံဝန်းထဲရှိ မြက်ခင်းစိမ်းပေါ်တွင် ထိုင်နေစဉ် ကားတစ်စီး မောင်းဝင်လာပြီး ကားပေါ်မှ ကိုကိုအောင်နှင့် လူနှစ်ယောက် ဆင်းလာတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“လွမ်း သွားရအောင်”

“အင်း”

လွမ်းက မြေရိုင်းလက်မောင်းလေးကို ခိုတွဲပြီး ကိုကိုအောင်ရှိရာသို့ လိုက်ပါလာလေသည်။

“မောင်အောင်ပါလား၊ အိမ်ထဲဝင်ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အန်တီမိုး ဖိတ်ခေါ်မှုနှင့်အတူ ကိုကိုအောင်တို့ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။ အိမ်ရှေ့ညောင်ခန်းတွင် အားလုံးစုံညီစွာ ထိုင်ကြရင်း...

“ကိစ္စပေါ်လာလို့လား မောင်အောင်”

သဏ္ဌာန်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၁၆၉

“ပေါ်လာတယ်လို့ပဲ ဆိုရမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ကိုမြေရိုင်းနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ ကိုကိုအောင်”

“ဪ... မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒီဘက်က မူးယစ်အဖွဲ့က ဆရာကြီး ကိုလှိုင်နဲ့ ဆရာ ကျော်ကျော်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

မြေရိုင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးနောက်

“သူတို့နှစ်ယောက်က ကိုမြေရိုင်းနဲ့ လွမ်းတို့လုံခြုံရေးကို တာဝန်ယူကြမယ့်သူတွေပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နောက်ကိစ္စတစ်ခုကတော့ ဦးရဲခေါင်ကိစ္စပဲ၊ ဦးရဲခေါင်ဟာ ပဲခူးဘက်မှာ ခိုအောင်းနေတယ်လို့တော့ သတင်းရထားပြီးပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ခက်နေတာက ဘယ်နေရာမှာ ခိုအောင်းနေတယ်ဆိုတာတော့ မသိရသေးဘူး”

“ဒီတော့ ကိုကိုအောင်တို့က ဘယ်လိုစီစဉ်ထားလဲ”

“ဒီအစီအစဉ်အတွက် ကိုမြေရိုင်းဆီကို လာခဲ့တာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပဲခူးမှာ ဦးရဲခေါင်နဲ့ ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူ့အမည်က ဒေါ်နန်းခမ်းနွဲ့တဲ့၊ သူလည်း ဦးရဲခေါင်လို မူးယစ်ဆေးဝါး ရောင်းဝယ်နေသူတစ်ဦးပဲ၊ သက်ဆိုင်ရာကတော့

သဏ္ဌာန်စာပေ

၁၇၀

ဣန္ဒာဝေ

အနီးကပ် စောင့်ကြည့်နေတယ်။ သူ့ဆီကို ကိုမြေရိုင်း အဆက် အသွယ် လုပ်ရလိမ့်မယ်”

“အင်း”

“အဆက်အသွယ်လုပ်ဖို့ကိစ္စတွေအတွက် ကျွန်တော် တို့ တပ်ဖွဲ့က မိန်းကလေးတစ်ဦးက စီစဉ်ပေးလိမ့်မယ်။ ဒေါ်နန်းခမ်းနွဲ့ဟာ ကိုမြေရိုင်း ဦးရဲခေါင်ဆီက ပစ္စည်းတွေဖြောင် သွားတဲ့သတင်းကို ရထားတယ်။ ဒီအပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့က အခြေခံပြီး လှုပ်ရှားမှာလေ”

“ကျွန်တော် ကိုကိုအောင်ပြောတာကို သဘော ပေါက်ပြီ။ ကျွန်တော် ဒီပစ္စည်းတွေကို ရောင်းဖို့အတွက် ဒေါ်နန်းခမ်းနွဲ့နဲ့ ဆက်သွယ်ရမယ့် သဘောပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ကိုမြေရိုင်း။ ဒါမှ ဦးရဲခေါင် သတင်းရပြီး အပြင်ကို ထွက်လာမှာပဲ။ ဒီအချိန်ကျမှ အားလုံးကို တစ်ပြိုင် တည်း ဖမ်းနိုင်မှာ”

“ကျွန်တော် ဘယ်နေ့စပြီးလှုပ်ရှားရမှာလဲ”

“သွားရမယ့်အချိန်ကို ကျွန်တော် ကြိုပြီးပြောမယ်။ ဒီအတွက် ကျွန်တော်တို့ဘက်က စီစဉ်စရာရှိတာတွေကို စီစဉ်ရ ဦးမယ်။ ခုကိစ္စက ပေါက်ကြားဖို့မလွယ်သလို၊ ပိုရဲသေသပ်ဖို့လည်း လိုတယ်။ တစ်ဖက်ကလူတွေက တကယ့်ကျားဆိုးကြီးတွေ၊ အရမ်းလျင်တယ်လေ။ အမှားအယွင်းမရှိအောင် အကွက်မိမိ

သမ္မာပုဒ်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၁၇၁

စီစဉ်ပြီးတာနဲ့ လုပ်ငန်းစမယ်”

“ကျွန်တော် စောင့်နေပါမယ်”

“အန်တီမိုး”

“ပြောလေ မောင်အောင်”

“ဒီကဆရာနှစ်ယောက်က ဒီနေ့ကစပြီး အန်တီမိုး အိမ်မှာပဲ စောင့်ကြပ်ပြီးနေကြမှာဆိုတော့ အန်တီမိုး ခွင့်ပြုပေး ပါ”

“ဒီအတွက် ဘာမှစိတ်မပူနဲ့၊ အန်တီမိုး အားလုံး တာဝန်ယူပေးပါတယ်”

“ဒါနဲ့စကားမစပ် အန်တီမိုး”

“ဘာလဲကွဲ့”

“လွမ်းတို့ကိစ္စ ဘယ်လိုလဲ”

“အန်တီမိုးကို မောင်မြေရိုင်းက မင်းတို့ကိစ္စကြီးပြီးမှ စီစဉ်ပါလို့ ပြောထားတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် အန်တီမိုး စောင့်နေ တာ”

“ဦးလေးထွန်းမော်ဘက်က ဘာတွေပြောနေလဲ”

“ခုထိတော့ သတင်းမရသေးဘူး။ ဒေါသကတော့ မီးတောင်ပေါက်ကွဲသလိုဖြစ်နေမှာတော့ သေချာတယ်”

“သူ့မှာလည်း သမီးတစ်ယောက်တည်းရှိတာဆို တော့ ပေါက်ကွဲမှာပေါ့”

သမ္မာပုဒ်စာပေ

၁၇၂

ရွှေဘဝ

“ပေါက်ကွဲမှပေါက်ကွဲရော၊ သူလည်း တင့်ကို အိမ်က သဘောမတူတဲ့ကြားက ယူခဲ့တာမဟုတ်လား၊ ကိုယ်ချင်းတော့ စာပေါ့၊ ဒီတုန်းက ငါက သူ့ဘက်က အစအဆုံး ကူညီပေးခဲ့တာ”

“အန်တီမိုးရယ်... အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ”

“အဆင်မပြေလည်း ဂရုမစိုက်ပေါင်၊ ငါ့တူမလေးကို ဒင်းတို့ထက် ဆယ်ဆတောင်ထားနိုင်သေးတယ်”

“ယုံပါတယ်ဗျာ၊ ကဲ... စကားပြောလို့တော့ ကောင်းပါတယ်၊ ကိစ္စလေးတွေရှိသေးလို့ သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“အေး အေး”

ကိုကိုအောင် ထွက်သွားပြီးနောက်

“ငါလည်း အပြင်သွားဦးမယ်၊ လွမ်း”

“ရှင်”

“ဒီဆရာနှစ်ယောက်အတွက် နေရေးထိုင်ရေးကိစ္စကို စီစဉ်ပေးလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

မြေရိုင်းတို့နှစ်ယောက်အတွက် လုံခြုံရေးတာဝန်ယူထားကြသော နှစ်ယောက်ကို နေရေးထိုင်ရေးအတွက် စီစဉ်ပေးရန်အတွက် လွမ်း အိမ်အောက်အခန်းဆီသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

သဗ္ဗာဏ်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၁၇၃

မြေရိုင်းကတော့၊ သူ ရှေ့ဆက်ပြီးရင်ဆိုင်ရမည့် အန္တရာယ်လမ်းအတွက် အားအင်အပြည့်နှင့် စဉ်းစားနေလေသည်။

“ကိုကို”

“လွမ်း”

“သာတွေ့စဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“ကိုကိုရင်ဆိုင်ရမယ့် အန္တရာယ်အတွက် လွမ်း စိုးရိမ်တယ်”

“လွမ်းရယ်... ကိုကို ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ သိပ်ပြီးစိတ်မပူပါနဲ့”

“စိတ်မပူလို့ရမလား ကိုကိုရယ်၊ အသက်နဲ့ရင်းပြီး ရင်ဆိုင်ရမယ့်ကိစ္စဖြစ်နေတာလေ၊ လွမ်းကတော့ စိတ်မချနိုင်ပါဘူး”

“ကိုကိုတစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်ရမှာမှ မဟုတ်တာကိုကိုအောင်တို့လည်း ရှိနေတာပဲ၊ သိပ်ပြီးစိတ်မပူပါနဲ့ကွာ”

လွမ်းကို ချော့မော့ပြီး နှစ်သိမ့်လိုက်လေသည်။

“ကိုကို... ရတနာသုံးပါးကို မမေ့နဲ့နော်”

“ရတနာသုံးပါးတင်မကဘူး၊ လွမ်းကိုလည်း မမေ့ဘူး”

“လွမ်းကတော့ ဆုတောင်းပေးနေမှာပါ၊ ကိုကို တစ်

သဗ္ဗာဏ်စာပေ

၁၇၄

ရွှေဘဝင်

ယောက် အန္တရာယ်ကင်း ဘေးကင်းစွာနဲ့ ဒီကိစ္စကြီးကို အောင်မြင်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ပါစေ”

“အမှန်တရားအတွက် ဘုရားသခင်က စောင့်ရှောက်နေမှာပါ လွမ်းရယ်”

လွမ်းခေါင်းကလေး မြေရိုင်းရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်ရောက်လာလေတော့သည်။

ကံကြမ္မာသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဆုံစည်းခွင့်ကို ပေးခဲ့သော်လည်း ဖြောင့်ဖြူးသောဆုံစည်းခွင့်တော့ မဟုတ်ခဲ့ပေ။

အခက်အခဲများစွာကို ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်ရဦးမည့် ဆုံစည်းမှုတစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။ ချစ်သူလွမ်း၏ မျက်ဝန်းတွင် ရစ်ဝဲနေသော မျက်ရည်တို့ကို သုတ်ပေးရင်း

“ပြုံးလိုက်စမ်းပါ လွမ်းရယ်၊ ကိုကိုအတွက်ရော လွမ်းအတွက်ပါ ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေရှိရှိ အားလုံးကို ကျော်ဖြတ်နိုင်မှာပါ”

စု

“ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော် လုံးဝသဘောမတူနိုင်ဘူး မမ”

“မောင်မော်... မင်းသဘောမတူလည်း မင်းသမီးက အပျိုပြန်မဖြစ်တော့ဘူး၊ မင်း ဘာလို့ခေါင်းမာနေတာလဲ”

“တောက်... မိဘကို ပုန်ကန်ရဲတဲ့သမီးမိုက်၊ ဒင်းကို သမီးအဖြစ်နဲ့ ဆက်ဆံစရာမရှိတော့ဘူး”

“ဒါကတော့ မင်းသဘောပဲလေ၊ ခု ငါလာတာ မင်းကို မိဘတစ်ယောက်အနေနဲ့ အသိပေးတာ၊ ဒါကိုမှ မင်းက လက်မခံဘူးဆိုရင်တော့ ငါ့ဘက်ကတာဝန် ပြီးဆုံးသွားပြီ”

“မမကို ကျွန်တော် တစ်ခုတော့ပြောလိုက်မယ်”

“မင်း ဘာပြောချင်လဲ ပြော”

“သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ရအောင်ခွဲမယ်”

သစ္စာပျက်စီးပေ

၁၇၆

ရွှေဘဝင်

“မောင်မောင်... မင်းဟာ ပညာတတ်အရာရှိတစ်ယောက်ပါနော်၊ ဦးနှောက်မဲ့တဲ့အလုပ်မျိုးကို မလုပ်နဲ့”

“လုပ်ရမယ် မမ၊ မိဘအပေါ်မှာ ခုလိုအနိုင်ကျင့်တဲ့ သမီးတစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်နဲ့တော့ အလျော့မပေးနိုင်ဘူး”

“မင်းဘက်က ဘာလုပ်လို့ရနိုင်မှာလဲ”

“လုပ်လို့ရတာတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ မမ စောင့်ကြည့်”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းရဲ့မိုက်မဲတာတွေကို ငါက စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပေါ့”

အန်တီမိုး ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကောက်ယူပြီး ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့သည်။

“ကိုထွန်းမောင်... ရှင် ဘာတွေလုပ်ဦးမလို့လဲ”

“ဘာလုပ်လုပ်ကွာ၊ ငါက ဦးကြင်လှိုင်တို့နဲ့ စကားပြောပြီးဆိုပြီးမှ ဒင်းက ခုလိုလုပ်တာ၊ တောက်... အသည်းနာတယ်ကွာ”

“အဲဒါ ရှင့်အမှားပဲ ကိုထွန်းမောင်၊ သမီးရဲ့ဆန္ဒမပါဘဲ ရှင် အတင်းဇွတ်ကြီးစီစဉ်တာကို၊ ယနေ့ခေတ် လူငယ်တွေ အကြောင်းလည်း ရှင်သိလျက်သားနဲ့၊ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ပုံစံကို သွင်းလို့ရတဲ့ထဲမှာ အိမ်ထောင်ရေး၊ နှလုံးသားရေးကို လိုချင်

သစ္စာမွန်စာပေ

ပုံကိုင်ရှင်

၁၇၇

သလို ပုံစံသွင်းလို့မရဘူးဆိုတာ ရှင်နဲ့ကျွန်မ သက်သေပဲလေ”

ဒေါ်ခင်လှိုင်စာင့်စကားကြောင့် ဦးထွန်းမောင် အသံတိတ်သွားလေသည်။

သူနှင့် ဒေါ်ခင်လှိုင်တို့ တက္ကသိုလ်တွင် ဆုံစည်းခဲ့ပြီး ချစ်သူတစ်ယောက်စဉ်က အိမ်က သူ့ကို တခြားတစ်ယောက်နှင့် ပေးစားဖို့စီစဉ်ပေးမယ့် အိမ်ကစီစဉ်မှုကို လုံးလုံးဂရုမစိုက်ဘဲနှင့် တင့်ကို သူ ရအောင်ယူခဲ့တာ မဟုတ်လား။

ထိုစဉ်က တင့်တို့ဟာ သူတို့ထက် အလွန်ပင် ဆင်းရဲနွမ်းပါးကြသူများဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် သူ တင့်ကို ယနေ့လိုဘဝမျိုးရောက်တဲ့အထိ ထားနိုင်ခဲ့တယ်။

ခု သမီးလွမ်းလည်း သူပြုမှုခဲ့သော လမ်းအတိုင်း လျှောက်နေလေပြီ မဟုတ်လား။

ဦးထွန်းမောင်တစ်ယောက် ဝင့်ဆိုတာကို ပြန်ပြီးကြုံနေရပြီ မဟုတ်လား။

“စိတ်လျော့လိုက်ပါ ကိုထွန်းမောင်”

“ဟူး”

ဇနီးဖြစ်သူရဲ့ နှစ်သိမ့်စကားကို သူ့ရင်တွင် ကျေနပ်ခြင်း မရှိပေမယ့် သူ့သမီးလွမ်းဟာ အရင်လို သမီးလွမ်းတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာကိုတော့ သဘောပေါက်လိုက်သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

၁၇၈

ရွှေဘဝ

အန်တီမိုး ကားကလေး အိမ်အပြင်သို့ရောက်ပြီး သိပ်မကြာ၊ အန်တီမိုးနောက်တွင် ကားတစ်စီးလိုက်လာတာကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

စိတ်ထဲတွင် သိပ်ပြီးမသေချာသောကြောင့် သေချာအောင် ကားကို ခပ်မြန်မြန်လေးမောင်းလိုက်သည်။

အနောက်မှလိုက်နေသောကားကလည်း ခပ်မြန်မြန် မောင်းပြီး လိုက်လာခဲ့သည်။

အန်တီမိုး သေချာလောက်ပြီဆိုမှ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ဖုန်းဖုန်းကိုထုတ်ပြီး ကိုကိုအောင်ဆီသို့ ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်သည်။

“ဟလို”

“xxx xx”

“အေး... အနောက်မှာလိုက်လာနေတုန်းပဲ”

“xx xx xx xx”

“ကောင်းပြီ”

အန်တီမိုး ဖုန်းကို ပြန်ပိတ်ပြီးနောက် ကိုကိုအောင် ပြောသလိုပင် ကားကို အင်းစိန်ဘက်သို့ မောင်းလာခဲ့တော့သည်။

ကိုကိုအောင်တို့အဖွဲ့မှ အငှားကားတစ်စီးဖြင့် လမ်းတွင် စောင့်နေမှာဖြစ်သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၁၇၉

အနောက်မှလိုက်လာသောကားမှာ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လျက်ရှိနေသည်။

သူတို့လိုက်နေခြင်းမှာ မြေရိုင်းနှင့်လွှမ်းတို့နေရာကို ခြေရာခံဖို့ပင်ဖြစ်နိုင်သလို အန်တီမိုးကို အန္တရာယ်ပေးဖို့အတွက် လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်မှကပ်ပါလာသောကားကို အရင်ရှင်းပစ်ရန်သာ ရှိတော့သည်။

အန်တီမိုးကားလေး အင်းစိန်ဘက်ဆီသို့ ရောက်ရှိနေလေသည်။

ကားလမ်းကြောရှင်းသော နေရာအရောက်တွင် အန်တီမိုး ကားကို ထိုးရပ်လိုက်သည်နှင့် အနောက်မှလိုက်လာသော ကားက အန်တီမိုးရှေ့တွင် ပိတ်ပြီးရပ်လိုက်လေ သည်။

ကားပေါ်မှ လူသုံးယောက်ဆင်းလာပြီး

“ဘာကိစ္စနဲ့ မင်းတို့ ငါ့နောက်ကိုလိုက်နေတာလဲ”

“ကိစ္စရှိလို့ပေါ့၊ ဒီမှာတွေ့လား”

သုံးယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်က သေနတ်ကို ထုတ်ပြီး ပြလိုက်သည်။

“ဘာလဲ... ခါးပြတိုက်မလို့လား”

“ခါးပြတိုက်မလို့မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားကို အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ခဲ့ဖို့ လာပြီးခေါ်တာ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဘာကိစ္စရှိလို့ ခေါ်ရတာလဲ”

“စကားတွေ သိပ်ပြီးပေရည်မနေနဲ့၊ ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လိုက်ရင် ခင်ဗျား အသက်ရှင်မယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ အသက်တော့ အသေမခံနိုင်ဘူး၊ လိုက်ဆို လိုက်တာပေါ့”

အန်တီမိုး ကားနောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ အနောက်ကို ကြည့်လိုက်တော့ အငှားကားတစ်စီးမောင်းလာတာကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့်...

“ဒုန်း”

“အင့်”

တံခါးဖွင့်မလိုနှင့် သေနတ်ကိုင်ထားတဲ့လူကို ကားတံခါးနှင့် ဆောင့်ပြီးတွန်းလိုက်သဖြင့် အနောက်သို့လှန်ပြီး လဲကျသွားသည်။

“ခင်ဗျား... ဟေ့ကောင်တွေ၊ ဆွဲသွားစမ်း”

တစ်ယောက်က အသံပြုလိုက်သည်နှင့် အန်တီမိုးကို ကားပေါ်မှ ဆွဲချရန်ပြင်စဉ် အငှားကား ရောက်လာပြီး ကိုကိုအောင်နှင့်အတူ ရဲတပ်ဖွဲ့မှလူများဆင်းပြီး လူဆိုးသုံးယောက်ကို ဖမ်းဆီးလိုက်သည်။

သူတို့စီးလာတဲ့ကားကတော့ မောင်းပြေးပေမယ့် ရှေ့တွင် ပိတ်ဆို့ထားသော ရဲတပ်ဖွဲ့ကားတစ်စီးကြောင့် ပြေးမလွတ်

သဏ္ဌာန်စာပေ

တော့ချေ။

“အန်တီမိုး... ကျေးဇူးပဲ”

“ရပါတယ်ကွယ်”

“ဒီကောင်တွေ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာတော့ မသိရသေးဘူး၊ ဦးရဲခေါင်နဲ့ပတ်သက် ဆက်နွယ်နေတဲ့ကောင်တွေပဲ ဖြစ်မှာပါ၊ ကဲ ဒီကောင်တွေကို ကားပေါ်တင်ခဲ့တော့၊ သွားကြမယ်၊ အန်တီမိုး”

“ပြော”

“ညကျရင် ကျွန်တော် အိမ်လာခဲ့မယ်”

“အေး အေး”

ကိုကိုအောင်တို့ ရဲတပ်ဖွဲ့မှ လူဆိုးသုံးယောက်ကို ခေါ်ဆောင်သွားပြီးနောက် အန်တီမိုးကားကလေး မောင်းထွက်လာခဲ့တော့သည်။

အန်တီမိုးခေါင်းထဲတွင် လွမ်းနှင့် မြေရိုင်းတို့အတွက် ကြိုတင်ပြီး ပြင်ဆင်စရာရှိတာတွေကို ပြင်ဆင်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။

လွမ်းဖခင် ဦးထွန်းမော်ဘက်မှ ဘာတွေလုပ်လာမလဲ မသိပေမယ့် အန်တီမိုးဘက်မှ ပြင်ဆင်စရာရှိတာကို ပြင်ဆင်ထားရမည် ဖြစ်သည်။

မြေရိုင်းဟာ ဆင်းရဲတာကလွဲပြီး ရိုးသားဖြောင့်မတ်တဲ့

သဏ္ဌာန်စာပေ

၁၂

ရွှေဘဝ

လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်တာကို အန်တီမိုး သဘောပေါက်ထားပြီး
ဖြစ်တာကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အနာဂတ်ကို ပြုစုပျိုးထောင်
ပေးရန်သာ ရှိတော့သည်။

မြေရိုင်း ချိန်းဆိုထားသောဆိုင်တွင် ရောက်နေသည်မှာ
နာရီဝက်နီးပါးရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ မြေရိုင်းနှင့် ဆက်သွယ်ရမည့်
သူကို အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရသေးပေ။

ကိုကိုအောင်ကတော့ ဆက်သွယ် ကိစ္စအားလုံးကို
စိစဉ်ထားပြီးပြီလို့ ပြောထားတာကြောင့် မြေရိုင်း စိတ်ရှည်စွာဖြင့်
ဆက်ပြီးစောင့်နေလေသည်။

ခဏအကြာ (လမ်းဘို) (125)ဆိုင်ကယ်အနက် ကလေး
ဆိုင်ရှေ့တွင် ထိုးရပ်ပြီး ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ အမျိုးသမီးတစ်ဦး က
လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အမျိုးသမီးမှ သူထိုင်နေသော စားပွဲဆီသို့ တည့်တည့်
မတ်မတ် လျှောက်လာခဲ့ပြီး

“ကိုမြေရိုင်းဆိုတာ ရှင်လား”

သမ္မာနိစာပေ

၁၈၄

ရွှေဘဝင်

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းက မာလာနွယ်ဆိုတာလား”

“အင်း”

“ကျုပ် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

“ရှင်ဆက်လုပ်ရမှာက ဒေါ်နန်းခမ်းနွဲ့ရဲ့ လူယုံတစ်ယောက်နဲ့ ရှင်ကို ပေးတွေ့မယ်၊ ပစ္စည်းနမူနာ ရှင်မှာပါလာတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း... ပါလာတယ်”

“နောက်တစ်ခု ရှင်ကိုပြောထားမယ်၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မဟာ ချစ်သူတွေလို့ သူတို့ကို အသိပေးထားတယ်”

“ဟင်”

“အဲဒါ ရှင်ဘက်က စကားအပြောအဆို သတိပြုပါ”

“ကောင်းပြီ”

အလုပ်သဘောအရ မာလာနွယ်ကို ချစ်သူလို့သဘောထားရပေမယ့် မြေရိုင်းနှလုံးသားတွင် ချစ်သူလွမ်းကလွဲပြီး တခြားတစ်ယောက်ဆိုတာ မရှိခဲ့ပေ။

“ဘာနဲ့သွားမှာလဲ”

“ရှင် ဆိုင်ကယ်စီးတတ်တယ် မဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဒါဆို ရှင် ရှေ့ကမောင်းပြီး ကျွန်မ နောက်ကနေ လမ်းပြမယ်၊ ကိုမြေရိုင်း”

သစ္စာမွန်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၁၈၅

“မင်းဘာပြောချင်သလဲ၊ ပြောပါ”

“သူတို့အဖွဲ့ဟာ သိပ်ပြီးရက်စက်တဲ့အဖွဲ့နော်၊ ဘာမှ သတိမလစ်စေနဲ့၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မနောက်မှာ တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ အနီးကပ် ရှိနေတယ်”

“အင်း... သဘောပေါက်တယ်”

“သွားကြစို့”

မြေရိုင်း ဘိန်းဖြူနမူနာထည့်ထားသော အိတ်ကို သိုင်းလွယ်ပြီး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

“ဒီပွဲဟာ နောက်ဆုံးပွဲတစ်ခုပဲ ကိုမြေရိုင်း”

“ကျုပ်က ဒီလိုပွဲမျိုးစောင့်နေတာ”

“ရှင် သေနတ်ပစ်တတ်တယ်နော်”

“တက္ကသိုလ်မှာတုန်းက သင်ထားဖူးတယ်၊ သေနတ် ပစ်ပြိုင်ပွဲတွေလည်း ဝင်ဖူးတယ်၊ အောင်မြင်မှုတော့ သိပ်မရှိပါဘူး”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ ရည်းစားဆိုတာ မမေ့နဲ့ဦး”

“စိတ်ချ၊ ဒါမျိုးက မှတ်ရလွယ်ပါတယ်”

“ရှင်မှာ ချစ်သူမရှိဘူးလား”

“ရှိတယ်၊ ခုတောင် ပြောပြီးထားခဲ့ရတာ”

“ဪ”

“ကိုကိုအောင်ညီမဝမ်းကွဲလေ”

သစ္စာမွန်စာပေ

၁၈၆

ရွှေဘဝင်

“အင်း... သိပြီ၊ လွမ်းလွမ်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းက သိလို့လား”

“သိတာပဲရှိတာပါ။ မရင်းနှီးပါဘူး၊ ဆရာ ကိုကိုအောင်ဆီကို မကြာခဏလာတာကို တွေ့ဖူးထားတာပါ။ ကျွန်မတို့တောင် ပထမ ကိုကိုအောင်အဆက်ထင်ပြီး အထင်မှားခဲ့သေးတယ်၊ နောက်မှ ညီမမှန်းသိတာ၊ အရမ်းချောတယ်နော်”

“ကျွန်တော့်မျက်စိနဲ့တော့ ပြိုင်ဘက်ကင်းပဲလေ၊ တခြားမျက်စိတွေတော့ မပြောတတ်ဘူး”

“တခြားမျက်စိတွေလည်း ချောပါတယ်၊ ဟိုရှေ့က လမ်းထဲကိုကွေ့ဝင်လိုက်”

“အင်း”

မြေရိုင်း ခေါင်းညိတ်ပြီး မာလာနွယ် လှမ်းပြီးပြသော လမ်းအတိုင်း ကွေ့ဝင်လိုက်လေသည်။

“လှမ်းမြင်နေရတဲ့ တိုက်အဖြူကြီးရှေ့မှာ ရပ်လိုက်”

မြေရိုင်း ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်လိုက်သည်နှင့်...

“ရှင် ဒီမှာခဏစောင့်နေဦး၊ ကျွန်မ အထဲကိုအရင်ဝင်ပြီး စကားပြောလိုက်ဦးမယ်”

“အိုကေ”

မာလာနွယ် တိုက်ကြီးထဲသို့ ဝင်သွားမှ...

သဏ္ဌာန်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၁၈၇

မြေရိုင်း အိတ်ထဲမှ ဘိန်းဖြူထုပ်ကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

အတ္တကိုယ်ကျိုးအတွက် မိုက်မဲနေသောသူတွေကို ဆုံးမဖို့ အချိန်တန်နေလေပြီ။

ခဏအကြာ မာလာနွယ်နှင့် လူတစ်ယောက်ထွက်လာသည်။

“မောင်”

“မာလာ ပြော”

“ဆိုင်ကယ်ကို သူနဲ့ထားခဲ့ပြီး မာလာနဲ့လိုက်ခဲ့”

“ကောင်းပြီ”

မောင်ဆိုသော ခေါ်သံကြောင့် မြေရိုင်း ကျောစီမိုသွားသည်။ မာလာနွယ်က တကယ်ကို သရုပ်ဆောင်ပီပြင်လှ၏။

မြေရိုင်းလက်မောင်လေးကိုချိတ်ပြီး တိုက်ကြီးထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

“မောင်ရင့်အမည်က မြေရိုင်းနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အသက် (၅၀)ဝန်းကျင် အသားဖြူဖြူ လူကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မာလာနွယ်ပြောပြထားလို့ သိထားပြီးပါပြီ၊ မင်း သတ္တိကတော့ တကယ်စံနမူနာပဲ”

သဏ္ဌာန်စာပေ

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်ကယ်”

“ဘာဖြစ်ရမလဲကွ၊ ဦးရဲခေါင်လိုလူဆီက ပစ္စည်းကို ရအောင်ယူနိုင်တာ တကယ်ချိုးကျူးလောက်ပါတယ်၊ ကဲ... ထားလိုက်၊ ပစ္စည်းပါလား”

“နမူနာပဲ ပါတယ်”

“ကြည့်ရအောင်”

မြေရိုင်း အိတ်ထဲမှပစ္စည်းထုပ်ကို ထုတ်ပြီးပေးလိုက်သည်။

“ဝှတ်ပဲ၊ ပစ္စည်းကောင်းတွေပဲ၊ ကြိုက်တယ်၊ ဘယ်နေ့ ပို့ပေးမလဲ”

“အန်ကယ်တို့ကြိုက်ရင် ဒီနေ့ပဲ ပို့ပေးနိုင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ငါ နန်းကိုမေးလိုက်မယ်၊ ငွေကို ဘယ်လို ပုံစံမျိုးနဲ့ယူချင်လဲပြော၊ ဘဏ်ကတစ်ဆင့် ယူမှာလား၊ ခုတစ်ခါ တည်း ယူသွားမှာလား”

“ဘဏ်ကလွဲပေးနိုင်ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့”

“မင်း စိတ်ချရဲ့လား”

“မာလာက ယုံကြည်ရတယ်လို့ ပြောထားပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ဘဏ်ကပဲ လွှဲပေးမယ်၊ မင်း ပြန်လို့ရပြီ၊ အရောင်းအဝယ်လုပ်မယ့်အချိန်နဲ့ နေရာကို မာလာကတစ်ဆင့် ပြောလိုက်မယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြု”

“မောင်”

“ဘာလဲ မာလာ”

“ဆိုင်ကယ်ယူသွားလေ၊ မောင်တည်းတဲ့ တည်းခိုခန်း ကို မာလာလိုက်ခဲ့မယ်၊ အဲဒီကပဲ စောင့်နေ”

“အင်း”

မာလာနှင့်အတူ ထွက်လာရင်း မာလာမှ မြေရိုင်းအနီး သို့ကပ်ပြီး

“သူတို့ ရှင့်ကို ရှုံးစိုးလိုက်ပြီးကြည့်နေလိမ့်မယ်၊ သတိ ထားပြီးနေ”

“စိတ်ချ”

မာလာကို မြေရိုင်း လက်ကလေးပြုပြီး ဆိုင်ကယ် မောင်းထွက်ခဲ့တော့သည်။

“မာလာ”

“အန်ကယ်အိုက် ဘာပြောမလို့လဲ”

“မင်းကောင်လေးက မဆိုးဘူး၊ ခပ်ချောချောပဲ၊ ဒါကြောင့် မင်းစွဲနေတာကိုး”

“သူက ခုရတဲ့ငွေနဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဘဝကို တည်ဆောက်ရမှာလေ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်အတွက် နန်းက သီးသန့်လက်ဖွဲ့

၁၇၀

ရွှေဘဝခင်

ပေးဦးမှာပါ။ ခြောက်... မာလာ”

“ပြောပါ အန်ကယ်”

“မင်းကောင်လေးကို တို့အဖွဲ့မှာ အလုပ်ဝင်ပြီး လုပ်ခိုင်းပါလား”

“ကျွန်မ မေးကြည့်မယ်လေ”

“ဒါဆိုရင် ဦးရဲခေါင်တို့အန္တရာယ်ကိုလည်း ကာကွယ်ပြီးသား ဖြစ်တာပေါ့။ ဦးရဲခေါင်ပစ္စည်းကို နန်းက အရမ်းကိုလိုချင်နေတာကွ၊ ခုတော့ အဆင်ပြေသွားပြီ၊ ဦးရဲခေါင် ဘယ်လောက်ဒေါပွနေမလဲ မသိဘူး။ ဟား ဟား ဟား...”

ဦးအိုက် အားပါးတရ ရယ်မောနေလေသည်။

“မာလာနွယ်... ဒီညနေ (၆)နာရီ ပဲခူးရွှေမော်ဓောရှေ့မှာဆုံမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပစ္စည်းပါ တစ်ခါတည်းယူလာခိုင်းတော့၊ ဆိုင်ကယ်နဲ့ မလာနဲ့၊ ကားယူသွားနော်၊ အချိန်မလွဲစေနဲ့၊ ခုတလော သက်ဆိုင်ရာက ငါတို့ကို မျက်စိဒေါက်ထောက်ပြီး ကြည့်နေတာ”

“ဒီအတွက်စိတ်မပူပါနဲ့ အန်ကယ်”

“ရော့”

ဦးအိုက် ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။

သစ္စာပွန်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၁၇၁

“လုပ်ငန်းသဘောအရ ကြိုတင်ပွဲခ”

“ကျေးဇူးပဲ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်အတွက် ထိုက်တန်တဲ့လက်ဖွဲ့ကို ပေးဦးမှာပါ၊ မင်းကောင်လေးကို တို့အဖွဲ့ထဲမှာ ဝင်ပြီးလုပ်ကိုင်ဖို့ ပြောဦးနော်”

“စိတ်ချ”

“ဒီနေ့ မင်း စောစောပြန်လေ၊ ချစ်သူနဲ့တွေ့ချိန်လေးကို ကြည်ကြည်နူးနူး ပျော်လိုက်ဦး”

“ကျေးဇူး”

“ကိုမြေရိုင်း”

“မာလာနွယ် ပြော”

“ဟိုမှာ လှမ်းမြင်နေရတဲ့ ဆိုင်ကယ်နောက်ကို လိုက်ပြီး မောင်း”

“အင်း”

မြေရိုင်း ကားကိုစက်နှိုးကာ ဆိုင်ကယ်နောက်မှ မောင်းလာခဲ့သည်။

ဆိုင်ကယ်မှာ ပဲခူးမြို့အပြင်သို့ ဦးတည်ပြီးမောင်းနေလေသည်။

“ဒေါ်နန်းခမ်းနွဲ့က ရှင့်ကို တွေ့ချင်လို့တဲ့”

“ဘာကိစ္စများ ရှိနေလဲ”

“ကိစ္စကတော့ ရှင့်သတ္တိကို ချီးကျူးနေတာလေ၊ ဒါကြောင့် သူ့အဖွဲ့မှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ဖို့ စိတ်ဆန္ဒပြင်းပြနေတယ်”

သစ္စာပွန်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၁၉၃

“ကျုပ်က နန်းခမ်းနွဲ့ဆီမှာ ဝင်ပြီး အလုပ်ဝင်လုပ်ရမယ်ပေါ့”

“ဒီအခြေအနေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆရာကိုကိုအောင်ဆီက ဘာသတင်းမှမရသေးဘူး၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဒီအခြေအနေပေါ်မှာ ကြည့်ပြီးကရမှာပဲ”

“ဦးရဲခေါင်သတင်း ရပြီလား”

“ရပြီ”

“ဟင်”

“ရှင် ဒေါ်နန်းခမ်းနွဲ့ကို ဘိန်းဖြူရောင်းလိုက်တာကို ဦးရဲခေါင် သိသွားပြီး ရှင့်ကို အပြတ်ရှင်းဖို့ လုပ်နေပြီလေ”

“ဦးရဲခေါင်က ပဲခူးမှာရှိနေတာပေါ့”

“အင်း... မကြာခင် ထွက်လာတော့မှာပါ”

“ပွဲကြီးပွဲကောင်းပေါ့”

“ရှင် မကြောက်ဘူးလား”

“ကျုပ်က ဘာကိုကြောက်ရမှာလဲ၊ ကျုပ်သူငယ်ချင်းအတွက် လက်စားချေချင်နေတာ”

မြေရိုင်းမျက်လုံးထဲတွင် ပေတူးပုံရိပ်ကို မြင်ယောင်နေမိတော့သည်။ ရှေ့မှမောင်းသွားသော ဆိုင်ကယ်မှာ ပဲခူးမြို့အပြင်ခြံကြီးတစ်ခြံထဲသို့ မောင်းဝင်သွားလေသည်။

“ဒီနေရာကို မင်းရောက်ဖူးလား”

သစ္စာပွန်စာပေ

“ဟင့်အင်း... တစ်ခါမှမရောက်ဖူးဘူး၊ ဒေါ်နန်းခမ်းနဲ့ ဆီမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်နေတာ ကြာပြီ၊ ဒီခြံကို ဒီတစ်ခါပဲ ရောက်ဖူးတာ”

“ကိုကိုအောင်နဲ့ အဆက်အသွယ်ရော ရလဲ့လား”

“အင်း... ပဲခူးနယ်မြေခံတပ်ဖွဲ့တွေလည်း အနီးကပ်ဆုံးမှာ ရှိနေကြတယ်”

ခြံဝန်းထဲသို့ ကားမောင်းဝင်လိုက်သည်နှင့် လူတစ်ယောက် ကားကိုလှမ်းတားပြီး

“နှစ်ယောက်လုံးဆင်းပြီး တိုက်ထဲကိုသွားပါ”

“ကောင်းပြီ”

ထိုလူပြောသည့်အတိုင်း တိုက်ကြီးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

တိုက်ကြီးထဲရောက်သည်နှင့် ဦးအိုက်နှင့် ဒေါ်နန်းခမ်းနဲ့ ကို အသင့်တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကဲ... ထိုင်ကြ”

ဒေါ်နန်းခမ်းနဲ့က ပြုံးချိုသောမျက်နှာနှင့်ကြည့်ပြီး ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

“မင်းကို အန်တီက တွေ့ချင်နေတာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကိစ္စရှိလို့လား”

“သိပ်ပြီးရှိတာပေါ့ကွယ်၊ မင်း အန်တီဆီမှာ အလုပ်

လုပ်မလား”

“အန်တီတို့ဘက်က စိတ်ချယုံကြည်တယ်ဆိုရင် လုပ်ပါမယ်”

“အန်တီက မင်းအကြောင်းတွေကို စုံစမ်းပြီးပါပြီ”

“ဟင်”

ဒေါ်နန်းခမ်းနဲ့စကားကြောင့် စိုးရိမ်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“မင်းမိဘအတွက် ငွေလိုနေတာရယ်၊ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ ငွေလိုနေတာကို အန်တီက ဖြည့်ဆည်းပေးမှာပေါ့၊ ဘယ်လိုလဲ”

“ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်”

“မာလာနွယ်”

“ရှင် အန်တီ”

“မင်းကရော ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“အန်တီတို့သဘောကျရင် ကျွန်မဘက်က ကန့်ကွက်စရာ မရှိပါဘူး”

“ဒါဆိုရင်တော့ အဆင်ပြေသွားပြီ၊ မင်းအတွက် ငွေကို ဘဏ်မှာလွှဲထားတယ်၊ သွားပြီးထုတ်ယူတော့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပစ္စည်းတွေစစ်ဦးမလား အန်တီ”

“မစစ်တော့ပါဘူး၊ အန်တီအတွက် ဒီပစ္စည်းက အရမ်းကို တန်ဖိုးရှိတာကွဲ့၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဦးရဲခေါင်ပစ္စည်းတွေ

၁၉၆

ရွှေဘဝ

ဖြစ်နေလို့ပဲ၊ အန်တီပေါ်မှာ ဒီလူ ဖျံကျနေတာကြာပြီ၊ ဒီတစ်ခါ တော့ အန်ကီအလှည့်ပဲဟေ့... ဟား ဟား ဟား”

“သိပ်လည်း သဘောကျမနေနဲ့ ဒေါ်နန်းခမ်းနဲ့”

“ဟင်... ဦးအိုက်”

ဦးအိုက်က သေနတ်ဖြင့် ဒေါ်နန်းခမ်းနဲ့ကို ထိုးချိန်ပြီး

“နင် ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဘာလုပ်တာလဲဆိုတော့ ဒီပစ္စည်းတွေကို ပြန်ယူတာ လေ၊ ပြီးတော့ ဒီကောင်ကို အပြတ်ရှင်းရမယ်၊ ကျုပ်ဟာ ဦးရဲခေါင်ရဲ့ညီဆိုတာ ခင်ဗျားမှမသိတာ၊ ဟား ဟား ဟား... အစ်ကိုရေ ထွက်ခဲ့ပါဦး”

“သစ္စာမောက်”

ဒေါ်နန်းခမ်းနဲ့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်းနေလေသည်။

“နန်းခမ်းနဲ့... မင်း ကျုပ်ကို ဘယ်တော့မှယှဉ်လို့မရ ဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်စမ်းပါ”

“ရှင်... ဘာလုပ်ချင်လဲ ပြော”

“ကျုပ်လား၊ ဒီပစ္စည်းတွေကို ပြန်ပြီးယူမယ်၊ ပြီးရင် ဒီကောင်ကို အပြတ်ရှင်းရမယ်၊ အိုက်... သေနတ်ပေးစမ်း၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် ဒီကောင်ကို သတ်ရမှကျေနပ်မယ်၊ ဒီကောင်ကြောင့် ငါ ခုလိုဝရမ်းပြေးဘဝကို ရောက်တာ၊ ပြီးတော့ ငါ့အိမ်၊ ငါ့ကား နဲ့ ငါ့လူတွေ သက်ဆိုင်ရာလက်ထဲ ရောက်ခဲ့တာ၊ မင်းဟာ

သစ္စာမောက်စာပေ

ပုံကိုင်ရှင်

၁၉၇

ပြိုဟ်ကောင်”

မြေရိုင်း ဦးရဲခေါင်ကို အေးဆေးစွာ ကြည့်နေလေသည်။

“မင်းမသေခင် ဘာဆုတောင်းမလဲ ကောင်လေး”

“ကျုပ်အတွက် သူရဲဘောကြောင်တဲ့ ဆုတောင်းမျိုး ဘယ်တော့မှမတောင်းဘူး၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် လက်တုံ့မပြန်နိုင် တာကိုပဲ ခံပြင်းတာ”

“ဟား ဟား ဟား... ငါ့လိုလူတို့ လွယ်လွယ်နဲ့ လက်တုံ့ပြန်လို့ရနိုင်မယ် ထင်နေလား မြေရိုင်း”

“အစ်ကို... ကြာတယ်၊ အချိန်မရှိဘူး၊ ရှင်းစရာရှိတာ ရှင်း”

“ကဲ”

“ဒိုင်း”

“အား”

သေနတ်သံတစ်ချက်ပေါ်ထွက်လာပြီး ဦးရဲခေါင်လက် တွင် သေနတ်မရှိတော့ဘဲ သွေးများကျဆင်းနေလေသည်။

“ဦးရဲခေါင်၊ ဒေါ်နန်းခမ်းနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်တို့ ရဲ တပ်ဖွဲ့တွေ ဝိုင်းထားပြီးပြီ၊ လက်နက်ချပါ”

“ဟင်”

“ဟယ်”

အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားသော ဦးရဲခေါင်နှင့်

သစ္စာမောက်စာပေ

၁၉၈

ရွှေဘေဇ်

ဒေါ်နန်းခမ်းနွဲ့တို့ ပြေးမလွတ်ဘူးဆိုတာကို သိလိုက်ပြီး သက်ဆိုင်ရာတွင် အဖမ်းခံလိုက်ကြတော့သည်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ဦးရဲခေါင်၊ ခင်ဗျားအတွက် တရားဥပဒေကြီးက အကောင်းဆုံးစောင့်ကြိုနေမှာပါ”

“မင်း”

“ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားတို့လို ဒုစရိုက်သမားတွေအတွက် ဂြိုဟ်ဆိုးကြီးပေါ့ဗျာ၊ ဟား ဟား ဟား”

မြေရိုင်း အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်တော့သည်။

ကိုကိုအောင် မြေရိုင်းနားသို့ ရောက်သည်နှင့် မာလာနွယ်က အရှိအသေပေးလိုက်သည်။

“တာဝန်ကျေပါတယ် မာလာနွယ်”

ဦးရဲခေါင်တို့ကို ခေါ်ဆောင်သွားပြီးနောက်

“ကိုမြေရိုင်း”

“ကိုကိုအောင်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားကြောင့် တကယ့် ထိပ်တန်းဘိန်းရာဇာနစ်ဦးကို လက်ရဖမ်းဆီးနိုင်ပါပြီ”

“ဒီအတွက် ကျွန်တော်က ကျေနပ်ပါတယ်၊ ကိစ္စတွေ ပြီးရင် ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဘာလဲ၊ ဇနီးလောင်းကလေးကို လွှမ်းနေပြီလား”

“ဟုတ်တယ်၊ လွှမ်းက အရမ်းကို စိတ်ပူနေတာဗျ”

သစ္စာပွန်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၁၉၉

“ကဲ... ရော့၊ ဖုန်းအရင်ဆက်လိုက်ဦး”

“မဆက်တော့ဘူးဗျာ၊ အိမ်ကိုပဲ တစ်ခါတည်း သွားချင်တယ်”

“ဘာနဲ့သွားမှာလဲ”

“ရောက်တဲ့အရာနဲ့ပေါ့ဗျာ”

“မာလာနွယ်”

“အမိန့်ရှိပါဆရာ”

“မင်းချစ်သူကြီးကို ကားနဲ့လိုက်ပြီး ပို့ပေးလိုက်ပါဦး”

“ဟာ... ဆရာကလည်း တော်ကြာ လွှမ်းကြားသွားမှဖြင့် ရှင်းမရအောင် ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ညီမက ဒီအပိုင်းမှာတော့ မလွယ်ဘူးဟေ့”

ကိုကိုအောင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး မာလာနွယ်နှင့်အတူ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

မြေရိုင်းလည်း တကယ်ပင် လွှမ်းနေလေသည်။

သစ္စာပွန်စာပေ

“တောက်”

နေမျိုးစည်သူတစ်ယောက် သတင်းစာကိုဖတ်ပြီး
ဒေါသတွေက ရင်တွင်းမီး တောက်လောင်နေသည်။

“ဟေ့ကောင်ကြီး... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အောင်ကျော်အမေးစကားကို ပြန်
မဖြေဘဲ အံ့ကြိတ်နေလေသည်။

“ငါသဘောပေါက်ပြီ၊ လွမ်းလွမ်း မင်္ဂလာဆောင်
သတင်း မဟုတ်လား”

“အဲဒါလည်းပါတယ်၊ ပြီးတော့ ငါ့အန်တီသတင်း
ကြောင့်လည်း ပါတယ်”

“မင်းအန်တီဆိုတာ မင်းအဖေရဲ့ညီမ ဒေါ်နန်းခမ်းနဲ့
လား”

“ဟုတ်တယ်”

သစ္စာမွန်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၂၀၁

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ အဖမ်းခံလိုက်ရပြီ”

“ဟင်”

“ဘာအမှုလဲ”

“မူးယစ်ဆေးဝါးရောင်းဝယ်မှု”

“ဟာ... ဒါနဲ့ လွမ်းလွမ်းနဲ့ ပတ်သက်လို့လား”

“ပတ်သက်တယ်ကွ”

“ဘယ်လို”

“လွမ်းလွမ်းနဲ့လက်ထပ်တဲ့ကောင်ကြောင့် အန်တီ
အဖမ်းခံရတာ”

“ဒီကောင်က ရဲလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အရပ်သာ၊ ကြားကနေဝင်ပြီး လူစွာ
လုပ်တာလေ၊ ငါ လုံးဝမကျေဘူးကွာ”

“မင်း ဘာလုပ်မလဲ”

“သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို လက်တွဲပြန်ရမယ်”

“ဟာ... လွယ်ပါ့မလား”

“မလွယ်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူး”

“မင်းဒယ်ဒီနဲ့ လွမ်းအဖေနဲ့ကတော့ ပန်သင့်တယ်
နော်”

“ဒယ်ဒီက ဒီလူကြီးကို အသုံးချနေတာပါ”

သစ္စာမွန်စာပေ

၂၂

ဓမ္မာစာ

“ဘယ်လို၊ အသုံးချနေတာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီလူကြီးက အကောက်ခွန်အရာရှိဆို တော့ တချို့ပစ္စည်းတွေကို ဒီလူကြီးအမည်နဲ့ အရောင်ပြပြီး ထုတ်နေတာလေ”

“ဒါကို ဒီလူကြီးမသိဘူးလား”

“လုံးလုံးမသိဘူး၊ အရာရှိသာဖြစ်တာ ခပ်အေးအေး ပါကွာ၊ ငါ့ကိစ္စလည်း ဒီလူကြီးကို အသုံးချပြီး ကြံစည်ရမှာပဲ”

“နေမျိုးစည်သူ... စဉ်းစားဦး”

“ဘာစဉ်းစားရမှာလဲ”

“ဒီလူကြီးကသာ အေးချင်အေးမယ်၊ သူ့သမက်က မအေးဘူးနော်”

“ဒီကောင် ဘယ်လောက်စွမ်းသလဲဆိုတာ ကြည့်ကြ တာပေါ့၊ အောင်ကျော်... မင်း ငါ့ကို တစ်ခုကူညီဦး”

“ငါ ဘာကူညီရမှာလဲ”

“လူဆိုးလူမိုက် ငါးယောက်လောက် ရှာပေးကွာ”

“ဒီအတွက် မပူနဲ့၊ ငါ့တာဝန်ထား၊ မင်း ဘယ်တော့ အကောင်အထည်ဖော်မှာလဲ”

“မနက်ဖြန်ကစပြီး အကောင်အထည်ဖော်မှာ၊ ငါ့ အန်တီ ဘဝပျက်သလို ဒင်းတို့လည်း ဘဝပျက်စေရမယ်၊ ငါ အသည်းကွဲသလို ဒင်းတို့နှစ်ယောက်လည်း ရှင်ကွဲ၊ မကွဲရင်

သမ္မာဗုဒ္ဓစာပေ

ပုံနှိပ်ရုံ

၂၃

တောင် သေကွဲကွဲစေရမယ်ကွ၊ ဟား ဟား ဟား...”

“သား... နေမျိုး”

“ဟာ... ဒယ်ဒီ”

နေမျိုးစည်သူတို့နှစ်ယောက်နောက်တွင် ရောက်နေ သော ဒယ်ဒီကြောင့် စကားကို ရပ်လိုက်သည်။

“မင်း ဘယ်သူ့ကိုကြိမ်းဝါးနေတာလဲ”

“အန်တီကို ခုကွပေးတဲ့ကောင်ကိုပါ”

“နေမျိုး”

“ဒယ်ဒီ ပြောပါ”

“မင်း အဲဒီကိစ္စကို ဝင်မပါနဲ့”

“ဗျာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီကောင်ကိစ္စကို ဒယ်ဒီကိုယ်တိုင် စီစဉ်မယ်”

“ဒယ်ဒီ သားကတော့ သားခံစားချက်နဲ့ ဝင်ပါရမှာပဲ၊

ဒယ်ဒီမတားနဲ့”

“ဒီလောက်တောင် ပြောမရလည်း မင်းသဘောပဲ ကွာ”

“ဒယ်ဒီနဲ့ပူးပေါင်းရမှာလား၊ သားဘာသာ သား လှုပ်ရှားရမှာလား”

“ဟေ့ကောင်... ငါ့စီစဉ်တဲ့အတိုင်း လိုက်ပြီးလုပ်”

“ကောင်းပြီ”

သမ္မာဗုဒ္ဓစာပေ

“ဒီလိုဆိုရင် ညနေ ဦးထွန်းမော်ဆီကို သွားကြမယ်”

“ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“သူ့သမီးမင်္ဂလာဆောင်အတွက် လက်ဖွဲ့သွားပြီး ပေးမလို့”

“ဒယ်ဒီကလည်း ဘာလို့ပေးရမှာလဲ”

“အဲဒါကြောင့် မင်း ငါစီစဉ်တာကို လိုက်နာပါလို့ ပြောတာ၊ ကိုယ့်ဘက်က သဘောထားကြီးတယ်ဆိုတာကိုပြပြီး ယုံကြည်အောင် ထပ်ပြီးလုပ်ရမယ်ကွ၊ မင်း ငါပြောတာကိုပဲ လုပ်စမ်းပါ”

“ဒါနဲ့ ဦးထွန်းမော်က သဘောမတူဘူးဆို ဘယ်လိုဖြစ် တာလဲ”

“သူ့အစ်မကြောင့်ပေါ့ကွာ၊ ပြီးတော့ ဟိုကောင်က လူမှုထူးချွန်ဆုတွေ၊ ဘာတွေရတော့ စိတ်ပြောင်းသွားတာပေါ့၊ ငါ့ညီမအတွက် ဒင်းတို့ကို တုံ့ပြန်ရမယ်ကွ၊ ငါ့ညီမ မရှိတာ ငါ လက်တစ်ဖက်ပြတ်သလို ဖြစ်သွားပြီ၊ မြေရိုင်း... မြေရိုင်း၊ မင်း အတွက် မကြာခင် နေဝင်တော့မှာပါ”

“ဒယ်ဒီ... သားကတော့ ဒီကောင်ကို အပြတ်ရှင်း ချင်တာ”

“စိတ်မလောနဲ့၊ သားဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ရလိမ့်မယ်”

“သားလက်နဲ့ တုံ့ပြန်မှာနော်”

သမ္မာပုဂ္ဂိုလ်

“အေးပါကွာ၊ ကဲ... ဒယ်ဒီအတွက် ဝိစကိတစ်ပြား သွားယူခဲ့”

“အမြည်းပါ ပြင်ခဲ့ရမလား”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး ကြံစည် ရတာပေါ့ကွာ”

နေမျိုးစည်သူ အနောက်ဘက်အခန်းဆီသို့ ဝင်သွားချိန် တွင် ဦးကြင်လှိုင် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော အပြုံးတို့ဖြင့် ပြုံး နေတော့သည်။

ဦးကြင်လှိုင် မျက်စိထဲတွင် မီးတောက်မီးလျှံများ တောက်လောင်နေသည်။

“မြေရိုင်း... မင်းဘဝ မီးလောင်စေရမယ်ဆိုတာ ယုံ”

မြေရိုင်းဘဝတွင် မယုံနိုင်အောင် ပြောင်းလဲခဲ့လေပြီ။
မြေရိုင်းမိဘများရဲ့အိမ်ကို အန်တီမိုး စိုက်ပြီးပြန်ရွှေးခဲ့
သလို မြေရိုင်းဖခင်ကြီးကိုလည်း လမ်းမှန်ပေါ်သို့ရောက်အောင်
ပို့ပေးနိုင်ခဲ့သည်။

အမြဲတမ်း စိတ်ညစ်နေရသော မြေရိုင်းမိသားစုရဲ့
သောကတွေ တကယ်ပင် ချုပ်ငြိမ်းခဲ့လေပြီ။

မြေရိုင်းနှင့်လွမ်း အိမ်ပေါ်သို့မတက်ခင် မြေရိုင်း
လှေကားရင်းတွင် ရပ်နေလိုက်သည်။

“ကိုကို ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ အရင်ကဆို ကိုကို ဒီလှေကားရင်း
ကိုရောက်ရင် ဖေဖေနဲ့မေမေ စကားများ၊ ရန်ဖြစ်သံတွေကို အမြဲ
ကြားနေရတယ်လေ”

“ခု မကြားရတော့ဘူးပေါ့”

သစ္စာမွန်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၂၀၇

“ဟုတ်တယ် လွမ်း။ ဒါတွေဟာ လွမ်းကြောင့်”

“ဒီလိုကြီးတော့လည်း မပြောပါနဲ့ ကိုကိုရယ်။ အားလုံး
ဟာ ပြောင်းလဲချိန်တန်လို့ ပြောင်းလဲခဲ့ကြတာပါ”

“ဘယ်လိုကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် လွမ်းကိုတော့ ကျေးဇူး
တင်ရမှာပဲ”

“လင်မယားကြားမှာ ကျေးဇူးဆိုတာ ရှိလို့လား”

“ရှိတာပေါ့”

“ဒါဆို ကိုကိုကိုလည်း လွမ်းက ကျေးဇူးတင်တယ်”

“ဘာလို့”

“ကိုကိုကြောင့် လွမ်းက ချစ်တတ်ခဲ့တာလေ”

“ဒါဆို ကျေပြီ”

နှစ်ယောက်သား အိမ်ပေါ်သို့ရောက်သည်နှင့်...

“သားနဲ့သမီး လာကွယ်”

ဖေဖေက လွမ်းပြီးခေါ်လိုက်တာကြောင့် မြေရိုင်းနှင့်
လွမ်း ဖေဖေတို့နှင့်အတူ ဝင်ပြီးထိုင်လိုက်သည်။

“ဖေဖေ သားတို့နှစ်ယောက်ကိုခေါ်တာ ဘာလုပ်ဖို့
လဲ”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ မင်းအစ်မကိစ္စပါ”

“ဗျာ... အစ်မကိစ္စ ဟုတ်လား။ အစ်မ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဟင်”

သစ္စာမွန်စာပေ

၂၀၈

ရွှေဘဝင်

“မင်းအစ်မ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ အိမ်ထောင်ပြုမလို့”

“ဪ... မမနှင်းလည်း အရွယ်က တဖြည်းဖြည်း လွန်တော့မှာဆိုတော့ အိမ်ထောင်ပြုသင့်နေပါပြီ”

“အေး... ဒါကြောင့် မိသားစုတွေ စုံစုံညီညီနဲ့ တိုင်ပင် နိုင်အောင် ခေါ်လိုက်တာ”

“ဒါနဲ့ မမနှင်းရော”

“သူနဲ့လက်ထပ်မယ့်သူကို သွားပြီးခေါ်နေတယ်။ ဒီနေ့ စကားပြောမယ်လို့ ချိန်းထားကြတာ။ သားနဲ့သမီးရှိနေတော့ ပိုပြီးကောင်းတာပေါ့ကွယ်။ မင်းတို့ရော နေထိုင်ရတာ အဆင်ပြေ ကြရဲ့လား”

“ပြေပါတယ် ဖေဖေ”

“ဒီနေ့တော့ မိသားစုစုံညီစွာနဲ့ ထမင်းလက်စုံစားပြီးမှ ပြန်ကြနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မြေရိုင်းမိသားစုဘဝကလေး ခုလို သာသာယာယာ ရှိနေခြင်းဟာ တကယ်ကိုပင် ရင်ကိုချမ်းမြေ့စေတာတော့ အမှန် ဖြစ်၏။

အိမ်ရှေ့မှ ကားရပ်သံကြားလိုက်သဖြင့် အားလုံးသော မျက်လုံးများ အိမ်ပေါက်ဝဆီသို့ ရောက်သွားကြသည်။

“လာ... ကိုမောင်”

သမ္မာပုဒ်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၂၀၉

မမနှင်းအသံနှင့်အတူ အမျိုးသားနှစ်ယောက်နှင့် အမျိုး သမီးကြီးတစ်ယောက် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာတာကို တွေ့လိုက် ရသည်။

“မောင်လေးတို့ရောက်နေမှကိုး၊ ငါ့ယောက်မက ပိုပြီး တောင် ဝလာသလို့ပဲ”

“ဟုတ်တယ် မမနှင်း၊ အန်တီမိုးတောင် လွမ်းကို ဝလာ တယ်လို့ ပြောနေတာ”

“ဝမှာပေါ့၊ အစားအသောက်လည်း အရင်ထက် နှစ်ဆလောက်စားတယ်၊ ကြာရင် ဝတုတ်မကြီး ဖြစ်တော့မှာ”

“ကြည့်ပြီးလုပ်နော်၊ အလှတွေပျက်နေမယ်၊ ဖေဖေ... မေမေ”

“သမီး ပြော”

“ဒါ သမီးနဲ့လက်ထပ်မယ့် ကိုမောင်မောင်ဘုန်း”

“ဪ... အေး”

“ဒီဘက်က ကိုမောင်မောင်ဘုန်းရဲ့အဖေ ဦးထင်ကျော်၊ ဒေါ်အေးအေးမြင့်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိဘများ မိတ်ဆက်ပြီး မင်္ဂလာကိစ္စ ပြောဆိုကြလေ သည်။ မင်္ဂလာရက်သတ်မှတ်ပြီးနောက်...

“သမီး... ဧည့်သည်တွေကို ထမင်းကျွေးရအောင်”

သမ္မာပုဒ်စာပေ

၂၁၀

ရွှေဘဝ

စီစဉ်ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မမနှင်း၊ လွမ်းလည်း ဝိုင်းပြီးလုပ်မယ်”

လွမ်းနှင့် မမနှင်း နောက်ဖေးထမင်းစားခန်းတွင် ထမင်း
ဝိုင်းပြင်ရန် ဝင်သွားချိန်တွင်...

မြေရိုင်း မမနှင်းနှင့် လက်ထပ်မည့် မောင်မောင်ဘုန်း
ကို သေချာစွာ စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ထိုသူမျက်နှာကို မြင်ဖူးသလို
ရှိနေသည်။

သိပ်ပြီး ရေရေရာရာတော့ မဟုတ်။ စိတ်ထဲမှာလည်း
ကိုမောင်မောင်ဘုန်းခေါ်လာသော မိဘများကို သံသယဖြစ်နေ
တာတော့ အမှန်ပေ။

“ကဲ... အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ၊ သုံးဆောင်ကြရ
အောင်၊ မောင်လေးတို့ပါ တစ်ခါတည်း ဝင်စားပါလား”

“မစားချင်သေးဘူး မမနှင်း၊ နောက်မှ အေးအေး
ဆေးဆေး စားမယ်၊ ဧည့်သည်တွေကို အရင်ကျွေးလိုက်ပါ”

ဖေဖေ၊ မမနှင်းနှင့် နှစ်ဖက်မိဘတွေ ထမင်းစားနေချိန်
တွင် လွမ်းနှင့် မြေရိုင်း အပြင်တွင်ထိုင်နေစဉ်...

“ကိုကို”

“လွမ်း”

“ကိုကိုကို ပြောစရာရှိတယ်”

သစ္စာပူဇော်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၂၁၁

“ဘာများလဲ”

“နောက်တော့မှ ပြောပြမယ်နော်”

“အင်း”

လွမ်းစိတ်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောနေချင်မှန်း
သဘောပေါက်သည်။

အားလုံးကိစ္စအဝဝပြီးဆုံးသွားပြီး ဧည့်သည်များကို
ပြန်ပြီးပို့ကာ မမနှင်း အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်လာစဉ်...

“မမနှင်း”

“ဘာလဲ မောင့်လေး”

“ကိုမောင်မောင်ဘုန်းနဲ့ မမနှင်းဆုံခဲ့တာ ကြာပြီ
လား”

“သိပ်တော့မကြာသေးဘူးကွဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မေးကြည့်တာပါ”

မမနှင်းကို မြေရိုင်း ချက်ချင်းပြောချင်ပေမယ့် မြေရိုင်း
ဘက်က ခိုင်လုံသည့် အကြောင်းပြချက် မရှိသေးတာကြောင့်
ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်သည်။

မောင်မောင်ဘုန်းအနေအထားကို မြေရိုင်း လုံးဝ
သဘောမတွေ့ပါ။ ဒါပေမယ့် မမနှင်းရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်
ဖြစ်နေတာကြောင့် အဟန့်အတား မဖြစ်စေချင်ပေ။

“သား”

သစ္စာပူဇော်စာပေ

၂၂

ရွှေဘဝ

“ဗျာ... ဖေဖေ”

“မင်းမမ အိမ်ထောင်ဘက်ကို ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“မမနင်း ရွေးချယ်တာပဲ၊ မမနင်း သဘောကျဖို့က အရေးကြီးပါတယ်”

မြေရိုင်း ဒါထက်ပိုပြီးတော့ စကားမဆိုချင်တာကြောင့် စကားကိုဖြတ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ဖေဖေတို့အိမ်မှ ပြန်လာခဲ့ပြီး လမ်းရောက်တော့

“လွမ်း... ကိုကိုကိုပြောချင်တာ ဘာကိစ္စလဲ”

“ပြောရမှာ အားနာနေလို့၊ တော်ကြာ လွမ်းစကားကြောင့် ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်းတွေဖြစ်မှာ မလိုလားဘူး”

“လွမ်းရယ်... ပြောမှာသာ ပြောပါ၊ ငါမှ မဖြစ်သင့်တာကို မဖြစ်ရအောင် ကာကွယ်နိုင်မှာပေါ့”

“ဟို... မမနင်းယောက္ခမဆိုတဲ့ ဦးထင်ကျော်ကို လွမ်းသိတယ်”

“ဟင်”

“ဦးထင်ကျော်ဆိုတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ လွမ်းတို့ ကျောင်းတက်တုန်းက ဆိုက်ကားနင်းတဲ့ ဦးမဲ”

“ဟုတ်ရဲ့လား လွမ်း”

“ဦးမဲမှာ အမှာညီအစ်ကိုရှိရင်တော့ မပြောတတ်ဘူး”

သစ္စာပူဇော်စာပေ

ပဲကိုင်ရင်

လူမှားတာတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လွမ်း သူ့ဆိုက်ကားကို သုံးခါလောက် စီးဖူးတယ်”

“ဦးမဲက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“လွမ်းသိသလောက်ကတော့ ကျောင်းထဲမှာနေတာပဲ”

“သူ့မိန်းမကို မြင်ဖူးလား”

“သူ့မိန်းမကိုလည်း မြင်ဖူးတယ်”

“ဟာ... အခုပါလာတဲ့ အမျိုးသမီးကြီး မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ လွမ်း တစ်ခါကားပျက်တုန်းက ဆိုက်ကားနဲ့ ဝပ်ရှော့ရုံသွားတုန်းက ဆိုက်ကားဂိတ်မှာ ဦးမဲကို ထမင်းလာပြီးပို့တာကို တွေ့ခဲ့ရတာ”

“ဦးမဲမိန်းမဆိုတာကို လွမ်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိလဲ”

“ဦးမဲကိုယ်တိုင် ပြောတာလေ”

“ကိုကိုစိတ်ထဲမှာလည်း နည်းနည်းသံသယဖြစ်နေတယ်”

“ကိုကိုက ဘယ်သူ့ကို သံသယဖြစ်နေတာလဲ”

“ကိုမောင်မောင်ဘုန်းဆိုတဲ့ လူကို”

“ဘယ်လိုသံသယဖြစ်နေတာလဲ”

“မမနင်းပြောတာက ကိုမောင်မောင်ဘုန်းဟာ

သစ္စာပူဇော်စာပေ

၂၁၄

ရွှေဘဝ

ကုမ္ပဏီတစ်ခုက မန်နေဂျာလို့ပြောတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကိုကို ဒီလူကို တွေ့ဖူးတဲ့နေရာက တစ်နေရာမှာ၊ သိပ်ပြီး မရေမရာဖြစ်နေတယ်”

“ကိုကို”

“လွမ်း”

“ဒီအတိုင်းတော့ ကြည့်နေလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဒီကိစ္စကို အမြန်ဆုံး စုံစမ်းသင့်တယ်၊ တော်ကြာ မမနှင်း မဟုတ်တာတွေနဲ့ ဖြစ်သွားမှဖြင့်”

“ကိုကိုလည်း ဒါကိုစဉ်းစားနေတာ”

“စဉ်းစားမနေနဲ့၊ အမြန်ဆုံးစုံစမ်းပြီး ဘာတွေလွဲချော်နေသလဲဆိုတာကို ဖော်ထုတ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ စခန်းမှူး”

“ကိုကိုနော်၊ ဒီက အကောင်းပြောနေတာ၊ မနောက်

နဲ့”

“မနောက်ပါဘူးဗျာ”

“ကိုကို”

“ဗျာ... ဗျ”

“လွမ်းနဲ့ ကိုကိုက ဇနီးမောင်နှံတွေ ဖြစ်သွားပြီနော်”

“ဘုရား... ဘုရား... မင်္ဂလာဆောင်ပြီးတာဖြင့် တစ်လပြည့်တော့မယ်၊ ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး မေးရတာလဲ”

သဗ္ဗာဗ္ဗန်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၂၁၅

“တစ်ခါတစ်ခါ ကိုကိုနဲ့ လွမ်း ဆုံခဲ့တာကိုတွေးပြီး အိပ်မက်လိုတောင် ထင်မိတာ၊ ခုတော့လည်း တကယ်ဖြစ်နေရပြီနော်”

“ကိုကိုအံ့သြတာက ယောက္ခမကြီး စိတ်ပြောင်းသွားတာကိုပဲ”

“အဲဒါက အန်တီမိုးကျေးဇူးကြောင့်နော်၊ ခုတော့လည်း ဘာပဲလုပ်လုပ် သမက်မပါရင်မဖြစ်ဘူး ဖြစ်နေတာလေ၊ ဟွန်း... သမီးထက်တောင် ပိုပြီးချစ်ပြနေသေးတယ်”

“ဘာလဲ... မနာလိုဖြစ်နေတာလား”

“မဖြစ်ပေါင်၊ ဖေဖေချစ်လည်း အန်တီမိုး ချစ်နေတာပဲ”

“ယောက္ခမချစ်တယ်ဆိုလို့ ဒီနေ့ သူခိုင်းထားတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုတောင် သွားပြီးလုပ်ရဦးမယ်”

“ဘာလဲ ကိုကို”

“သူ့မိတ်ဆွေ ဦးကြင်လှိုင်ဆီက နယ်ကိုပို့မယ့်ပစ္စည်းတွေ သွားပြီးယူပေးရမှာလေ”

“ဒါနဲ့ ဦးကြင်လှိုင်ကလည်း ဒယ်ဒိုကို ခဏ ခဏ ပစ္စည်းပဲပို့ခိုင်းနေတာပဲ”

“ဒါကတော့ သူတို့ချင်း အကြောင်းကြောင်းတွေရှိလို့ နေမှာပေါ့ လွမ်းရယ်”

သဗ္ဗာဗ္ဗန်စာပေ

၂၀၆

ရွှေဘဝ

“ကိုကို တစ်ခါတည်းဝင်ပြီးယူမှာလား”

“လွမ်းကိုပို့ပြီးမှ သွားယူမယ်လေ”

“ကိုကိုရာ... တစ်ခါတည်းဝင်ပြီးယူလိုက်ပါလား၊ ကိစ္စတစ်ခါတည်းပြီးသွားတာပေါ့”

“ကဲ... သဘောပဲ”

ဦးကြင်လှိုင်နေထိုင်သော အိမ်ဘက်ဆီသို့ ကားလေးကို မောင်းထွက်လာတော့သည်။

“တိ... တိ”

ကားတွန်းသံကလေး ပေးလိုက်သည်နှင့် ခြံတံခါးလေး ပွင့်လာပြီး ကားလေးကို ခြံထဲသို့ မောင်းဝင်လာခဲ့သည်။

အိမ်ပေါက်ဝရောက်တော့... နေမျိုးစည်သူကို တွေ့လိုက်ရပြီး

“ဪ... ဘယ်သူများ မှတ်တယ်၊ လွမ်းတို့ ဇနီးမောင်နှံပါလား၊ တော်တော်လေး သာသာယာယာ ရှိနေကြတယ်နော်”

“နေမျိုးစည်သူ... မင်းအဖေရှိလား”

“ရှိပါတယ်”

“ပစ္စည်းလာပြီးယူတယ်လို့ ပြောလိုက်”

“အိမ်ထဲဝင်ဦးလေ”

“မဝင်တော့ဘူး”

သမ္မာဗုဒ္ဓစာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၂၀၇

“ကောင်းပြီ၊ ခဏစောင့်”

နေမျိုးစည်သူ အိမ်ထဲသို့ဝင်ပြီး သိပ်မကြာ စက္ကနားကြီးတစ်ခုနှင့် ဦးကြင်လှိုင် ထွက်လာသည်။

“ဦးထွန်းမော်ကို ပြောလိုက်ပါ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

မြေရိုင်း စက္ကနားကို ကားပေါ်တင်ပြီးသည်နှင့် ကားမောင်းထွက်လာခဲ့လေသည်။

“လွမ်း”

“ကိုကို”

“ဦးကြင်လှိုင်နဲ့ ဒယ်ဒီ ဆက်ဆံတာကို ကိုကို သဘောမကျဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ လွမ်းလည်း စိတ်ထဲမှာတစ်မျိုးပဲ၊ ဒီလူကြီးတွေကြည့်ရတာ သိပ်ပြီးမသက်သာဘူး”

“ခက်နေတာက ဒယ်ဒီမိတ်ဆွေဖြစ်နေတော့ ကိုကိုတို့က ဝင်ပြီးပြောလို့မကောင်းဘူး”

“အန္တရာယ်ဖြစ်စေမယ့်ကိစ္စဆိုရင်တော့ ပြောရမှာပဲ၊ ဟိုကောင် နေမျိုးစည်သူပျက်လုံးတွေက တစ်ခုခုကို ကောက်ကျစ်တဲ့ ပျက်လုံး”

“အခြေအနေတော့ စောင့်ကြည့်ရမှာပဲ”

သမ္မာဗုဒ္ဓစာပေ

“ဟူး”

မြေရိုင်းနှင့် လွမ်း ရင်မောစွာဖြင့် သက်ပြင်းကိုယ်စီချ လိုက်တော့သည်။

ကားမှာ အိမ်ဘက်လမ်းဆီသို့ မောင်းလာစဉ်...

“ကိုကို ရှေ့မှာ”

“ရူး”

တစ်ဖက်ကားမှာ အတင်းမောင်းဝင်လာသောကြောင့် ဘေးဘက်ကို ကွေ့မောင်းလိုက်သဖြင့် ကားပေါ်မှ စက္ကူဘူး အောက်ကို ပြုတ်ကျသွား၏။

“တော်တော်ဆိုးတဲ့ ကောင်တွေ၊ ဒါကြောင့် ကား တိုက်မှုတွေ မကြာခဏဖြစ်နေရတာ”

မြေရိုင်း ကားကို လမ်းမပေါ်သို့ဆွဲပြီးတင်ကာ မောင်းစဉ်

“ကိုကို... ဟိုမှာ”

“ဟင်”

ဦးကြင်လှိုင်ပေးလိုက်သော စက္ကူဘူးမှာ အောက်သို့ ပြုတ်ကျပြီး ပိတ်ထားသောအဖုံးပွင့်ကာ အထဲမှ ပလပ်စတစ် ပိတ်ထားသော အထုပ်တစ်ထုပ် ထွက်ပြီးကျလာသည်။

“ဘာထုပ်ကြီးလဲ မသိဘူး”

မြေရိုင်း ကားကိုထိုးရပ်ပြီး ထွက်ကျနေသော အထုပ် ကို ယူပြီးကြည့်လိုက်သည်။

သန္တာပွန်စာပေ

“ဟာ... ဘိန်းဖြူတွေ”

“ရှင်”

နှစ်ယောက်လုံး မယုံနိုင်အောင် အံ့အားသင့်သွားကြ သည်။

“ဗေဗေ ဒါတွေလုပ်နေတာလား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး လွမ်း၊ ယောက္ခမကြီးစိတ်ဓာတ်ကို ကိုကို ယုံကြည်တယ်၊ ဒါ ဦးကြင်လှိုင်တို့ ဒယ်ဒိုကိုအသုံးချပြီး လုပ်စား နေကြတာဖြစ်မယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကိုကို”

“ဒယ်ဒိုကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရမှာပဲလေ”

“တောက်... တော်တော်ယုတ်မာတဲ့လူတွေပဲ”

မြေရိုင်းနှင့် ဘိန်းဖြူပြဿနာက ခုချိန်ထိ ပတ်သက် ဆက်နွှယ်နေတုန်းပဲ ဖြစ်နေလေသည်။

ပဲကိုင်ရှင်

၂၂၀

“မင်းမလုပ်ဘူးဆိုရင် ဦးကြင်လှိုင်က မင်းကိုအသုံးပြုပြီး လုပ်နေတယ်လို့ မင်းဆိုလိုတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ယုံကြည်မှု၊ ခင်မင်မှုကို အလွဲသုံးစားပြုပြီးလုပ်နေတာ၊ တောက်... ဒီကိစ္စကို သွားရှင်းမယ်”

“မောင်မော်... မင်း ဒီလိုသွားရှင်းရင် မင်းကို အန္တရာယ်ပြုမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ သူ့ဘက်က ငြင်းဦးမှာပဲ”

“ဒီလိုလုပ်ရင်ကောင်းမယ် ဖေဖေ”

လွမ်း သေးကမနေသာတော့ဘဲ ဝင်ပြီးပြောရတော့သည်။

“သမီးဆန္ဒကို ပြောလေ”

“ကိုကိုအောင်ကို အကြောင်းကြားပြီး ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာကို တိုင်ပင်ကြတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ကိုထွန်းမော်၊ သမီးပြောတဲ့အတိုင်း မောင်အောင်ကို လွမ်းခေါ်ပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြရင် တစ်ခုခုတော့ အဖြေရမှာပဲ”

“မင်းတို့သဘောပဲကွာ၊ ငါကတော့ တော်တော်လေးကို အရှက်ရနေပြီ၊ ဦးကြင်လှိုင်ကို သွားပြီးအပြတ်ပြောလိုက်ချင်တာ”

“အဖေသွားပြောရင် အန်တီမိုးပြောသလို သူ့အကံ

မျက်လုံးအားလုံးက ဦးထွန်းမော်ဆီကို ရောက်ရှိနေကြသည်။

ဦးထွန်းမော်နှုတ်ဖျားမှ ထွက်ပေါ်လာမည့်စကားကိုလည်း စိတ်ဝင်စားစွာ နားစွင့်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“မောင်မော်... မင်း ဘာကိုပြောချင်လဲ၊ ပြောလေ”

အန်တီမိုးမှ စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့်ပြောလိုက်တော့မှ ဦးထွန်းမော် မာကြောနေသောမျက်နှာကို လျှော့ချပြီး

“မမ... ကျွန်တော့်ကို သံသယဖြစ်နေတာလား”

“ခုအခြေအနေက သံသယဖြစ်စရာ ဖြစ်နေပြီ မောင်မော်”

“ကျွန်တော် ဒီအလုပ်မျိုးကို ဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူးမမ”

သစ္စာပွန်စာပေ

သစ္စာပွန်စာပေ

၂၂၂

ရွှေဘဝ

က ဘူးကွယ်ပြီး လွတ်အောင်ရုန်းမှာပဲ၊ သူ့အကြောင်းကိုသိ
သွားပြီဆိုရင် အဖေ့ကို အန္တရာယ်ပြုလာနိုင်တယ်”

“ဒါဆို မောင်အောင်ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီးခေါ်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

လွမ်း ဖုန်းရှိရာကိုသွားပြီး ကိုကိုအောင်ဆီကို ဖုန်းဆက်
ပြီး လွမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဘာတဲ့လဲ သမီး”

“ကိုကိုအောင် ခုချက်ချင်းရောက်အောင်လာခဲ့မယ်
တဲ့”

“အေး အေး... ပစ္စည်းတွေကို ဒီအတိုင်းထား”

“အဖေ”

“ဘာလဲ သား”

“အရင်ပို့တုန်းက ပစ္စည်းတွေကို ခုလိုပုံစံပဲပို့တာ
လား”

“ခုလိုပုံစံတော့မဟုတ်ဘူး၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ ထုပ်ထား
တယ်ကွ၊ ခုတစ်ခေါက်ကျမှ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မသိဘူး”

“ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဦးကြင်လှိုင် ခုတစ်ခေါက်လုပ်ပုံ
က သိပ်ပြီးမရိုးသားဘူး”

“သားက ဘယ်လိုမြင်လို့လဲ”

“ပစ္စည်းတွေကိုပို့တဲ့အခါ အဖေ့နာမည်နဲ့ ပို့ရတာ

သစ္စာမှုန်စာပေ

၂ ပဲကိုင်ရှင်

၂၂၃

မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဖေ့ကို ချောက်ချဖို့လုပ်တယ်လို့ မြင်တယ်”

“ဟင်”

“ဟာ”

မြေရိုင်းစကားကြောင့် အားလုံး အံ့အားသင့်သွားစေခဲ့
တာ အမှန်။

“သူနဲ့ငါက ဘာရန်ငြိုးရှိလို့လဲကွ”

“ရှိနိုင်တယ် ဖေဖေ”

“ဘာလဲ သမီး”

“သမီးကိစ္စအပေါ်မှာ ဦးကြင်လှိုင် သိပ်ပြီးကျေနပ်မှာ
မဟုတ်ဘူး”

“လွမ်းပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ် မောင်မော်”

“ဒီအကြောင်းတွေအပြင် နောက်အကြောင်းတွေ
လည်း ရှိနိုင်မှာပဲ၊ အဖြေတစ်ခုကိုတော့ မကြာခင်ပေါ်လာ
မှာပေါ့ကွာ၊ ဒီလိုလူမျိုးတွေကို ဥပဒေဘောင်အပြင်ဘက်မှာရှိနေ
တာ အရမ်းအန္တရာယ်ကြီးတယ်”

မိသားစု စကားပြောနေစဉ် ကိုကိုအောင်ရောက်ရှိလာ
လေသည်။

“ဘာတွေများကိစ္စထူးနေလို့လဲ”

သစ္စာမှုန်စာပေ

“ဒီလို မောင်အောင်ရေ... xxx xxxx xxxx ...
 xxx xx xxx xxx ... xxxxxxxx xxxxxxxxxxxxxxx
 xxx”

ဦးထွန်းမော်မှ အကြောင်းစုံကို ရှင်းပြလိုက်ပြီး ပစ္စည်းတွေကို ပြလိုက်သည်။

“ဦးကြင်လှိုင်ဟာ ဒေါ်နန်းခမ်းနဲ့ မောင်နှမတော်တယ်”

“ဟင်”

“ကျွန်တော်တို့လည်း ဦးကြင်လှိုင်ကို သံသယပစ်မှတ်ထဲမှာတော့ သွင်းထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခိုင်လုံတဲ့သက်သေမရှိဘဲနဲ့တော့ ဖမ်းလို့မရနိုင်ဘူး”

“ခုကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ မောင်အောင်”

“ပထမဆုံး ဦးကြင်လှိုင်ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကို စောင့်ကြည့်ရမယ်”

“ရည်ရွယ်ချက်ဆိုတာ”

“ခုပစ္စည်းပို့မယ့်နေရာဆီကို တကယ်ပို့ချင်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် အန်ကယ်ကို ထောင်ချောက်ဆင်တာလားဆိုတာကို သိအောင်လုပ်ရမှာလေ”

“မောင်အောင်... ဘယ်လိုစီစဉ်ချင်လဲ”

“ဘိန်းဖြူတွေကိုတော့ တာဝန်ရှိတဲ့သူတွေနဲ့ လွှတ်

သစ္စာပွန်စာပေ

သိမ်းလိုက်မယ်။ ဒီစက္ကူဘူးအတိုင်း နို့မှုန့်တွေကို အစားထိုးပြီး ပို့ရမယ်။ တကယ်လို့ သက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြား အသိပေးတာမျိုးရှိရင်တော့ ဦးကြင်လှိုင်က အန်ကယ်ကို ထောင်ချောက်ဆင်တာ သေချာပြီလေ။ ဒီလိပ်စာအတိုင်း ပို့ခိုင်းတာမျိုး ဖြစ်ခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ သဲလွန်စတစ်ခုကို ဖော်ထုတ်နိုင်မှာပဲ။ ဦးကြင်လှိုင်ကတော့ အန်ကယ်ပေါ်မှာ သံသယဝင်ပြီး မကျေမနပ်ဖြစ်နေမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့အနေနဲ့ ထုတ်ဖော်ပြီး တော့ပြောမှာတော့မဟုတ်ဘူး။ ဒီအပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ အကွက်ကျစီစဉ်ပြီး လက်ရဖမ်းမိနိုင်အောင် လုပ်ရမှာပဲ”

“မောင်အောင် ကောင်းသလိုစီစဉ်ပါတော့ကွာ”

ကိုကိုအောင် နယ်မြေခံ ရဲအရာရှိတစ်ယောက်နှင့် ဦးကြင်လှိုင်ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းပြီး ပြန်ခါနီးတွင်

“ကိုမြေရိုင်း”

“ပြောပါ ကိုကိုအောင်”

“ဦးရဲခေါင်၊ ဒေါ်နန်းခမ်းနဲ့တို့ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲကတော့ ရင်ဆိုင်ရဦးမှာပဲဗျာ”

“ကျွန်တော့်ကို လိုအပ်ရင် အကူအညီတောင်းပါ”

“စိတ်ချ၊ ကဲ... သွားပြီ၊ ဪ သပ်ပြီးမှာထားမယ်”

“ဘာများလဲ”

“တကယ်လို့ ဒေါ်နန်းခမ်းနဲ့ အဖမ်းခံရတာနဲ့ပတ်သက်

သစ္စာပွန်စာပေ

၂၂၆

ရွှေဘဝင်

ပြီး ကိုမြရိုင်းပေါ်မှာ ဦးကြင်လှိုင် မကျေနပ်မှုရှိနေခဲ့ရင် ရန်မူနိုင်တယ်၊ အစစအရာရာ သတိတော့ရှိနေပါစေဗျာ”

“စိတ်ချ ကိုကိုအောင်၊ နတ်မယ့်နတ် အမြစ်ပါမကျန်အောင် နတ်ချင်တာ”

ကိုကိုအောင် ထွက်သွားပြီးနောက်...

“သားနဲ့သမီးကို ဖေဖေ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဘာလို့လဲ ဖေဖေ”

“ခုကိစ္စကို သားနဲ့သမီးသာ မပြောခဲ့ရင် ဖေဖေဘဝတော့ သွားပြီကွာ”

“ဪ... ဖေဖေရယ်”

ဦးထွန်းမော်တစ်ယောက် ဦးကြင်လှိုင်နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ရခြင်းပေါ်မှာ ကြီးစွာသောနောင်တ ရနေလေပြီဖြစ်သည်။

တကယ်လို့သာ သမီးဖြစ်သူကို ဦးကြင်လှိုင်သားနှင့် ပေးစားဖြစ်ခဲ့ရင် ဦးထွန်းမော်အတွက် အမှားကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်သူဘဝကို ရောက်ခဲ့မှာဖြစ်သည်။

ခုတော့ တော်သေးသည်ဟု ဆိုရမည်။

သစ္စာပွန်စာပေ

မြေရိုင်း အန်တီမိုးခိုင်းထားသော ကိစ္စနှင့် မြို့ထဲသို့ ကားမောင်းထွက်လာစဉ်...

“ဟင်”

စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုထဲသို့ နေမျိုးစည်သူနှင့် မကြာခင် မမနှင်းနှင့် လက်ထပ်မည့် မောင်မောင်ဘုန်းတို့ကို အတူ စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားတာကို မြင်လိုက်ရပြီး မြေရိုင်းကားကို တစ်နေရာတွင်တိုးရပ်ကာ ဆိုင်ထဲသို့ လိုက်ပြီးဝင်လာခဲ့သည်။

“စားသောက်ဆိုင်မှာ အခန်းကိုယ်စီနှင့်မို့ မြေရိုင်းရှာဖွေရန် ခက်နေသည်။

လွတ်နေသော အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး စားပွဲထိုးကောင်လေးကို လှမ်းခေါ်ကာ

သစ္စာပွန်စာပေ

“ညီလေး”

“ဘာလဲ ဆရာ”

“ခုနကလူနှစ်ယောက် ဘယ်အခန်းမှာ ထိုင်သလဲ”

“ဪ... ကိုနေမျိုးနဲ့ ကိုမောင်မောင်ဘုန်းလား”

“အေး ဟုတ်တယ်”

“အခန်း (၁၃) မှာရှိတယ် အစ်ကို၊ ကျွန်တော် သွားခေါ်ပေးရမလား”

“ရတယ်၊ ကျေးဇူးပဲ၊ သူတို့က ဒီဆိုင်မှာ အမြဲထိုင်တတ်လား”

“ထိုင်တယ် အစ်ကို၊ ကိုမောင်မောင်ဘုန်းမိန်းမက ဒီဆိုင်မှာ လုပ်တာလေ”

“ဟင်... မောင်မောင်ဘုန်းက မိန်းမရှိတယ်”

“ရှိတာပေါ့၊ သူ့သားလေးတောင် မူကြိုတက်နေပြီ”

“ဪ သူ့မိန်းမအမည်က ဘယ်သူလဲ”

“ဝေဝေသင်း”

“ကျေးဇူးအထူးတင်တယ်ကွာ၊ ရော့ မင်းအတွက် မုန့်ဖိုး”

မြေရိုင်း ငွေတစ်ထောင်တန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးပြီး ဆိုင်ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

စက်ရုံဆီသို့ တန်ပြီးမသွားသေးဘဲ မြေရိုင်း အိမ်ဆီသို့

ဦးတည်ပြီး လာခဲ့တော့သည်။ ဒီကိစ္စကို အဖေနှင့် အမေတို့ကို အသိပေးပြီး မမနှင်းတို့မင်္ဂလာပွဲကို တားရတော့မည်ဖြစ်သည်။

နေမျိုးစည်သူရဲ့ အကြံအစည်လား။ မောင်မောင်ဘုန်းရဲ့ ကောက်ကျစ်မှုလားဆိုတာကို မြေရိုင်းဖော် ဘုတ်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။

မြေရိုင်း အိမ်ကိုရောက်တော့ ဖေဖေနှင့် အမေကို အသင့်တွေ့လိုက်ရသည်။

“သား ဘာကိစ္စဖြစ်လာလို့လဲ”

“မမနှင်းရော့”

“မင်္ဂလာဆောင်အတွက် လိုအပ်တာတွေ သွားပြီး ဝယ်နေတယ်”

“ဖေဖေ”

“ဘာလဲ သား”

“ဒီမင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်လိုက်တော့”

“ဟင်”

“ဟယ်... ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ”

“မောင်မောင်ဘုန်းဆိုတဲ့ကောင်က လူပျိုမဟုတ်ဘူး၊ ကလေးတစ်ယောက်အဖေ၊ လက်ရှိ မိန်းမရှိတယ်”

“ဟာ... ဟုတ်ရဲ့လား သားရယ်”

“သိပ် ဘုတ်တာပေါ့၊ ဒီကောင်အကြောင်း သား”

၂၃၀

ဧည့်သည်

အားလုံးသိလာခဲ့ပြီးပြီ”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဟူး... မင်္ဂလာဆောင်ပြီးမှသိရင် အားလုံးရင်ကျိုးစရာဖြစ်တော့မှာ၊ ဒုတေ့ တော်သေးတာပေါ့၊ ဖိတ်စာတွေတောင် နောက်ရက်မှ စပြီးဝေမှာ၊ ဟော... မင်းမမ ပြန်လာပြီ”

အထုပ်အပိုးများပိုက်ပြီးပြန်လာသော မမနှင်းမျက်နှာကတော့ ပြုံးရွှင်နေလို့။

“မောင်လေး ရောက်နေတာကိုး”

“မမနှင်း”

“ကဲ... အိမ်ပေါ်တက်ကြဦး၊ အပေါ်ရောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့”

“ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ မမမေ”

“အိမ်ပေါ်ရောက်ရင် မင်းမောင် ပြောပြလိမ့်မယ်”

မမနှင်း မြေရိုင်းပျက်နှာကိုကြည့်ပြီး စိုးရိမ်မှုနဲ့ အိမ်ပေါ်ကို လိုက်လာလေတော့သည်။

အိမ်ပေါ်သို့ရောက်တော့...

“မမနှင်း”

“ငါ့ပောင် ဘာပြောချင်လဲ၊ ပြောပါ”

“ကိုမောင်မောင်ဘုန်းအကြောင်းကို မမ စုံစမ်းပြီးပြီလား”

သဏ္ဌာန်စာပေ

ပဲကိုင်းရှင်

၂၃၁

“သူ့ကိုစုံစမ်းဖို့က မလွယ်ဘူး၊ သူက ရန်ကုန်က မဟုတ်ဘူး၊ မြစ်ကြီးနားကလို့ ပြောတယ်၊ သူ့အဖေ အမေကို တောင် မင်္ဂလာရက်ကျမှ သွားပြီးခေါ်ရမှာတဲ့”

“မမနှင်း အလိမ်ခံရပြီ”

“ဘာ”

“ကိုမောင်မောင်ဘုန်းဟာ လူပျိုမဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ထောင်ရှိတယ်၊ ကလေးတစ်ယောက်အဖေ”

“မောင်လေးရယ်၊ ဟုတ်လို့လား”

“ဒီနေ့ သူ့မိန်းမလုပ်ကိုင်တဲ့ စားသောက်ဆိုင်ကို ရောက်ခဲ့တာ၊ သူ့မိန်းမအမည်က ဝေဝေသင်းတဲ့”

“ဟယ်”

“မြောက်ဥက္ကလာမှာနေကြတယ်၊ မမနှင်းဆီကို ခေါ်လာတဲ့ သူ့အဖေနဲ့အမေဆိုတာ လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ တခြားသူတွေကို ငွေပေးပြီးခေါ်လာတာ”

“ဘုရား... ဘုရား”

မမနှင်း ဘာပြောရမှန်းတောင်မသိအောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

“မမနှင်း ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“သူ့ကို အပြတ်မေးရတော့မှာပဲ၊ ကိုယ့်ကြောင့် မိသားစုတစ်ခုပျက်စီးတာကိုတော့ လုံးဝအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

သဏ္ဌာန်စာပေ

၂၃၂

ရွှေဘဝင်

“မမနှင်း”

“မောင်လေး ပြောပါ”

“မမနှင်း နောက်ဆုတ်လို့ရနိုင်တယ်ဆိုရင် နောက်ဆုတ်ပါ”

“မောင်လေးပြောတာ မှန်ခဲ့ရင် မမနှင်း ရှေ့ဆက်ပြီး မတိုးပါဘူး။ မမနှင်း ဒီလောက်ထိ မမိုက်မဲပါဘူး မောင်လေး”

“မမနှင်းဆီက ဒီစကားကြားရတာ ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်”

“မမနှင်း မိုက်ခဲ့တာပါကွယ်၊ သူ့ရဲ့အပြောတွေကို ယုံမိတာက မမနှင်းရဲ့အမှားတွေပါ။ ဘုရား ဘုရား... ရေတိမ်နစ်မယ့် ဘဝကိုရောက်တော့မလို့”

“ဗေဗေ... မေမေ၊ မမနှင်း၊ ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုဦး”

“အေး အေး... သမီးလေးရော နေထိုင်ကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်၊ ခုလာမယ့် တနင်္ဂနွေနေ့တောင် မေမေတို့ဆီကို အလည်လာမလို့”

“လာခဲ့လေ၊ မေမေ ဟင်းကောင်းကောင်းချက်ပြီး စောင့်နေမယ်၊ ဆက်ဆက်လာခဲ့ကြ”

“မမနှင်း... မောင်မောင်ဘုန်းနဲ့ စာရင်းရှင်းရင် သတိ

သစ္စာပွန်စာပေ

ပုံနှိပ်ရင်

၂၃၃

ထားပြီးရှင်းနော်၊ လက်လွန်ခြေလွန် မဖြစ်နဲ့ဦး”

“စိတ်ချ၊ မမနှင်း ဒီလောက်ထိ မမိုက်မဲပါဘူး”

မြေရိုင်း အားလုံးကို ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့ပေမယ့် စိတ်ထဲတွင် နေမျိုးစည်သူနှင့် မောင်မောင်ဘုန်း ပတ်သက်နေမှုကိုတော့ စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်နေလေသည်။

“မင်းပြောနေတာတွေ တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး နှင်း”

“ရှင်က ဘာကိုငြင်းချင်သေးတာလဲ”

“ငြင်းရမှာပေါ့ကွ၊ ဟုတ်မှမဟုတ်ဘဲ”

“ကျွန်မ ဝေဝေသင်းနဲ့ ဒီနေ့တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ”

“ဘာ”

“သူက အားလုံးကို အမှန်တိုင်းပြောလိုက်တယ်၊ ရှင်
ဘာငြင်းဦးမလဲ”

“ငြင်းစရာမရှိလည်း မငြင်းနဲ့ပေါ့ကွာ”

“ဟင်... ရှင်”

“ကိုနေမျိုးစည်သူ”

မောင်မောင်ဘုန်းနှင့် စကားပြောနေသော စား
သောက်ဆိုင်အခန်းထဲသို့ နေမျိုးစည်သူဝင်လာပြီး ပြောလိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။

သဗ္ဗညုန်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၂၃၅

“မောင်မောင်ဘုန်း”

“ကိုနေမျိုး”

“သူ့ကို တစ်ခါတည်းခေါ်ခဲ”

“ရှင်”

နှင်းကို မောင်မောင်ဘုန်း လက်ဆွဲပြီး ပါးစပ်ကို ပိတ်
လိုက်ချိန်တွင်...

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ ကားပြင်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့”

စားသောက်ဆိုင်မှာ နေမျိုးစည်သူပိုင်သော ဆိုင်ဖြစ်
တာကြောင့် ဘယ်သူမှဝင်ပြီးမပြောရဲကြ။

ပြီးတော့ ဆိုင်မှာ သောက်သုံးသူတစ်ယောက်မှမရှိ။
အလုပ်သမားတချို့သာရှိပေမယ့် နေမျိုးစည်သူကို လွန်ဆန်နိုင်သူ
မရှိကြ။

“အချိန်မရှိဘူး၊ သွားကြပယ်”

“အု... ရူး”

နှင်းတစ်ယောက် ရုန်းကန်ရင်း လိုက်ပါလာသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ... ရပ်စမ်း”

“ဟင်... ပင်း”

မြေရိုင်း ဆိုင်ထဲသို့ အတင်းပြေးဝင်လာပြီး အပေါက်ဝ
တွင် ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။

သဗ္ဗညုန်စာပေ

“မင်းအကြံ ဒါအကုန်ပဲလား နေမျိုးစည်သူ”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းကို ငါ့အန်တီအတွက် လက်စားချေဖို့အတွက် ငါကြံစည်ထားတာ၊ မောင်မောင်ဘုန်းကို မင်းအစ်မနဲ့ ညားအောင်လုပ်ပြီး ဖျက်စီးမလို့ပဲ၊ ခုတော့ မင်းတို့က သိသွားပြီဆိုတော့ ဒီမှာပဲ အပြတ်ရှင်းတာပေါ့ကွာ”

“ဟေ့ကောင်တွေ... ဒီကောင်ကို ချကွာ”

နေမျိုးစည်သူ အသံပေးလိုက်တာနဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ငှားထားသော လူမိုက်သုံးယောက် မြေရိုင်းကို ဝင်ပြီးတိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။

“အီး”

“ယား”

ဆိုင်ထဲတွင် အော်ဟစ်သံများ ဆူညံပွက်လောရိုက်သွားပြီး မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ နေမျိုးစည်သူငှားထားသော လူမိုက်သုံးယောက် ကြမ်းပြင်တွင် မှောက်သွားလေသည်။

အခြေအနေမကောင်းတော့မှန်းသိသဖြင့် နေမျိုးစည်သူ ဆိုင်အနောက်ပေါက်မှ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

မောင်မောင်ဘုန်းလည်း ပြေးမည်အပြု...

“ဖြောင်း”

“အား”

မြေရိုင်း မောင်မောင်ဘုန်းမျက်နှာကို ဖြတ်ပြီးရိုက်ကာ

သစ္စာပွန်စာပေ

လက်ကို လိမ်ပြီး ချိုးထားလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ နေမျိုးစည်သူက အတင်းပိုက်ဆဲပေးပြီးခိုင်းလို့ လုပ်ရတာပါ”

“ကဲဟာ... ဖြန်း”

မမနှင်းလက်က မောင်မောင်ဘုန်းပါးပြင်ဆီသို့ ရောက်သွားလေသည်။

“ဒါဟာ ကျွန်မအရှက်သိက္ခာတရားအတွက်ပဲ”

“မမနှင်း တော်တော့၊ ဒီကောင်ကို ဥပဒေအတိုင်းပဲ အပြစ်ပေးခိုင်းလိုက်တော့”

“ကျွန်တော့်ကို သနားပါဗျာ၊ မိန်းမနဲ့ ကလေးအတွက် ရဲစခန်းကို မပို့ပါနဲ့”

မောင်မောင်ဘုန်း ရှိခိုးမတတ် တောင်းပန်နေချိန်တွင်

“ကိုမောင်မောင်ဘုန်း”

“ဝေ”

ကလေးငယ်လက်ကိုဆွဲပြီးဝင်လာသော မောင်မောင်ဘုန်း ဇနီးနှင့် ကလေးငယ်ကို တွေ့လိုက်ရပြီးနောက်...

“ဦးဦးရယ်၊ ဖေဖေကို မမမ်းပါနဲ့နော်၊ သားသားတောင်းပန်ပါတယ်”

“ကျွန်မလည်း တောင်းပန်ပါတယ်၊ ရှိခိုးဆိုရင် ရှိခိုးပါမယ်”

သစ္စာပွန်စာပေ

၂၃၈

ရွှေဘဝင်

သားအမိနှစ်ယောက် ငှူးလေးထောက်ပြီး ပြောနေတာကို မြေရိုင်းတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာမကောင်း။

“မောင်လေးရယ်... လွှတ်ပေးလိုက်ပါ”

“ကိုမောင်မောင်ဘုန်း၊ ခင်ဗျား သိပ်ပြီးကံကောင်းတယ် မှတ်ပါ။ ကလေးနဲ့ ခင်ဗျားမိန်းမကြောင့် ခင်ဗျားကို ကျုပ်ရဲစခန်းမပို့တော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား တစ်ခုတော့ ကူညီပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ကူညီပါမယ်”

“နေမျိုးစည်သူတို့ သားအဖကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားသိသမျှကို ပြောပြပါ”

“ကိုမြေရိုင်း... နေမျိုးစည်သူ ခင်ဗျားဇနီး လွမ်းကို ဖမ်းဆီးဖို့ ကြံစည်နေတယ်”

“ဟင်”

“အချိန်မီ ခင်ဗျား ပြန်ပြီး ခင်ဗျားဇနီးကို ကာကွယ်ပါ။ ထပ်ပြီးပြောနိုင်တာ ရှိပါသေးတယ်၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျားဇနီးကို နေမျိုးစည်သူတို့ ဖမ်းဆီးသွားပြီဆိုရင် ဖမ်းသွားတဲ့နေရာကို ကျွန်တော်သိတယ်၊ ကျွန်တော့်ဆီကို လာခဲ့ပါ”

“ကောင်းပြီ”

မြေရိုင်း စိတ်ထဲတွင် လွမ်းအတွက် စိုးရိမ်မိသွားလေသည်။

“မောင်လေး၊ အိမ်ကိုမြန်မြန်ပြန်၊ လွမ်းကို သူတို့

သမ္မာပုန်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၂၃၉

လက်ထဲ မရောက်အောင် ကြိုပြီးကာကွယ်နိုင်မှဖြစ်မယ်”

မြေရိုင်း ကားကို အမြန်ဆုံးမောင်းကာ အိမ်ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ဒီနေ့ လွမ်းတစ်ယောက်တည်း ဈေးသွားဖို့ မနက်က ပြောထားတာကို မြေရိုင်း သတိရသွားပြီး စိတ်ထဲတွင် လုံးလုံး ပူပန်သွားလေတော့သည်။

ဦးကြင်လှိုင်ကို သက်ဆိုင်ရာက ဝင်ပြီးဖမ်းချိန်တွင် ဦးကြင်လှိုင်လွတ်မြောက်သွားပေမယ့် ဖခင် ဦးထွန်းမော်ပေါ်တွင် တစ်မျိုးမျိုးနှင့် ယုတ်မာမှာ သေချာသည်။

ခု နေမျိုးစည်သူပါ ထပ်ပြီးလွတ်သွားတာကြောင့် မြေရိုင်းတို့ကို ဒုက္ခပေးမယ့် ကျားနှစ်ကောင်လွတ်နေသည်နှင့် အတူတူပင် ဖြစ်သည်။

“ဟာ”

အရေးထဲက ကားဘာဖြစ်မှန်းမသိဘဲ ထိုးရပ်သွားသဖြင့် ကားအောက်ကိုဆင်းပြီး ကားပုံးဖွင့်ကြည့်တော့ ကားဘတ္တရီဒေါင်းသွားတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မမနှင်း၊ ဒီမှာ ခဏစောင့်ဦး၊ ကျွန်တော် အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး မေးကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“အေး”

မြေရိုင်း အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ပြီးမေးတော့

သမ္မာပုန်စာပေ

၂၄၀

ရွှေဘဝင်

“ဟင်”

မြေရိုင်းယောက္ခမကြီးက အရေးကြီးလို့ အိမ်ကို အမြန်
လာဖို့သာ ပြောလိုက်သဖြင့် လွမ်းတစ်ယောက် အန္တရာယ်
ကြုံပြီဆိုတာကို သဘောပေါက်လိုက်သည်။

ဦးထွန်းမော်

ခင်ဗျားသမီးရဲ့အသက်ကို နှမြောရင် ကျုပ်ရဲ့နှစ်နာမူ
တွေအတွက် ခင်ဗျားဆီက ပေးဆပ်မှုတစ်ခုကို လိုချင်တယ်။
အဲဒီပေးဆပ်မှုက တခြားတော့ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားသမက်ရဲ့
အသက်ပဲ။

ကျုပ်တို့ (၁) ရက် ခင်ဗျားကို အချိန်ပေးမယ်။ ပြီးရင်
ဆက်သွယ်မယ်။ ခင်ဗျားသမီးအသက်နဲ့ ခင်ဗျား သမက်
အသက် ဘယ်ဟာကိုရွေးမလဲဆိုတာ စဉ်းစားပါ။

ကြင်လှိုင်

မြေရိုင်း စာကိုဖတ်ပြီးနောက် ကိုကိုအောင်လက်ထဲသို့
ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ မောင်အောင်”

“ခုချိန်မှာတော့ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို ဆုံးဖြတ်လို့
မရသေးဘူး။ သူတို့ဘက်က ထပ်ပြီးဆက်သွယ်တဲ့အပေါ်မှာ

သစ္စာမူနီအာပေ

၂၄၂

ရွှေဘဝင်

မူတည်ပြီး လှုပ်ရှားရမှာပဲ။ ကိုမြေရိုင်းရော ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ကျွန်တော့်သဘောအရတော့ လွမ်းအသက်ကို ကျွန်တော့်အသက်နဲ့ လဲယူရမှာပဲ”

“သိပ်ပြီး ဆန္ဒတော့မစောနဲ့ ကိုမြေရိုင်း၊ ကျွန်တော်တို့ အတွက် (၂၃)နာရီလောက် အချိန်ရှိသေးတယ်၊ ခေါင်းအေးအေး စဉ်းစားတာပေါ့”

“လွမ်းကို ဘယ်အချိန်က ခေါ်သွားကြတာလဲ”

“နေ့လည်လောက်က အိမ်ဖော်မိညိုနဲ့ ဈေးထွက် အဝယ်မှာ ဖမ်းသွားကြတာ၊ မညိုကိုတော့ ဖမ်းခေါ်သွားပြီး စာနဲ့အတူ ပြန်ပြီးလွှတ်လိုက်တာပဲ”

“ဘယ်နေရာခေါ်သွားလဲဆိုတာ မညို မသိနိုင်ဘူးလား”

“သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ကားပေါ်ရောက်တာနဲ့ မျက်လုံးပိတ်ပြီး ခေါ်သွားတာဆိုတော့ မညိုမသိဘူးလေ”

“ဟာ... ဟုတ်ပြီ”

“ကိုမြေရိုင်း ဘာဟုတ်တာလဲ”

“ဒီကောင်တွေရှိမယ့်နေရာကို သိတဲ့လူတစ်ယောက်ရှိတယ် ကိုကိုအောင်၊ ဒီလူဆီကို သွားကြရအောင်”

“ကောင်းပြီ၊ သွားကြမယ်၊ အန်ကယ် ဒီကောင်တွေ

သမ္မာဗုဒ္ဓစာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၂၄၃

ထပ်ပြီးဆက်သွယ်လာလို့ရှိရင် ကျွန်တော့်ကို ချက်ချင်းဆက်သွယ်ပါ”

“အေး... စိတ်ချပါကွာ၊ သမီးလေး ခုလိုဖြစ်ရတာ ငါ့ကြောင့်”

ဦးထွန်းမော် သူ့ကိုယ်သူ ယူကျုံးမရနိုင်အောင် ဖြစ်နေလေတော့သည်။

“ကိုထွန်းမော်ရယ်၊ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေပါနဲ့၊ သမီးလေး ဘာမှမဖြစ်ရအောင် သူတော်ကောင်း နတ်ကောင်းတွေက စောင့်ရှောက်ကယ်တင်ကြမှာပါ”

ကိုကိုအောင်မှ ကားမောင်းနေရင်း...

“ခုသွားမယ့်သူက ဦးကြင်လှိုင်တို့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့လူလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုအောင်၊ ဦးကြင်လှိုင် သားနေမျိုးစည်သူနဲ့အတူ အလုပ်လုပ်ကိုင်ဖူးတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ၊ အခုတော့ နောင်တရနေပါပြီ၊ သူ့ဆီက ဦးကြင်လှိုင်တို့နေတဲ့ နေရာကိုတော့ သိနိုင်မှာပါ၊ သူကလည်း ကတိပေးထားတယ်”

“အေးဗျာ၊ သိရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့၊ ဦးကြင်လှိုင်ကို ဝင်ပြီးဖမ်းတုန်းက ပစ္စည်းတွေပပ်ဘူးဗျ၊ ပစ္စည်းတွေထားတဲ့ နေရာကိုသိဖို့ စုံစမ်းနေတာ၊ ခုထိ ခြေရာခံလို့မရသေးဘူး”

“ခု လွမ်းကိုဖမ်းထားတဲ့နေရာမှာများ ရှိနိုင်မလား”

သမ္မာဗုဒ္ဓစာပေ

“အင်း... ဒီနေရာဟာ ဒီလူတွေရဲ့ အလုံခြုံဆုံးနေရာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ တကယ့်ပွဲသိမ်းကိုရင်ဆိုင်ရတော့မှာပဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်ဇနီးအတွက် အရမ်း ကိုစိုးရိမ်နေတယ်ဗျာ၊ ခုတောင် ပြေးပြီး အသက်ချင်းလဲလိုက်ချင် တယ်”

“ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်”

“တိ...တိ”

နှစ်ယောက်သား စကားပြောနေစဉ် ကိုကိုအောင် ဟန်းဖုန်းကို ဖုန်းဝင်လာတာကြောင့် နားထောင်ကြည့်လိုက်တော့

“ဟလို”

“xxx xx xx”

“ဟုတ်..... ဟုတ်ကဲ့”

ကိုကိုအောင် ဖုန်းကို ပြန်ပြီးပိတ်လိုက်ကာ

“ခင်ဗျား ယောက္ခမကြီးဆီကဗျ”

“ဘာတဲ့လဲ”

“ဒီကောင်တွေဘက်က ထပ်ပြီးခြိမ်းခြောက်တာ”

“ဟင်”

“သက်ဆိုင်ရာကို အသိပေးမယ်ဆိုရင် လွှမ်းကို သတ်ပစ်မယ်တဲ့”

“တောက်”

“ကျွန်တော်တို့ဘက်က ဒီကောင်တွေ နေရာကို လက်ဦးအောင်စီးမိဖို့တော့ အရေးကြီးနေပြီ၊ သူတို့ သတ်မှတ်တဲ့ အချိန်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ဘက်က လှုပ်ရှားရတာ လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကောင်တွေ ခုလောက်ဆို ခင်ဗျား ယောက္ခမကြီး အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လှုပ်ရှားမှုတွေကို စောင့်ကြည့်နေမှာဗျ”

“ဦးကြင်လှိုင် သားအဖက ဝရမ်းပြေးဖြစ်နေပြီ မဟုတ် လား”

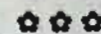
“ကျုပ်တို့ရထားတဲ့ သတင်းအရ ဒီလူသားအဖ နှစ်ယောက်လုံး နယ်စပ်ကိုထွက်တော့မှာ၊ မထွက်ခင် ခင်ဗျားကို အပြတ်ရှင်းချင်တဲ့ သဘောပဲ”

“ကျုပ်အသက်ထက် လွှမ်းအသက် မထိခိုက်ဖို့တော့ အရေးကြီးတယ်”

“သူတို့နေရာကို ကြိုပြီးသိထားပြီဆိုရင်တော့ လွှမ်းကို အချိန်မီ ကယ်နိုင်မှာပါ”

မြေရိုင်းရင်ထဲတွင် လွှမ်းအတွက် မီးတောက်တွေက တောက်လောင်နေသလို ဦးကြင်လှိုင်နှင့် နေမျိုးစည်သူကို အမှုန် ချေချင်လောက်အောင် ဒေါသတွေထွက်နေမိတော့သည်။

“ကိုမြေရိုင်း စိတ်ချပါ၊ ရာဇဝတ်ဘေးဆိုတာ ပြေးလို့ မလွတ်ပါဘူး၊ ဒီဇာနည်အဖေနှစ်ယောက်လုံး မိမှာပါဗျာ”

“ဟား ဟား ဟား”

“ရှင် ကျွန်မနားကို မကပ်နဲ့နော်”

“ဪ လွမ်းလွမ်း၊ မင်းက အအိုသာဆိုတယ်၊ အမျိုး
ကထက်တောင် လှနေပါလား”

“ရှင် လူယုတ်မာ”

နေမျိုးစည်သူ လွမ်းဘေးတွင် ကပ်ပြီးတိုင်ကာ ပါးပြင်
လေးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်နေသည်။

လွမ်းကိုယ်ကိုတော့ ကြိုးမျှားဖြင့် တုပ်နှောင်ထားသည်။

“မင်းရဲ့သူရဲကောင်းကြီး မင်းအပေါ် ဘယ်လောက်
ချစ်တယ်ဆိုတာ မင်း မကြာခင် သိရတော့မှာပါ”

“ရှင် ကျွန်မကို သတ်ချင်သတ်လိုက်၊ ကိုကိုကို ဘာမှ
ရန်မမှုနဲ့”

“တယ်လည်း ချစ်နေကြပါလားကွ၊ မင်း ဘာမှမပူပါနဲ့၊
မင်းကိုလည်း သတ်မယ်၊ မင်းချစ်ချစ်ကိုလည်း သက်မယ်၊ ဟား

သဗ္ဗညုန်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၂၄၇

ဟား ဟား တစ်ခုတော့ ပြောရမယ်၊ မင်းလေးကိုတော့ ဟဲ
ဟဲ”

နေမျိုးစည်သူ မျက်လုံးနီကြီးဖြင့် စားမတတ်ကြည့်ကာ
လွမ်းကို အတင်းဖက်လေသည်။

“ရှင် လွတ်... လွတ်နော်”

“အ”

နေမျိုးစည်သူ၏လက်ကို လွမ်းကိုက်လိုက်သဖြင့်

“ကောင်မ... ကဲကွာ၊ ဖြန်း”

“အမေ”

လွမ်း ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲကျသွားတော့သည်။

“သိပ်ပြီးအစွယ်ကောင်းတဲ့ မိန်းမ၊ တွေ့ကြသေးတာ

ပေါ့”

“ဗြီ”

လွမ်းအင်္ကျီကို ဆွဲဖြဲလိုက်ပြီး အဓမ္မကျင့်ကြံရန် ပြင်ချိန်

တွင်

“နေမျိုး”

“ဟာ... ဒယ်ဒီကလည်း”

“ဘာလို့ ဆန္ဒတွေ စောနေတာလဲ၊ ဟိုအကောင်
အလာကို စောင့်စမ်းပါ၊ ဒီကောင်ရေမှာမှ အသည်းပွင့်မတတ်
ဖြစ်အောင် လုပ်၊ ခုတော့ သည်းခံပါဦး၊ ဒီကောင်မကို နယ်စပ်

သဗ္ဗညုန်စာပေ

၂၄၈

ရွှေဘဝင်

အထိ ခေါ်သွားပြီး ဟိုရောက်မှ ရောင်းစားပစ်ရမယ်၊ ဟား ဟား ဟား...

“လူယုတ်မာတွေ၊ ခွေးတွေ”

“မင်း ဘယ်လိုပြောပြော ငါတို့အတွက်တော့ မင်း အဖေ၊ မင်းယောက်ျားအတွက် ထိုက်သင့်တဲ့လက်စားချေမှုကို တော့ မဖြစ်မနေလုပ်မှာပဲဟေ့”

“ဒယ်ဒီရာ... သား သိပ်ပြီးမစောင့်ချင်တော့ဘူး”

“သည်းခံပါ သားရယ်၊ အရသာကောင်းကောင်းဆို တာ ဖိမ်ခံပြီးစားရတယ်ကွ”

“ကိုမြေရိုင်း သတိထားနော်”

“စိတ်ချ”

မြေရိုင်းတို့ ခြံကြီးနားကိုရောက်ချိန်သည် အမှောင်ထု အားလုံး ဖုံးလွှမ်းနေပြီဖြစ်သည်။

“ခြံကြီးက သိပ်ပြီးမြင့်တယ်နော်၊ ဝင်ဖို့ခက်တယ်”

“ကိုမြေရိုင်း... ဟိုမှာတွေ့လား”

ကိုကိုအောင် လှမ်းပြီးပြသောနေရာကို ကြည့်လိုက် တော့ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သစ်ပင်ကြီးမှာ ခြံကြီးထဲသို့ အကိုင်းရောက်နေသည်။

“ဒီသစ်ပင်ကနေ ခြံထဲကိုဝင်မှရမယ်၊ ခြံဝမှာက ဒီကောင်တွေရဲ့အစောင့်တွေရှိနေတယ်”

သန္တာပုဒ်စာပေ

၂ ပဲကိုင်ရှင်

၂၄၉

မြေရိုင်း သစ်ပင်နားသို့ တွယ်ကပ်ပြီး နှစ်ယောက်သား သစ်ပင်ပေါ်သို့တက်ကာ ခြံကြီးထဲသို့ ကြိုးဖြင့်တွယ်ပြီး ဆင်း လာခဲ့ကြသည်။

“ဂုတ်... ဂုတ်”

“ကိုမြေရိုင်း၊ လာ”

ကိုကိုအောင်မှ မြေရိုင်းလက်ကိုဆွဲကာ ခြံကြီးတစ်ခုထဲ သို့ တိုးဝင်ခဲ့ကြသည်။

“မဲလုံး ဘာဖြစ်တာလဲ”

“တာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ကြောင်ကိုမြင်လို့ ဟောင်တာ”

“အားလုံး သတိရှိကြနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ဦးကြင်လှိုင်က သူ့တပည့်များကို ပြောဆိုပြီး အိမ်ထဲ သို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။

“ကိုမြေရိုင်း”

“ပြော”

“ခင်ဗျား အိမ်ထဲကိုဝင်ပြီး လွှမ်းကို ကယ်ထုတ်နိုင် အောင် ကျွန်တော် ဒီကောင်တွေရဲ့ဂိုဒေါင်ဘက်ကိုသွားပြီး မီးရှို့ မယ်၊ ကျွန်တော်မီးရှို့လို့ လောင်တာနဲ့ ခင်ဗျား အိမ်ထဲကို ရောက် အောင်ဝင်တော့၊ လွှမ်းအပြင်ရောက်မှ ဒီကောင်တွေကို ကျွန်ုပ်တို့ တပ်ဖွဲ့တွေ ဝင်ပြီးစီးမယ်”

သန္တာပုဒ်စာပေ

၂၅၀

ရွှေအောင်

“ကောင်းပြီ”

မြေရိုင်းနှင့်ကိုကိုအောင် လူစုခဲ့ပြီး ကိုကိုအောင်မှ ဂိုဒေါင်ဆီကို ချည်းကပ်သလို မြေရိုင်း အိမ်ကြီးနားသို့ ချည်းကပ်လေသည်။

အိမ်ကြီးနားသို့ရောက်တော့ ပြတင်းပေါက်မှ အိမ်ထဲကို လှမ်းပြီးကြည့်တော့ နေမျိုးစည်သူတို့အဖွဲ့ အရက်ဝိုင်းဖွဲ့နေသည်။

“ဆရာ... ငတ်မလေး ဘယ်လိုလဲ”

“ဒယ်ဒီ ဝင်ပြီးရှုပ်လို့မပါကွာ၊ နို့မို့ဆိုရင် ပွဲကပြီးနေပြီ”

“ဆရာရယ်... ခုမပြီးလည်း နောက်တော့ပြီးရမှာပေါ့”

“ငါက ခုဆိုခုမှကွ”

“စိတ်လျော့လိုက်ပါ ဆရာရယ်... ဟား ဟား ဟား”

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ သိပ်ပြီးရယ်မနေနဲ့၊ ဒီည ပစ္စည်းတွေ အပြီးထုတ်မှာ၊ တော်ကြာ လာပြီးသယ်တော့မယ်၊ မူးလို့မဖြစ်ဘူး”

“စိတ်ချ၊ နည်းနည်းပါးပါးပါ”

“ဆရာသာ အပေါ်ခန်းက ငတ်မလေးဆီမှာ သွားပြီးနေပါ”

သဏ္ဌာန်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၂၅၁

“အေး... မင်းပြောမှ ငါ သွေးတွေဆူလာတယ်၊ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ကွာ၊ ငါ အပေါ်ကို တက်မယ်၊ ဒယ်ဒီလာမေးရင် မသိဘူးလို့ ပြောလိုက်”

“အိုကေ”

နေမျိုးစည်သူ တဏှာဘီလူးစီးကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေသည်။

မြေရိုင်း အိမ်ထဲဝင်ဖို့က မလွယ်ကူနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“မီး... မီး... မီးဟေ့”

“ဟာ”

ဂိုဒေါင်ဘက်မှ မီးဆိုသောအသံကြောင့် အိမ်ထဲမှ လူဆိုးများ အပြင်ကို ပြေးထွက်ခဲ့ကြသည်။

ထိုအခြေအနေကို အခွင့်ကောင်းယူကာ လူများရှုပ်ထွေးနေသည့်ကြားမှ မြေရိုင်း သူ့လူလိုလိုနှင့် အိမ်ကြီးထဲသို့ ပြေးဝင်ခဲ့တော့သည်။

အပေါ်ထပ်သို့ရောက်တော့...

“ခွေး... လွှတ် လွှတ်”

“ဟာ”

အခန်းထဲမှ လွှမ်းအသံကြောင့်

“ဂုန်း”

သဏ္ဌာန်စာပေ

၂၁

ရွှေဘဝ

“မင်း”

မြေရိုင်း အခန်းတံခါးကို ဆောင့်ကန်ဖွင့်ပြီး အခန်းထဲသို့
ဝင်လိုက်တော့သည်။

“ကိုကို”

“ဪ... မင်းရောက်လာပြီကိုး၊ ဒီတစ်ခါတော့ မင်း
သေဖို့ပြင်ထား”

နေမျိုးစည်သူ ခါးကြားမှသေနတ်ကိုထုတ်ပြီး လှမ်းပြီး
အပစ် မြေရိုင်း ဘေးသို့ဝပ်ချလိုက်ပေမယ့်

“ဒိုင်း”

သေနတ်ကျည်ဆံက မြေရိုင်းလက်မောင်းကို ရှပ်ပြီး
ထိသွားခဲ့လေသည်။

“ကဲ”

“ဒုတ်”

နောက်တစ်ချက် လှမ်းပြီးပစ်မည်အပြု မြေရိုင်း
ကြမ်းပြင်မှ တုတ်နှင့် လှမ်းပြီးပစ်လိုက်ရသည်။

နေမျိုးစည်သူလက်မှ သေနတ်လွှတ်ကျသွားသည်နှင့်
မြေရိုင်း အရှိက်ကို ခေါင်းနှင့်ဝင်ပြီး ဆောင့်လိုက်တော့သည်။

“အီး”

နေမျိုးစည်သူ အသံပင် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်
မထွက်နိုင်တော့ဘဲ မှောက်ကျသွားသည်။

သမ္မာပုန်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၂၁၃

“ကိုကို”

“လွမ်း”

လွမ်းကိုယ်မှာ ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးများကို ဖြေ
ပေးလိုက်ပြီး နေမျိုးစည်သူကို ချည်နှောင်ထားလိုက်သည်။

“ကိုကိုလက်မောင်းမှာ သွေးတွေ”

“ရတယ် လွမ်း၊ ရှပ်ပြီးထိသွားတာ”

မြေရိုင်း လွမ်းလက်ကိုဆွဲပြီး အပြင်သို့ထွက်မည်အပြု
အိမ်အောက်တွင် ဦးကြင်လှိုင်တို့ ရောက်နေပြီး...

“အပေါ်က သေနတ်သံကြားတယ်၊ တက်ကြည့်
စမ်း”

မြေရိုင်းတို့အခန်းဆီသို့ ပြေးတက်လာကြသည်။

“ဒိုင်း”

“အား”

မြေရိုင်း အပေါ်မှ သေနတ်ဖြင့် ဆီးပြီးပစ်လိုက်သည်။

“လွမ်း... ပြတင်းပေါက်ကို ဟိုမှာပိုနေတဲ့ကြိုးနဲ့ ချည်
ပြီးချထား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒိုင်း... ဒိုင်း”

အောက်မှလည်း အပေါ်ကို သေနတ်နှင့် လှမ်းပြီးပစ်နေ
လေသည်။

သမ္မာပုန်စာပေ

၂၅၄

ရွှေဘဝ

“ကိုကို ရပြီ”

“အင်း”

မြေရိုင်း ပြတင်းပေါက်နားသို့လာပြီး

“လွမ်း ကိုကိုကို ဖက်ထား၊ ကြိုးနဲ့ အောက်ကိုဆင်း
မယ်”

“ဟုတ်”

လွမ်းကို အရင်ပွေ့မပြီး ပြတင်းပေါက်ပေါ်သို့တင်ကာ
အောက်ကို ဆင်းလာခဲ့တော့သည်။

မြေရိုင်းတို့နှစ်ယောက် အောက်ကိုရောက်တော့...

“ကိုမြေရိုင်း”

“ကိုကိုအောင်”

ကိုကိုအောင်ကို အသင့်တွေ့လိုက်ရပြီး

“ခင်ဗျားတို့ဆင်းလာတာကိုမြင်လို့ လာပြီးစောင့်နေ
တာ၊ ကဲ... ကျွန်တော် အချက်ပြလိုက်တော့မယ်”

“အင်း”

“ရှီ... ဖောင်း”

ကိုကိုအောင် မီးရှူးတံကိုမှီးပေါ်သို့ ပစ်တင်ပြီး အချက်
ပေးလိုက်သည်နှင့် အသင့်စောင့်နေကြသော ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ
အိမ်ကို ဝင်ရောက်စီးနင်းလိုက်တော့သည်။

သေနတ်သံ၊ အော်သံဟစ်သံများ နာရီဝက်လောက်

သစ္စာနှင့်စာပေ

ပဲကိုင်ရှင်

၂၅၅

ကြားလိုက်ရပြီး အားလုံးတိတ်ဆိတ်သွားလေတော့သည်။

ဦးကြင်လှိုင်၊ နေမျိုးစည်သူတို့ကို ပစ္စည်းများနှင့်အတူ
လက်ရဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့လေပြီ။

“ကိုကိုဒဏ်ရာ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး လွမ်းရယ်”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး မလုပ်နဲ့၊ သွေးထွက်များပြီး တစ်ခုခု
ဖြစ်မှဖြင့်”

“လွမ်းက စိုးရိမ်တယ်ပေါ့”

“စိုးရိမ်ရတာပေါ့၊ ကိုယ့်ခင်ပွန်းပဲဟာ”

“ခင်ပွန်းတစ်ခုတည်းလား”

“ဘဝရဲ့ အနာဂတ်ပဲကိုင်ရှင်တစ်ဦးလေ၊ မဟုတ်ဘူး
လား”

“ဟုတ်ပါတယ် လွမ်းရယ်”

လွမ်းကို မြေရိုင်း အပေါ်အကျီလေးချွတ်ကာ ဝတ်ပေး
လိုက်ပြီး နှစ်ယောက်သား လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ အားလုံးချုပ်ငြိမ်းပါပြီဗျာ”

ကိုကိုအောင်က မြေရိုင်းလက်မောင်းလေးကို ဖြေးညှင်း
စွာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး ပြောလိုက်တော့သည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ခါတစ်ခါ ခုလိုပွဲမျိုးကို
ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ”

သစ္စာနှင့်စာပေ

၂၅

ရွှေဘဝင်

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုမြေရိုင်း”

“လွမ်းနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ခုလိုဖုန်းမောင်နှံဘဝရောက်
အောင် ပို့ပေးခဲ့တာ မူးယစ်ဆေးဝါးရာဇာကြီးတွေလေ”

“ဘာလဲ... ခင်ဗျားက ကျေးဇူးရှင်တွေလို သတ်မှတ်
ဦးမလို့လား။ ဟား ဟား ဟား...”

ကိုကိုအောင်၏ ရယ်မောသံကလေးများနှင့်အတူ...

လွမ်းနှင့် မြေရိုင်းတို့နှစ်ယောက် လွတ်လပ်စွာ ရယ်မော
လိုက်မိတော့သည်။

ဆက်လက်ကြိုးစားပါဦးမည်။

ရွှေဘဝင်

BURMESE
CLASSIC
COM